ÎNVIEREA

Nichifor CRAINIC

Învierea din moarte e trăsătura specifică a creştinismului faţă de toate religiile naturale sau păgâne. Nu însă ca simplă idee e specific creştină învierea, ci ca realitate istorică în primul rând. Ca idee, ea e un bun comun al religiilor alcătuite de geniul omenesc în absenţa descoperirii dmnezeeşti. Credinţa în nemurirea sufletului aparţine tuturor neamurilor pământului. Diferenţa apare în felul cum au conceput ele nemurirea. Metempsihoza, adică trecerea aceluiaşi suflet printr'o serie de existenţe, renăscând după fiecare moarte şi întrupându-se într'o altă formă terestră, e, bunăoară, unul din chipurile greşite cum îşi imaginau cei vechi nemurirea şi învierea. Şi dacă o pomenim aici e fiindcă metempsihoza e o idee ce supravieţuieşte îndeosebi ca superstiţie savantă în sectele teosofilor şi spiritiştilor moderni. Ea are un dublu sens: acela de document şi de eroare. Rămăşiţă din credinţele păgâne, metempsihoza e o dovadă a ideii de nemurire în lumea precreştină; dar în acelaşi timp, prin felul cum e concepută şi care se pretează la anecdote vesele, e o dovadă a incapacităţii omului de a ajunge prin geniu-i propriu la adevărul învierii şi al nemuririi.

Numai în creştinism această idee universal omenească se verifică, se conturează şi îşi capătă titlul de realitate istorică prin învierea din moarte a Domnuului nostru Iisus Hristos. Dacă omul, pus în faţa iremediabilului fenomen al morţii, a crezut totdeauna în nemurirea sufletuonem al morţii, a crezut totdeauna în nemurirea sufletului, Hristos ne-a demonstrat că această credinţă e dreaptă în fondul ei şi că înfrângerea morţii e o realitate. Iar această demonstraţie nu ne-a făcut-o în mod filosofic ca Socrate sau Platon sau Aristotel sau Immanuel Kant în vremea noastră, ci pur şi simplu murind real ca toţi oamenii, îngropându-se real ca toţi oamenii şi înviind real cum vor învia toţi oamenii.

În filolsofie, învierea e un postulat metafizic. în creştinism e un fapt istoric. Acest fapt istoric e specificul religiunii noastre. Cine crede în înviere e creştin; cine nu crede în înviere nu e creştin.

Firea omenească are curiozităţile ei şi nu stă în puterea noastră să le lămurim pe de-a'ntregul. Dar putem constata că o idee cum e aceea a învierii o acceptăm mai uşor decât faptul însuşi al ridicării unui om mort din mormântul lui. Ideea ne încântă şi e credibilă. Faptul însuşi ne descumpăneşte, ne îngrozeşte chiar, şi devine incredibil. Închipue-ţi că tatăl tău, care a murit de mult, pe care l-ai jelit şi l-ai îngropat, pe care-l pomeneşti în rugăciunile tale şi despre care crezi că va învia, se ridică dintr'o dată din mormânt şi stă viu şi firesc în toată puterea cuvântului aici, în faţa ta!

Continuare în pag. 4

Preţul unui abonament anual:
40$ / 60 DM

ISSN
0705-8365

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 28 Nr. 303 - MAI 2002 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE ÎN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMÂNIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZELANDĂ

pag.2
ÎNVĂŢĂMÂNTUL IDEOLOGIC CONTINUĂ

INVIEREA
pag.1 şi 4

AVENTUS TRAIANI IN DACIAM
pag. 12 şi 13

pag 14
UN SUFLET NOU DE VIAŢĂ CREŞTINĂ

ZECE MAI
pag. 15

pag. 23
PRIVATIZAREA... EŞEC PREVIZIBIL?

HRISTOS A ÎNVIAT!

Pr.Dr. Dumitru ICHIM

"Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm şi să ne veselim într'însa" pentrucă *"înviind Iisus din mormânt, precum a zis mai înainte, ne-a dăruit viaţă veşnică şi mare milă"*.

Astăzi clopote şi toacă, soare şi lună, iarbă şi fluturi şi inimile noastre se unesc într'un glas: *"Veniţi, toţi credincioşii, să ne închinăm sfintei învierii lui Hristos. Că iată, a venit prin cruce bucurie la toată lumea"*.

Cu adevărat *"această aleasă şi sfântă zi, cea dintâi a săptămânii, împărătească şi doamnă, praznic al praznicelor este şi sărbătoare a sărbătorilor"*. Totul în jurul nostru este lumină, este pace, este împăcare şi viaţă veşnică se rourează în sufletele noastre pentrucă *"din moarte la viaţă şi de pe pământ la cer Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi"*.

Chiar dacă ai avea o inimă de piatră, chiar dacă duhovniceşte ai ajuns să fii numai spini si pălămidă nu poţi să nu te cutremuri până în adâncul fiinţei tale şi să nu te bucuri cu fiecare hemoglobină când veşnicele porţi ale împărăţiei lui Dumnezeu se deschid, date în lături, parcă scoase din ţâţâni, pentru tine, în special pentru tine, iar spre tine se îndreaptă, cu amândouă braţele deschise, Iisus Hristos cel înviat din morţi spunându-ţi: Bucură-te! Înţelegi, omule?

În noaptea aceasta cerurile înfloresc miriadele cororilor de îngeri, şi noi ne rugăm pentru vrednicirea inimii curate spre a ne alătura lor cântând: *"Învierea ta Hristoase Dumnezeule îngerii o laudă în ceruri şi pe noi pe pământ ne învredniceşte cu inimă curată să te mărim"*. Cu inimă curată. Curată şi fără de prihană precum crinul făcliei pe care-l ţii în mână. *"Fericiţi cei curaţi cu inima că aceia vor vedea pe Dumnezeu"*.

Veniţi de luaţi lumină! Ocolim biserica şi stele ni se alătură aplecându-se peste umărul nostru să-şi aprindă candelele. Un cerc cosmic de inimi aprinse împrejurul bisericuţei noastre de pe deal, o aureolă de foc dumnezeiesc din mozaicul petalelor de aur al lumânărilor atât de gingaş murmurându-şi amintiri din heruvicul ştiubeielor. Asemenea nouă, îngerii tăriilor şi ei se rotesc în jurul bisericii lor, mult mai mare decât a noastră, dar destul de mică pentru a se putea auzi în fiecare colţişor de galaxie: Hristos a înviat!

În noaptea aceasta: *"Îngerul a strigat celei pline de dar: Curată Fecioară, bucură-te! Şi iarăşi zic: bucură-te! că Fiul tău a înviat a treia zi din mormânt"*. E acelaşi înger strălucitor care a strigat femeilor în livada locului de îngropare: *"Nu mai plângeţi, că Hristos a înviat!"* Şi e acelaşi înger pe care-l bănuim rotindu-se deasupra abisului conştiinţei noastre atunci când auzim nefirescul glas din străfundul nostru: *"Măreşte suflete al meu pe Cel ce a înviat din mormânt, pe Hristos, dătătorul de viaţă!"*

...

Hristos a înviat! Iată salutul nostru pentru 40 de zile. În trei cuvinte avem cea mai scurtă liturghie. Aşa cum gardienii ce păzeau cetatea se recunoşteau prin anumite cuvinte schimbate între ei, aşa ne identificăm şi noi prin *"Hristos a înviat!"*.

Istoric şi soteriologic înseamnă că Hristos *"pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire"* a pătimit pentru noi. A fost răstignit pentru noi. A murit şi a înviat pentru noi.

Fiinţial, ontologic, înseamnă că suntem liberi. Zapisul a fost rupt. Porţile iadului au fost sfărâmate. Moartea a fost biruită. Acum suntem liberi, răscumpăraţi ca fii ai aceluia Părinte care prin învierea lui Iisus Hristos ne-a deschis Împărăţia lui Dumnezeu chiar de aici, de pe pământ. Acesta devine acum *"Ierusalimul cel nou"* scăldat în lumina de Paşti *"Luminează-te, luminează-te noule Ierusalime, mărirea Domnului peste tine a răsărit!"*

E un fel de Simfonia a IX-a, numai că în loc de *"Slavă ţie stea curată"*, ne ridicăm cu mult mai sus şi duhovniceşte aducem adevărata mărire *"Soarelui dreptăţii"*, care străluceşte deasupra tuturor noroadelor înfrăţite aşa cum cântăm:

Continuare în pag. 4

editorial

HAOSUL DIN ROMÂNIA

Este îngrijorătoare starea de lucruri din România, sub guvernarea unui regim nu totalitar, ci dictatorial. În sensul marxismului, cuvântul totalitar a căpătat o semnificaţie complet diferită de cea a înţelesului iniţial utilizat de partidele şi regimurile care s'au numit, ele înşile, totalitare: Fascismul italian şi Naţional Socialismul german etc., etc.

În acest sens iniţial, totalitar se referea la semnificaţia pe care o aveau ideologiile respective, de a concentra forţele unei naţiuni, în totalitatea lor, pentru a construi o societate nouă, o comunitate morală. De aici totalitar, este statul care înregimentează toate forţele morale şi fizice, ale unui neam, pentru schimbarea lui la faţă.

Alterarea conceptului *"totalitar"* a fost posibilă numai în ideologia marxistă, care nu avea interes să accepte *"totalitarismul"* statelor naţicnale. Pentru a se diferenţia de statele naţionale, ei au creat sensul negativ al cuvântului de *"totalitar"*. Rusia Sovietică, în fapt, nici nu se putea numi un *"stat totalitar"*, pentrucă Sovieticii nu apelau la toate forţele naţionale, ci numai la forţa *"lumpen-proletariatului"*, cea mai joasă categorie a muncitorimii.

Dacă Rusia Sovietică nu era şi nu putea fi un regim *"totalitar"*, a fost în schimb un regim cu cea mai brutală şi hidoasă dictatură cunoscută în istoria omenirii.

Prin descendenţa sa politică, ideolologică, regimul de astăzi din România este un regim dictatorial, tot aşa de brutal şi respingător ca şi cel din Rusia Sovietică. Guvernarea este exercitată de oameni care sunt orientaţi după ideologia marxistă; un partid unic, fără o opoziţie consolidată, fără nici o acceptare de colaborări pe plan profesional ale unor oameni care nu sunt încadraţi în PSD. Deşi există multe elemente pregătite în cuprinsul ţării, care ar putea să fie cel puţin consultaţi în treburile ţării, în treburile şi interesele naţionale. Toate aceste elemente capabile sunt marginalizate, fără nici o consideraţie, de către conducerea politică de astăzi.

Cadrele fostului partid comunist nu au fost pregătite pentru treburile de stat, pentrucă partidul comunist conducea ţara prin dictatura *"comitetului central"*, cu oameni pregătiţi ideologic la *"Ştefan Gheorghiu"*, şcoala de tristă amintitre.

Astăzi, România se află sub o dictatură anarhomarxist-comunistă. Parlamentul ţării este un instrument care lucrează la indicaţiile PSD, acest Partid Stat. Toate voturile sunt date la comandă şi amendamentele unei opoziţii ineficace sunt respinse, fără nici o consideraţie decentă, cât de cât rezonabilă.

Că este vorba de vechiul Comitet Central al partidului comunist, se poate verifica, prin prezenţa în viaţa publică a multor foşti... de teapa lui Cozmin Guşă care este secretarul general al PSD. Orice atitudine a opoziţiei sau a unor ziare faţă de aberaţia unor acte guvernamentale, este respinsă de acet *"geniu"* al partidului la putere, cu un limbaj de cea mai joasă speţă de politician (recte de intelectual necalificat pentru o asemenea poziţie). Mentalitatea dictatorială s'a menţinut prin descendenţă şi moştenire transmisă, pedagogic, încă de pe vremea lui Dej şi Ceauşescu, căci aceasta este legea educaţiei comuniste, de partid.

Încercând cât de cât să mimeze în democraţi, printr'o spoială de formă, ei nu au reuşit să-şi ascundă atitudinea lor bine cunoscută, ostilă valorilor pro-occidentale.

Prin procesul de guvernare, cu mentalitate marxistă, excelând prin lipsa valorilor morale şi fapte de corupţie generalizate, au dus ţara la haosul de azi.

Sărăcia generalizată pe cuprinsul întregii ţări, starea de instabilitate ca rezultat al minciunilor care domnesc în administraţia publică, situaţia financiară şi a treburilor din aceste domenii, confirmă haosul de astăzi din ţară.

După atâţia ani, care s'au scurs din Decembrie 1989, când trebuia să se facă ruptura de trecutul comunist, astăzi, nu se poate vorbi de condiţii normale de viaţă socială în România.

Încercările ridicole de încurajare vin dela caraghioasele conferinţe ale Prim-ministrului Adrian Năstase la posturile de Televiziune şi dela îngânările şi bălbâielile lui Silviu Brucan, care se menţin tot pe scârţâielile interpretărilor marxiste. E minciuna acestor tipuri de oameni care fac să se menţină vie figura lor într'un public ajuns inert şi obosit.

Acesta este haosul în care a ajuns ţară românească astăzi, condusă de nişte guvernanţi incapabili, lipsiţi de moralitate, interesaţi numai să se îmbogăţească, să saboteze. Ei sunt lipsiţi de cea mai elementară datorie civică.

Să nu uităm că ţara nu se bazează pe aceşti politicieni care îşi fac jocurile lor murdare, ci pe acei oameni simpli, cinstiţi, care au în inimă o credinţă curată, născătoare de adevăr. Adevărul se adaugă credinţei şi credinţa dă naştere adevărului.

E nevoie de un schimb, căci ne găsim într'o societate care nu funcţionează şi care nu se poate realiza. Numai o demisie a actualului guvern ar putea crea condiţii pentru salvarea ţării. Această demisie o aşteptăm. Dacă nu acum, cel puţin după *summit*-ul dela Praga, din toamnă.

George BĂLAŞU

ÎNVĂŢĂMÂNTUL IDEOLOGIC CONTINUĂ

Mihai CREANGĂ

Tot mai des auzim că anticomunismul este - în România, astăzi! - absolut deplasat, că e o atitudine *"negativistă"* şi contraproductivă etc., etc. Curând, poate, vom auzi şi reluarea îmbecilei propoziţii a lui Sartre: *"anticomuniştii sunt mai răi decât câinii"*... Cu toate astea, fie că ne dăm sau nu ne dăm seama, România suferă încă de pe urma comunismului - al cărui proces şi condamnare explicită n'a avut şi nici nu va mai avea loc - iar rândurile acelora care cred că *"înainte era mai bine"* cresc mereu, pe măsură ce se accentuează sărăcia în care trăieşte majoritatea populaţiei şi creşte sfidător bogăţia unei caste privilegiate, ai cărei membri au avut într'un fel sau altul legături cu structurile de putere ale vechiului regim. Firește că aceştia nu mai doresc comunismul, dar nici nu le place să fie *"întinate măreţele idealuri"* de altădată. Mai mult: pentru toate relele posibile, care macină societatea românească de astăzi, este acuzat capitalismul. Economia de piaţă ar produce inevitabil - vezi Doamne! - polarizare socială, cu *acumulări sălbatice de capital"* în mâinile unui număr infim de afaceriști (neapărat *"veroşi"*) şi cu şomaj, sărăcie cronică şi lipsa de speranţe pentru cei mai mulţi cetăţeni. Un campion al acestui tip de demagogie, dezvoltată într'o *"viziune globală"* este săracul şi cinstitul nostru Preşedinte Ion Iliescu.

Un alt tartor al intoxicărilor de acest tip este Silviu Brucan, chiar dacă audienţa sa este mai restrânsă. Occidentalii nu s'ar alarma prea tare de bogăţia acumulată prin malversaţiuni, pe de-o parte, şi de sărăcia endemică a Românilor, pe de altă parte, pentrucă zice *"dom' profesor"* (?!): *"Ei ştiu (sic) cum e capitalismul"*. Profeţie de Duminică, la prânz - tare indigestă.

Faptul că nu se poate vorbi de capitalism în România - unde proprietatea de stat, în economie, încă reprezintă peste 65%, iar productivitatea muncii este la cote jalnice, nu pare să-l deranjeze prea tare pe autorul *"Profeţiilor despre trecut"*.

Ar fi suficient, poate, pentru a vedea unde duce comunismul şi unde capitalismul, dacă *"dom' profesor"* ar privi comparativ Coreea de Nord şi Coreea de Sud. Dar dacă trebue să păstrăm neîntinate *"măreţele idealuri"* şi să întreţinem în minţile oamenilor ideea nedreptăţii funciare a capitalismului, ce mai contează că la prosperitatea generală n'au ajuns decât ţările cu o solidă economie de piaţă?

Şi-atunci, de ce ne-am mira că muncitorii dela *"Roman"* Braşov sau Combinatul Siderurgic Reşiţa nu visează decât să rămână *"ai statului"*?

"Vrem să muncim!" - scandează mai toţi sindicaliştii. Cum muncim? - nu mai întreabă nimeni.

SONDAJ DESPRE BIROCRAŢIE

Andrei BĂDIN

Între cetăţean şi administraţie nu s'au instaurat încă raporturi cordiale. Este poate aspectul cel mai delicat al vieţii publice din România. Plasat dincolo de politică şi de ideologie, raportul acesta defineşte cel mai bine cât de mult sau cât de puţin s'a progresat în ultimii ani.

Cetăţeanul îl resimte în continuare pe reprezentantul administraţiei ca fiindu-i ostil din principiu şi prea puţin dispus să vină în întâmpinarea lui, iar funcţionarul de stat pare încredinţat că cetăţeanul este pur şi simplu leneş şi incapabil să se adapteze la noutate. Sondajul recent realizat de CURS cu fonduri PHARE confirmă o stare de lucruri relativ cunoscută, dar are calitatea de a arăta adevărata dimensiune a dificultăţilor. 80% din cei chestionaţi s'au declarat încredinţaţi de pildă că cetăţenii nu sunt egali în faţa legii, iar 90 la sută au susţinut că legile nu sunt respectate în România. Dela această percepţie negativă asupra realităţii sociale pleacă totul, pentrucă odată ajunşi în faţa ghişeelor, oamenii nu se aşteaptă la un tratament favorabil. Iar de multe ori aşteptările lor negative sunt confirmate. 20 la sută din cei chestionaţi s'au declarat nemulţumiţi de tratamentul primit la ghişeu, în sensul că nu au primit nici rezolvarea cazului lor şi nici informaţiile necesare. 5% au mărturisit că au dat mită pentru a îndulci pe funcţionarul de stat. În categoria celor care nu au reuşit să-şi rezolve problemele 18% au susţinut că acest lucru s'a datorat comodităţii funcţionarului sau erorilor administrative. Alţi 10 la sută au renunţat din cauza aglomeraţiei, pentrucă durata medie de aşteptare la un ghişeu, potrivit acestui studiu, ar fi de 26 de minute pentru cei care veniseră pentru prima dată şi peste o jumătate de oră pentru cei care au revenit. Aşadar, cozi la ghişee, funcţionari repeziţi şi socoteli greşite. În orice caz, peste 50 la sută din cei intervievaţi sunt de părere că relaţia cu autorităţile este una proastă.

Desigur, studiul acesta pune în lumină şi alte aspecte. Din întrebările puse şi răspunsurile acordate, a reieşit că mulţi cetăţeni nu reuşesc să-şi rezolve problemele, întrucât nu au informaţia necesară şi nici nu ştiu de unde ar putea să o obţină. Funcţionarul public, de cele mai multe ori, este exasperat de faptul că cetăţeanul din faţa sa nu ştie de ce acte are nevoie şi de multe ori nu mai are răbdare să îi explice.

Privind lucrurile şi altfel, se poate observa însă că în ultimii ani în România administraţia a făcut anumite progrese. În multe situaţii cozile au devenit mai mici, iar relaţia cu funcţionarul de stat mai bună. Dar evoluţia nu este, se pare, destul de mulţumitoare. Cauzele ar putea fi mai numeroase. Pe de o parte funcţionarul de modă veche, cel format la şcoala administraţiei comuniste continuă să îl privească pe cetăţean de sus. Şi dacă acesta este stângaci în exprimare şi ignorant în chestiunile administraţiei, atunci este de-a dreptul brutalizat. Pe de altă parte, în anii din urmă s'au schimbat multe atât în legislaţie, cât şi în aplicarea ei, iar cei mai mulţi cetăţeni nu au reuşit să ţină pasul cu schimbările. De foarte multe ori nici funcţionarul dela fisc, să spunem, nu stăpâneşte noutăţile tot mai numeroase în domeniu şi greşeşte grav de multe ori fără rea voinţă. Viaţa s'a complicat foarte repede şi cetăţeanul nu mai face faţă valului de ordonanţe şi hotărâri de guvern. În ultimul timp a apărut o categorie de profesionişti, consultanţi în diferite domenii, dar serviciile lor costă şi cei mai mulţi nu şi le pot permite.

PSD ÎL REABILITEAZĂ PE GROPARUL BANCOREX

Dan BOTEA

PSD ţine să-şi răsplătească aliaţii, chiar dacă de numele acestora se leagă afaceri controversate sau falimente de bănci. Curtea Supremă de Justiţie a admis recursul în anulare al procurorului general al României, privind demiterea lui Răzvan Temeşan din funcţia de preşedinte al băncii Bancorex.

Procurorul general al României, Tănase Joiţa, a apreciat că hotărîrea din Martie 1997 a Adunării Generale a Acţionarilor, AGA, a Bancorex privind destituirea lui Răzvan Temeşan este ilegală. Procurorul general a formulat recurs în anulare împotriva sentinţei judecătoreşti definitive, care stabilea legalitatea deciziei AGA a Bancorex din 14 Martie 1997. Recursul în anulare a fost dezbătut de completul de nouă judecători al Curţii Supreme de Justiţie. Judecătorii au apreciat că actele emise de AGA în 1997 sunt nule, nefiind respectată procedura de convocare a Adunării. AGA îl acuzase pe Temeşan că a majorat capitalul social al Bancorex, în luna Septembrie 1996, fără aprobarea Fondului Proprietăţii de Stat, care era obligatorie.

Răzvan Temeşan ar putea cere acum importante daune materiale dela membrii AGA din acea perioadă. Temeşan a condus Bancorex într'o perioadă în care aceasta a suferit pierderi de câteva sute de milioane de dolari, din cauza unor credite neperformante către clientela PDSR, în perioada 1993-1997.

NU UITAŢI!
REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"!

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că Redacţia acestui zlar nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

EXTREMISMUL DE STÂNGA ÎN ROMÂNIA ?

Mihaela MOISIN

Citesc în ziarul *"România liberă"* din 1 Mai a.c. articolul intitulat *"SRI a informat Parlamentul despre pericolul extremismului de stânga"* şi nu ştiu ce să cred.

Până ieri-alaltăieri frica Guvernului şi a SRI-ului era îndreptată spre extremismul de dreapta; Guvernul român a dat deja legi şi ordonanţe de tot felul, pentru a stăvili din timp o posibilitate a răspândirii acestui extremism. Deodată însă, SRI schimbă macazul şi anunţă pericolul extremismului de stânga. Şi nu a oricărui extremism, ci a troţkismului.

Conceptul troţkist este axat pe o revoluţie la scară întinsă, iar nu într'o singură ţară sau zonă.

Pe scurt, câte ceva despre Troţki, ideologia şi activitatea sa: Lev Davidovici Bronstein (născut în 1879 în Ianovka, Rusia şi mort în 1940 în Coyoacan, Mexic) a devenit marxist din fragedă tinereţe, în 1898 fiind arestat şi trimis în Iarkuţk. După doi ani de închisoare a evadat şi şi-a luat numele de Troţki. Înainte, în timpul şi după revoluţia bolşevică din Rusia (1917), Troţki a trăit în Europa, USA şi Canada, împrăştiind marxismul peste tot pe unde a trecut, venind apoi din nou în Europa, iar după un timp în URSS, unde a deţinut funcţii importante. Permanent exilat dintr'o ţară sau alta, dat afară din funcţiile de conducere din URSS din cauza convingerilor sale oscilânde între bolşevism şi menşevism, el a fost când cu Lenin, când împotriva lui, criticându-l.

Troţki definea prin anii '30 puterea sovietică şi stalinismul ca o *"degenerare birocratică monstruoasă"*, iar în 1936 definea URSS ca *"o societate intermediară între capitalism şi socialism"*. Din iniţiativa sa, în 1938 ia fiinţă Internaţionala a IV-a, cu ajutorul colaboratorilor săi din Franţa şi Spania, care intenţiona să se opună cu vigoare partidelor comuniste ale Internaţionalei a III-a. În 1940 moare asasinat în Mexic.

SRI vorbeşte în materialul pe care l-a elaborat despre *"ideologia cunoscută ca <refundaţionismul bolşevic>"*, despre *"ideea refacerii pretinsei <unităţi bolşevice din epoca leninistă>"*, despre *"formarea unui <Front balcanic anti-NATO> ca prim pas spre desfiinţarea prin <insurecţie revoluţionară> a actualelor state din zonă şi formarea unei "<Federaţii Balcano-Danubiene>, cuprinzând Iugoslavia, Bulgaria, Grecia şi România"*. Idei vechi şi idei noi, bazate pe cele vechi ale lui Troţki, preluate de discipolii săi.

Relatările materialului SRI nu ne şochează, ci ne fac să ne gândim mai profund la aceste idei noi, care într'adevăr se promulghează dela destrămarea URSS, într'o formă sau alta, iar cea anti-NATO a trecut şi prin anumite partide şi capete din România în timpul războiului din Iugoslavia.

Mai întâi a fost intenţia Rusiei de a lărgi Federaţia Rusă prin includerea Iugoslaviei, greu de realizat peste capul României şi al Bulgariei; ea a fost preconizată câţiva ani de zile în şir, coincizând în fapt cu perioada în care SUA ataca pe Sârbii comunişti din Iugoslavia, iar România şi Bulgaria se pregăteau, făcând eforturi, după puterile lor, de intrare în NATO. Neincluderea lor atunci în NATO a dus la o perioadă de linişte, care a durat până de curând, când iarăşi se vorbeşte despre lărgirea NATO, inclusiv de posibiltatea ca aceste două ţări (România şi Bulgaria), importante prin aşezarea lor strategică, să fie primite în rândurile alianţei nordatlantice. În acest moment, Federaţia Rusă, care nu doreşte să vadă NATO la porţile ei, prin agenţii săi scoate dela naftalină vechea idee a lui Troţki de formare a *"Federaţiei Balcano-Danubiene"*.

şi că *"recent, pentru prima dată, această ideologie terorist-insurecţională a început să fie răspândită în România, prin difuzarea de <manifeste politice>, conform cărora proletariatul <are datoria să se pregătească pentru a ajunge la putere prin lupta înarmată>. Strategia preconizată prevede explicit asasinatul politic - <necesitatea de a extermina şefii autorităţilor>"*.

Întrebările ce decurg logic din această relatare ar fi: ce este nou în România cu asasinatul politic, azi, când în 1989 s'a procedat la fel când a trebuit înlăturat cuplul conducător dela putere; despre care şefi de autorităţi este vorba; teama SRI-ului se referă la pericolul extremismului pentru România, sau pentru instituţia sa (SRI) în special; este într'adevăr un pericol al răspândirii extremismului de stânga, într'o ţară în care conducerea este de stânga oricum; ce măsuri, ordonanţe şi legi propune SRI, rapid, pentru stăvilirea acestui pericol, având în vedere recentele măsuri împotriva răspândirii extremismului de dreapta în România.

Personal, nu cred că există un pericol de extremism nici de stânga şi nici de dreapta în România; există oameni cu gândiri de stânga şi de dreapta, lucru normal în orice ţară democrată (sic!) - vezi, Austria, Franţa etc.

Cât despre pericolul care ar paşte populaţia ţării, acesta nu pare prea mare, astăzi, când serviciile de informaţii şi siguranţă naţională pot legal controla, asculta, orice convorbiri, citi corespondenţă, pot înregistra audio şi video discuţiile şi activităţile în locuri publice sau private, faptul că există foştii securişti în continuare la locurile lor în instituţii ca *"Serviciul de Telecomunicaţii Speciale"*. Aceste măsuri şi legi noi, introduse de actualul guvern conducător sperie suficient de tare populaţia Românei, încât ea nu se mai poate speria de pericolul extremismul troţkist. Aceste legi deja au transformat România într'o ţară de dictatură, evident de stânga.

Ca să nu mai vorbim de numeroasele mineriade care au fost sângeroase şi nu au fost organizate de troţkişti.

Mă întreb care este substratul adevărat al acestei informări a SRI, acum, despre pericolul extremismului de stânga?

Şengen pentru...Maronia

Viorel PALTIN

Nea Precopie, din satul Clebean, fostul judeţ Gărăfaş, ţara Maronia, n'a visat niciodată să călătorească în *"spaţiu"*... Nici chiar în spaţiul Şengen. Acum, că s'a dat voie, ce s'a gândit el? Ia să pun eu deoparte *"euro"* peste *"euro"* din pensia c.a.p. şi s'o iau razna către Viena, incolo..., să mai văd şi eu lumea. Că, zău, m'am cam săturat să stau tot pe aici, pe-acasă, la Clebean, pe Olt, cu Munţii Gărăfaşului în spinare! Aşa mă arde un dor de ducă, să văd şi eu Schonbrun, Luvru, Turnul din Pisa, şi Domul din Kioln. Măcar atât! De Londra şi Dublin nici că-mi pasă, că zice că acolo încă nu s'a dat voie... Doar sunt european din moşi-strămoşi: tata era din Joporta iar mama din Borcal... adică din partea locului. Pe mine m'o făcut mama lângă un plop, pe drumul către Coartla. Ne-o ars casa când s'o dat foc la grajdurile colectivului. Mamă-mea era grea cu mine chiar atunci şi nu m'o mai putut ţinea. M'o lăpădat direct pe... continent. Aşa că nu am loc de naştere afară de un plop - tăiat şi vândut mai anul trecut la export... Firește nu există o ţară Maronia, iar dacă se afla pe undeva ceva asemănător... tendinţa actuală, *"trendul"*, este ca pe măsura trecerii vremii, acea ţară să existe tot mai puţin... În schimb, Europa este! Şi uraaa! acum putem să ne zbenguim prin ea cum ne place. Simplu: scoţi la graniţă paşaportul şi o tai către Apus! Ai, cum s'ar zice, Europa la picioare. Nici nu ţi se cere să te speli pe ele, iar dacă nu-ţi tai unghiile, tot atâta! Cui ce-i pasă? Un singur lucru ţi se cere: niscai *"euro"*, cam o baniţă pe săptămână. Dar asta-i floare la ureche. Aduni vreo câteva sute de pensii c.a.p., timp de 20 de ani, îi transformi în euro la bancă, şi pe-aci ţi-e drumul! Nimic mai uşor. Sau: vinzi casa, curtea şi grădina, viţeaua, vaca, porcul, găinile şi toate ouăle din cuibar, mai adaugi şi tu ceva la chimir, te mai împrumuţi, duci verigheta la amanet şi uite-aşa cu bani preschimbaţi, cum a transformat Domnul Hristos apa în vin la Cana, treci graniţele uşor ca un fulg. Cât ai zice peşte, te înfiinţezi la Paris, să-i faci o vizită în contumacie - cu o întârziere de 300 de ani - lui Ludovic al XIV-lea la Versailles... Apoi Luvru, cancanul dela Moulin Rouge, camera la hotel Şeraton, american, mănânci la Ambassadeur icre de Manciuria şi gât umplut de struţ, cu cartofi prăjiţi de cel mai renumit bucătar din Franţa, iar... când să faci plata o zbugheşti pe Champs Elisee, mai iute ca Gabi Szabo, cu chelnerii după tine. Fugi ca vântul baţi toate recordurile mondiale şi cânţi cât te ţine gura: *"Noi suntem Români... Noi suntem Români... Popor de Daci şi de Romani"*... Parisul se opreşte cu răsuflarea tăiată şi te aplaudă: *"Ălez, la Marounie!"*. Chelnerii zbiară în urma ta, în draci, *"monsieur, monsieur"*, dar tu ştii sigur că nu te cheamă aşa şi nu te opreşti... în seara următoare te urci în accelerat - că biletul e dus-întors - şi o tai către Miunhen, unde ai un prieten care lucrează *"la negru"* şi doarme la unchi-său în gară. Trenul se opreşte însă în staţia *"Hauptbahnhof"* şi nu pleacă... Nişte conaţionali - că vorbesc *"maroneşte"* şi seamănă la culoare cu Liucă a lui Danciu din Coartla, care cântă la *"clanaret"* - te întreabă dacă nu vrei să te ajute să-ţi duci traista la bagaje... *"Păi încă n'am ajuns la Miunhen, bă"* - zici tu. *"Ba aicea este"* - îţi răspunde ăl mai oacheş. Le dai traista, în care mai ai un ştiuc de slănină şi un darab de pită, iar ei se fac nevăzuţi. Te dai jos din tren, ca mai ai în sân câteva hârtii de euro, intri în restaurantul gării şi ceri prin semne ceva de băut şi de mâncat. Chelnerul îţi cere tot prin semne banii înainte, îţi ia o hârtie de o 100, aduce vin şi ciolan de porc cu varză, îţi dă restul, însă pită, ioc! De băut haida de, dar cum să mănânci carnea şi varza fără pită? Bei dintr'o răsuflare vinul din cană şi strigi cât te ţin puterile: *"Bă, care ştii maroneşte, pe-aici, că nu am pită"*. Numai vezi că se apropie de masa ta un chelner blonziu, ficior de vreo doi metri, şi zice: *"Tomnu, ich ştie puţin maroneşte că sunt copil de sas din Maşortin, Maronia. Uitat mult că mic fost când venit aicea, nach oben. Aduce eu pita la tine, nur ein moment, că nici tata nu muncă porc fără pită..."* Şi cât ai bate din palme, chelnerul aduce vreo zece chifle. Vrei să plăteşti dar feciorul de sas spune: *"Nu trebue gelt, asta la noi gratis, cu porţie de mâncare.."* Te saturi, dar unde să dormi? Te întinzi pe o canapea în sala de aşteptare, dar nici nu apiepeşti că te şi ia de guler un poliţai cu haine negre ca de doliu. Se răsteşte la tine şi strigă ceva cum ar fi *"Auslender, Tigoiner"*. Prin minune, prietenul tău Nelu Bacalaurelu - că-i băiat cu şcoală... - iese ca din pământ, se bagă între tine şi poliţai, îţi face cu ochiul şi zice ceva către cioclul în uniformă... Poliţaiul se mai domolește şi pleacă, zicând *"gut, gut"*... Mă, Nelule, cum ai ştiut tu că eu sunt aici? - întrebi tu. *"După traistă că ţi-o ştiu dela şcoala primară"*... *"Ce mă tu lucri la bagaje"*? *"Nu mă lucru la negru, dar eu sunt şeful băieţilor dela căratul bagajelor..."* *"Şi unde-i trista"*? *"Uite-o aici. Pita şi slănina am mâncat-o, că ne-o fost dor la toţi de afumătura de acasă..."* *"Ştii ceva, mă Precopie?* - zise Nelu Bacalaurelu, *"ia-ţi traista şi suie-te repede în tren! Tai-o la Viena - Budapesta şi către casă!"* *"Păi nu mai am casă că am vândut totul să văd Vestul"*... *"Du-te mă la sorâ-ta că parcă era miloasă"*... *"Sora mea nu-i nici ea acasă. E de mult în Turcia, dansatoare la bar"*... *"Atunci cine te-a pus pe tine pe drumuri Precopie?"* *"Cine altul? Guvernul! Zicea că scopul nostru este să circulăm liber în Spaţiul Şengen!..."*

MUZICA-VIDEO
CARTI-ZIARE

din ROMÂNIA, la dvs. ACASĂ!

MUZICĂ peste 500 AUDIO CASETE si CD: MUZICĂ POPULARĂ/ROMANŢE, MUZICĂ UŞOARĂ, COMICE-BASME-COLINDE, muz.CLASICĂ CD-ROM-uri cu SUBIECTE DIN ROMÂNIA

VIDEO :+100 FILME: Nea Marin, Dacii, BD, Pacala, ORAŞE, DATINI; TEATRU: Caragiale-Birlic, Take-Yanke-Kadar etc. Revelion, Revoluţia 89 Muz./dansuri populare celebre, Divertis, Crăciun

CĂRŢI: 2000 TITLURI: ROMANE, ISTORIE, DICŢIONARE, FILOZOFIE, POLITICA, POLITISTE, DRAGOSTE, BANCURI, COPII, CĂRŢI DE BUCATE etc.

ABONAMENTE LA ZIARE-REVISTE! COTIDIENE,SĂPTĂMÂNALE,LUNARE: "Evenimentul" "CAŢAVENCU", "SPORT", "REVISTA VIP", "Form.AS" REV.PARANORMAL,"REBUS","FEMEIA MODERNĂ" "OLIVIA","VIVA","PLAYBOY","POVESTEA MEA","BURDA"etc

Cereti formulare si liste gratis!

ARTIMMEX

import-export & distribution of publications and media
Reprezentanţi ELECTRECORD şi INTERCONT MUSIC

4 Farmington Cres.
Toronto, ON M1S 1G1 CANADA
e-mail: order@artimmex.com
INTERNET: www.artimmex.com
Tel.: (416) 332 9777
Fax: (416) 332 8777

PLĂNUIŢI DE ACUM
VACANŢA ANULUI 2002
Aranjaţi să fiţi la
CÂMPUL ROMÂNESC
Hamilton, Ontario, Canada

La săptămâna
TABEREI DE VARĂ

ASOCIAŢIA CULTURALĂ ROMÂNĂ
DIN HAMILTON
Vă invită să petreceţi anul acesta vacanţa de vară la
CÂMPUL ROMÂNESC
21 IULIE - 28 IULIE
Petreceţi o săptămână de zile într'o atmosferă românească

-Aduceţi cu Dvs. corturi sau treilere pentru dormit-

Pentru informaţii scrieţi la adresa: Asociaţia Culturală Română
P.O.Box 78010, Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

ÎNVIEREA

Urmare din pagina 1

Lucrul acesta te-ar îngrozi şi faptul ţi-ar părea de necrezut cu toată iubirea ce te leagă de el şi cu toată credinţa ta în înviere. Oricât de frumos şi de convins a vorbit Plato de nemurirea sufletului şi oricât de familiar s'ar fi adâncit cu gândul în sensul misterelor eleusine, dacă s'ar fi găsit în faţa mormântului gol de lângă Golgota sau dacă ar fi întâlnit în cale pe Iisus cel înviat, l-ar fi apucat groaza şi faptul i-ar fi părut de necrezut.

Aceeaşi mişcare psihologică se petrece în ucenicii Domnului. Înainte de a muri, el le spusese odată că va învia. Şi ei primiseră fără îndoială această idee ca toate celelalte divine idei învăţate dela el. Mai mult decât atât; o lungă frecvenţă a tuturor minunilor la care fuseseră martori îi pregătise pentru a primi orice fapt de natură extraordinară. Şi cu toate acestea, Maria Magdalena vede mormântul gol şi nu crede că a înviat, îl întâlneşte pe Iisus în grădină şi-l ia drept grădinarul; şi, culmea perplexităţii sufletului omenesc, îl întreabă pe el, cel înviat, unde e trupul celui care a murit! După aceea, Mântuitorul se arătase tuturor ucenicilor, iar Toma, care nu fusese de faţă şi care nu era un credincios cum îi mergea numele, nu-i putea crede pe cuvânt.

A trebuit să-i pipăe rănile şi să-şi adâncească degetul în rana sângeroasă dintre coaste ca să vadă că nu e idee şi nu e vis, ci realitate vie în carne şi oase. Faptul sguduitor şi covârşitor peste orice idee şi peste orice credinţă era acolo, în prezenţa vie a Domnului ridicat din mormânt. Şi era atât de concret şi atât de real încât lor cu greu le venea să-l creadă. A fost nevoie de o serie de arătări, în grupe mai mici, în grupe mai numeroase; a fost nevoe de probe materiale, cel înviat mâncând pâine şi peşte şi dându-le să mănânce şi ei la fel ca să-i încredinţeze că nu e părere, nu e vis, nu e idee, nu e fantomă sau halucinaţie, ci înviere reală din moarte. A trebuit în urmă ca trupul cel ridicat din mormânt să se înalţe în lumina veşniciei pentru ca ucenicii să se convingă într'adevăr şi definitiv de realitatea faptului istoric al învierii.

Faptul acesta al mormântului deşertat şi al trupului ridicat viu la cer e temelia întregului creştinism. Întruparea miraculoasă din Fecioara Maria şi din Duhul Sfânt, existenţa Fiului lui Dumnezeu umilită în tânărul teslar din Nazaret, minunile prin care puterea ei se manifestă şi valoare divină a învăţăturii lui Iisus, toate se adeveresc prin faptul istoric al învierii, verificat în fel şi chip de oameni. Dacă Iisus n'ar fi înviat, întruparea lui miraculoasă ar fi rămas un mit ca acela al semizeilor. Iar minunile singure, oricât de covârşitoare ar fi măreţia lor faţă de legile naturii, n'ar fi fost, pentru mintea omului, probe categorice ale divinităţii, manifestate totuşi prin ele, - fiindcă, în felul lui, face minuni şi Diavolul şi vrăjitorii cari sunt în slujba lui.

Nimeni însă, vrăjitor sau filosof, nu s'a înviat pe sine din moarte, afară de Iisus Hristos. Creştinismul înseamnă înfrângerea morţii, şi dumnezeirea religiunii noastre e dumnezeirea persoanei Mântuitorului înviat din morţi. În numele învierii s'a făcut apostolatul sau propaganda până la marginile lumii şi evidenţa acestui fapt istoric a convertit neamurile la creştinism. Totdeauna accentul principal în predica apostolilor cade pe învierea Domnului, iar nu pe întrupare sau pe celelalte fapte din viaţa lui pământească, şi ei se mărturisesc martori oculari ai învierii. Fiindcă cine acceptă adevărul învierii uşor le acceptă pe toate celelalte. Dacă n'ar fi fost faptul adevărat la temelie, creştinmismul cu toată măreţia lui n'ar fi decât o minciună. Nici ideea în sine de nemurire nu l-ar fi salvat, fiindcă această idee, cum am amintit, e comună, ca idee, tuturor religiunilor. Sâmburul creştinismului e această faptă şi tăria lui e credinţa în această faptă. În zenitul religiunii, ea e soarele fără apus, care luminează în urmă istoria lui Hristos pe pământ, iar înainte destinaţia omului în viaţa viitoare.

Învierea lui Iisus înseamnă răpirea omului din gheara morţii şi mântuirea lui în viaţa veşnică. Toţi oamenii vor învia prin Hristos cel înviat.

Nimeni în creştinism n'a dat atâta glas de foc acestui adevăr din doctrina noastră ca apostolul Pavel. Citiţi capitolul 15 din Epistola I către Corinteni. Dialectica lui, pe care nici un filosof n'o poate sdrobi, leagă definitiv destinaţia viitoare a omului de faptul istoric al învierii Domnului. *"Dacă se propovăduieşte că Hristos a înviat din morţi,* - le spune el creştinillor din Corint - *atunci cum zic unii din voi că nu este o înviere a morţilor? Dacă însă morţii nu învie, atunci nici Hristos n'a înviat; iar dacă Hristos n'a înviat, atunci zadarnică e propovăduirea noastră, zadarnică şi credinţa noastră. Ba ne-am înfăţişat şi ca martori mincinoşi ai lui Dumnezeu, pentrucă am mărturisit că Dumnezeu a înviat pe Hristos, pe care el nu l-a înviat dacă nu învie morţii. Căci dacă morţii nu învie, atunci credinţa voastră e zadarnică şi tot în păcatele voastre vă aflaţi. De aceea şi cei care au murit în Hristos, au pierit. Şi dacă noi numai pentru viaţa aceasta ne punem nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nefericiţi dintre toţi oamenii".*

Credinţa în Hristos e credinţa în învierea lui; iar credinţa în învierea lui e credinţa în învierea morţilor, în propria noastră înviere. Dacă în învierea lui credem, dar nu credem în învierea noastră, suntem cei mai nefericiţi dintre oameni, zice Pavel. De ce oare? Fiindcă nefericirea omului e moartea. Precum, ca să ajungem la trunchiul unui copac, înaintăm prin umbra lui, tot astfel înaintăm în umbra morţii până în clipa din urmă.

Gustul amar al nefericirii noastre îl dă această umbră fatală, pe care moartea o asvârle peste existenţa terestră. Dacă Iisus a înviat, iar noi nu vom învia, cu atât mai amară şi cu atât mai fatală ne-ar părea moartea. Orice iluzie de a o înfrânge ar fi de prisos. Nu există mai mare durere pe pământ decât această beznă a nefiinţei în care ne vom prăbuşi fără scăpare. Şi ea creşte cu atât mai neîndurată cu cât conştiinţa nemuririi sufletului e mai rănită la fiecare pas de moartea trupurilor. Fără îndoială, din această durere fără nume s'a născut ideea metempsihozei, care imaginează tot alte trupuri pentru acelaş suflet ca să dea iluzia unui suport material succesiv dacă nu continuu sufletului nemuritor. Ideea e absurdă şi grotească, dar omul nu şi-a putut născoci alt paleativ pentru setea de nemurire şi pentru groaza de moarte fizică. Te poţi închipui trăind în cal, în vultur şi în variate existenţe omeneşti, fără să ai conştiinţa actuală a tuturor acestor forme de viaţă trecute sau viitoare? Şi ce fel de mângâere poate fi aceasta pentru un suflet omenesc care şi-ar aminti că a păscut iarbă pe vremea lui Atila, şi a văzut cu ochi de broască ţestoasă pe Cristofor Columb? În ideea morţii nefericirea e distrugerea personalităţii omeneşti, iar personalitatea e spirit conştient care imprimă formă proprie materiei individualizate. Sufletul îşi are formă materializată în trupul propriu, unul şi acelaş. Dacă trupul propriu ar fi definitiv distrus de moarte, sufletul totuşi nu s'ar putea concepe supravieţuind fără personalitate. Mizeria credinţei în metempsihoză stă în această cârpeală imaginară cu tot atâtea sdrenţe trupeşti adăugate sufletului nemuritor. Singur trupul propriu reînviat din neantul morţii, poate răspunde formei sufletului, adică personalităţii reîntregite. În existenţa terestră sufletul e dat odată cu trupul lui şi nu se poate concepe altfel într'o viaţă dincolo de moarte. Naivul cult egiptean al mumiilor, adică al trupurilor salvate putrefacţiei pentru a putea fi găsite de suflete, e mai aproape de ideea personalităţii din creştinism. Dar balsamurile celor vechi erau şi ele tot materii prin care credeau că pot salva materia trupului. Trupul mort e însă mortăciune şi el nu se poate salva pentru reîntregirea personalităţii decât prin înviere, adică prin transfigurare miraculoasă. Nu balsamurile, ci Duhul divin îl poate salva din moarte.

Kant însuşi postulează nemurirea sufletului ca o necesitate a ideii de răsplată morală veşnică. Dar omul întreg e suflet şi trup şi nu poate fi judecată numai o parte din el pentru fericirea sau pentru pedeapsa eternă. În personalitatea umană, responsabilă în faţa lui Dumnezeu, doctrina creştină solidarizează deopotrivă trupul şi sufletul. Dacă există o judecată de apoi, ea cere neapărat învierea trupului pentru întregirea personalităţii ce trebue judecată. Această înviere e dată în faptul istoric al lui Iisus cel ridicat din morte.

Doctrina lui întreagă e creştină întrucât consideră existenţa terestră ca un preambul al vieţii viitoare. Faptele noastre de acum sunt subordonate judecăţii de apoi. Şi oricât de scurtă ne-ar fi viaţa terestră, ea e suficientă ca faptele prin care ne manifestăm să fie hotărîtoare pentru destinaţia ei de dincolo de moarte. Suntem aici pe pământ ca în anticamera lui Dumnezeu. Vom intra la el prin uşa morţii. Ştim cum îi place lui să ne înfăţişăm, fiindcă ne-a instruit până în ultimul amănunt Iisus Hristos. Atârnă de voinţa noastră pregătitoare să ne primească în bucurie eternă la dreapta sau să ne arunce în focul Gheenei la stânga.

Toată taina mânturirii noastre din răul păcatului şi al morţii stă în persoana Mântuitorului. Nu ne vom mântui decât făcându-ne asemenea lui, prin voinţa noastră morală şi prin ajutorul dragostei lui nemărginite. În faţaa noastră stă Iisus Hristos, modelul veşnic al perfecţiunii, întrupat în om, umilit şi batjocorit, bătut şi crucificat, ucis şi înmormântat şi înviat din groapă pentru a dărui omului calea mântuirii. A fi asemenea lui este a îndura durerea ca el pentru a învia ca el. Nu în evitarea durerii pământeşti stă salvarea, ci în îndurarea ei cu voinţa eroică a lui Hristos. Alt leac împotriva suferinţii şi a morţii din această lume nu este. Căci răul e în lume, iar binele sau fericirea e în Dumnezeu. Răul e păcatul din noi, fericirea e a face voia lui Dumnezeu. Iar a face voia lui Dumnmezeu aici pe pământ este a trăi ca Iisus Hristos, a muri ca el pentru a învia ca el.

Hristos salvând din moarte pe omul din el, l-a eternizat. Astfel mântuirea este eternizarea omului întreg: trup şi suflet. Învierea trupurilor este eternizarea lor. Nespus de frumos lămureşte apostolul Pavel această transfigurare a trupului din stricăcios în nestricăcios şi din muritor în nemuritor. Trupul nostru pământesc şi trecător e sământă trupului nostru ce va fi în veşnicie. Planta viitoare a grâului răsare din bobul de sământă pe care îl îngropi în pământ. Dar ea nu se va desvolta decât cu preţul putrezirii bobului. Altfel e bobul şi altfel planta; dar planta rămâne totuşi *"trupul seminţii"* din care a răsărit. Dacă trupul din lume e pământesc şi muritor, trupul înviat în ceruri va fi duhovnicesc şi nemuritor. Va fi spiritualizat asemenea trupului lui Iisus Hristos după înviere, care pătrundea prin lucrurile materiale.

Credinţa creştină în înviere, întemeiată pe faptul istoric, e astfel credinţa în spiritualitatea omului întreg sau credinţa în veşnicia personalităţii.

Nichifor CRAINIC

HRISTOS A ÎNVIAT!

Urmare din pag. 1

"Hristos a înviat, Cel ce a călcat moartea şi pe morti i-a ridicat. Popoare, bucuraţi-vă!" şi iarăşi: *"că iată, au venit la tine fiii tăi ca nişte făclii de Dumnezeu luminate, dela Apus şi dela Miazănoapte, dela mare şi dela Răsărit, întru tine binecuvântând pe Hristos în veci".*

Învierea lui Iisus Hristos este piatra noastră de temelie a templului Sfântului Duh. *"Dacă Hristos nu a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică credinţa voastră".* (I Corinteni 15,14). A fi sceptic de învierea Lui nu este ceva original. A fost drama apostolilor până în Duminica Învierii. A fi necredincios cu atât mai puţin. Ne-a putut încredinţa Toma Apostolul. Dar în momentul în care îngerul ne binevesteşte că Hristos a înviat, nu putem ca să nu-i răspundem, cu toate poienile sufletului şi din tot adâncul fiinţei noastre, decât cu *"Adevărat a înviat Hristos, Domnul"*.

Pr.Dr. Dumitru ICHIM

TV ŞI LIPSA DE INDEPENDENŢĂ

Ana BADEA

Se pare că nimeni nu are interesul să facă vreo schimbare cu doar câteva luni înainte ca mandatul actualului consiliu de administraţie să expire. Schimbările, care sunt inevitabile, se vor produce atunci când se va pune problema numirii unui nou consiliu de administraţie.

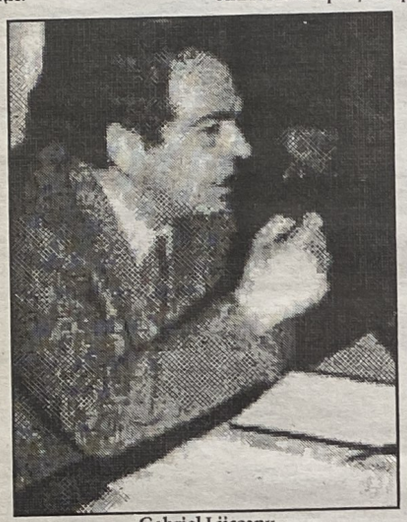

Gabriel Liiceanu

Liniştea din jurul acestui raport de activitate nu exclude însă existenţa unei dispute cât se poate de ascuţite care se desfăşoară mai ales pe tema relaţiei televiziunii ca instituţie publică cu Guvernul şi partidul de guvernământ. Recent, unul dintre membrii consiliului de administraţie, Gabriel Liiceanu, a făcut la un post particular de televiziune un rechizitoriu foarte sever stărilor de lucruri din televiziune. Dar punctul nevralgic se vede din chiar raportul consiliului de administraţie, în care se precizează că postul public a asigurat o pondere echilibrată a apariţiilor pe post ale diverselor forţe politice în raport cu ponderea parlamentară. Astfel, potrivit raportului televiziunii, Guvernul a fost mediatizat în proporţie de 56%, partidele din majoritatea guvernamentală în proporţie de 10%, iar opoziţia a adunat 34%. Acuzată de fiecare dată că părtineşte pe cei aflaţi la putere, televiziunea a dorit să precizeze că în trecut lucrurile stăteau mai rău decât acum deoarece, pe vremea fostei guvernări, puterea era mediatizată în proporţie de 76%.

Faptul că televiziunea publică stăruie asupra acestui subiect încercând să-şi demonstreze cu date cantitative obiectivitatea este simptomatic pentru atmosfera din România. De aici se vede cu claritate că televiziunea publică are un statut foarte fragil prin raportare la mediul politic şi că nu este aptă deocamdată să se sustragă influenţelor venite din diferite părţi.

Aflată la intersecţia tuturor presiunilor politice, televiziunea publică se apără; făcând apel la singurul criteriu de obiectivitate pe care îl are la dispoziţie şi anume raportul precis stabilit prin alegeri între majoritate şi opoziţie.

Televiziunea are de aceea un spaţiu de manevră extrem de limitat şi nu poate impune o politică editorială care să ia în considerare nu ponderea politică, ci gradul de interes public pe care îl prezintă un subiect sau altul sau importanţa unui punct de vedere în cadrul unei dezbateri indiferent de cel care îl susţine. Dacă în Parlament este firesc ca majoritatea să-şi impună mereu agenda de preocupări şi punctele de vedere întrucât a câştigat alegerile, la televiziunea publică ar fi la fel de firesc să primeze gradul de interes public al unui subiect şi calitatea argumentaţiei. Televiziunea publică nu are încă un grad suficient de independenţă care să-i asigure respectul publicului şi al politicienilor care nu ar mai putea pretinde să fie chemaţi la dezbateri doar pentrucă aparţin unui grup politic mai numeros decât altul.

De aici apar o mulţime de anomalii. Reprezentantul unui grup politic foarte mic, comunitatea Armenilor de exemplu, nu poate spera să apară la televizor nici măcar atunci când lansează o propunere de mare interes public. Ideile sale sunt din start considerate nesemnificative întrucât nu au susţinerea unui grup parlamentar numeros. Bineînţeles că dezbaterea publică are de pierdut, iar televiziunea îşi pierde încrederea publicului. Acelaşi raport al consiliului de administraţie recunoaşte de altfel că TVR a pierdut din audienţă, iar dacă şi-o mai păstrează, acest lucru se datorează mai cu seamă zonelor unde are o poziţie de monopol. Două treimi din audienţă provin din zonele rurale, acolo unde nu se prinde vreun alt post de televiziune.

Aşadar, vorbind despre preocuparea sa de a împăca pe toată lumea, conducerea televiziunii publice a atras de fapt, în mod discret, atenţia asupra deficitului de libertate.

MODIFICĂRILE DIN CODUL PENAL

• Modificările din Codul penal în favoarea criminalilor • Liberarea pe cauţiune se dă pentru omor, ucidere din culpă fiind beat la volan, mită, tâlhărie.

Dan BITU

Un arestat poate fi eliberat pe cauţiune pentru infracţiunea pe care a comis-o, dacă legea prevede o pedeapsă de maximum 12 ani de detenţie - aşa sună una din modificările aduse Codului de procedură penală, modificări publicate în Monitorul Oficial din 18 Aprilie a.c. Până acum, Codul de procedură prevedea ca liberarea pe cauţiune să se acorde doar pentru infracţiunile pedepsite cu maximum 7 ani închisoare.

A fost modificat şi cuantumul cauţiunii, dela cel puţin 2 milioane de lei, cât prevede Codul de procedură penală încă în vigoare, la cel puţin 10 milioane lei. Conform modificărilor aduse Codului de procedură, *"liberarea provizorie pe cauţiune se poate acorda, la cerere, când s'a depus cauţiunea stabilită de organul judiciar competent"*. Cererea pentru liberarea provizorie poate fi făcută în cursul urmăririi penale sau al judecăţii de către inculpat, soţul acestuia sau rude apropiate, eliminându-se prevederea conform căreia cererea respectivă se facea doar *"în cursul judecăţii, până la terminarea cercetării judecătoreşti la prima instanţă"*.

Pentru ce infracţiuni ar putea fi eliberat pe cauţiune arestatul? Practic, pentru mai toate infracţiunile prevăzute în Codul penal, inclusiv unele în formă agravantă, adică având drept consecinţă, printre altele, vătămare corporală gravă sau deces. Enumerăm pe cele mai des întâlnite infracţiuni, pentru care arestatul ar putea fi eliberat pe cauţiune în viitor: omorul; pruncuciderea; uciderea din culpă săvârşită de un conducător auto în stare de ebrietate; provocarea ilegală a avortului; violarea de domiciliu de către o persoană înarmată, de 2 sau mai mul'e persoane împreună, în timpul nopţii; relaţii sexuale cu un minor de acelaşi sex; incestul; furtul, furtul calificat, tâlhăria; gestiunea frauduloasă; toate formele de înşelăciune; delapidarea; distrugerea calificată cu consecinţe deosebit de grave; tulburarea de posesie de către mai multe persoane; ofensa adusă autorităţii; ultrajul - orice acte de violenţă săvârşite împotriva unui funcţionar public; abuzul în serviciu în forma calificată; neglijenţa în serviciu; luarea de mită, luarea de mită săvârşită de un funcţionar cu atribuţii de control; darea de mită; primirea de foloase necuvenite; traficul de influenţă; evadarea prin violenţă; înlesnirea evadării; nerespectarea hotărârilor judecătoreşti, prin ameninţarea executorului; falsificarea de monede sau alte valori; falsul material, intelectual, uzul de fals, falsul în declaraţii; specula; divulgarea secretului economic; nerespectarea dispoziţiilor privind operaţiuni de import sau export; deturnarea de fonduri; nerespectarea dispoziţiilor privind importul de deşeuri şi reziduuri; abandonul în familie; relele tratamente aplicate minorului; traficul de stupefiante; falsificarea de alimente sau alte produse; profanarea de morminte; încăierarea; proxenetismul; dezertarea; nerespectarea regimului armelor şi muniţiilor; ultrajul contra bunelor moravuri şi tulburarea ordinii şi liniştii publice; acţiuni împotriva ordinii constituţionale etc., etc., etc. Inclusiv arestatul acuzat de înţelegere în vederea săvârşirii infracţiunii de genocid, care ar putea primi 5-20 de ani închisoare, ar putea fi eliberat pe cauţiune.

Ca şi în Codul de Procedură în vigoare, se menţin dispoziţiile conform cărora liberarea pe cauţiune nu se acordă când inculpatul este recidivist ori există date că ar putea săvârşi o altă infracţiune sau va încerca să zădărnicească aflarea adevărului prin influenţarea unor martori sau experţi. Pe timpul liberării provizorii, inculpatul este obligat să se prezinte la chemarea organelor judiciare şi să comunice orice schimbare de domiciliu. Noua lege publicată în Monitorul Oficial aduce modificări şi Codului penal. La articolul 44, privind legitima apărare, se introduce un aliniat care prevede că este în legitimă apărare şi acela care săvârşeşte fapta (prevăzută de legea penală) pentru a respinge pătrunderea fără drept a unei persoane prin violenţă, viclenie, efracţie, într'o locuinţă, încăpere, dependinţă sau loc împrejmuit ţinând de acestea.

Urmând cursul inflaţionist, se modifică şi cuantumul amenzilor prevăzute în Codul penal în vigoare. Astfel, amenzile între 100.000 şi 50 milioane lei se majorează la 1 milion-500 milioane lei. Ori de câte ori legea prevede că o infracţiune se pedepseşte numai cu amendă, fără a-i arăta limitele, minimumul special al acesteia este de 1.500.000 lei, iar maximumul de 100 milioane lei. Amenzile care alternează cu pedeapsa de cel mult un an sunt între 3 milioane şi 150 milioane, iar cele care alternează cu închisoarea de peste un an sunt între 5 milioane şi 300 milioane.

La articolul 279, privind nerespectarea regimului armelor şi muniţiilor, se introduce un aliniat care prevede că *"portul de arme, fără drept, în localul unităţilor de stat sau al altor unităţi, la întruniri publice ori în localuri de alegeri (subl. n.) se pedepseşte cu închisoarea dela 5 la 15 ani"*.

Despre programul anticorupţiei al guvernului Năstase

O secţiune importantă a programului de pregătire pentru aderarea la NATO o reprezintă combaterea corupţiei. La prima vedere, guvernul nu este cu totul nepregătit, întrucât a întreprins câteva lucruri până acum: a hotărît înfiinţarea Parchetului Naţional de Luptă împotriva Corupţiei şi a înaintat Parlamentului mai multe norme referitoare la declararea averilor şi la conflictul de interese. În zona administraţiei fiscale se încearcă de asemenea să se adopte o fermitate mai mare când e vorba de strângerea impozitelor sau a altor contribuţii cuvenite bugetului. Nu este de asemenea lipsit de importanţă faptul că au fost trimişi în judecată mai mulţi magistraţi acuzaţi că au primit mită. Şi, cu toate acestea, există o mare diferenţă între intenţii şi realitate. În Parlament, de exemplu, legea privitoare la declararea averilor a fost transformată în aşa fel încât a devenit inutilizabilă. Politicienii care au strâns o frumoasă avere personală nu doresc ca lista cu bunurile pe care le deţin să apară în Monitorul Oficial. Aşadar, dela intenţie şi până la punerea ei în aplicare, se pot petrece multe lucruri care denaturează sensul iniţiativei.

S'a discutat de asemenea o normă care să interzică de pildă consilierilor municipali să deţină firme sau să fie asociaţi în firme care au contracte cu primăria. Pe parcursul dezbaterii au apărut însă tot felul de derogări, excepţii şi îndulciri ale interdicţiilor. Interesele imediate ale consilierilor sau la o altă scară ale miniştrilor se dovedesc mai puternice. Recent, ministrul Transporturilor a fost acuzat că a folosit discreţionar banii publici în scopul înfiinţării unui post de televiziune. Bineînţeles ministrul neagă şi îl acuză la rândul său pe fostul ministru al Transporturilor că a fost asociat la o firmă care a obţinut contracte avantajoase cu ministerul pe care îl conducea. Deocamdată acestea sunt doar informaţii apărute în presă, dar ne putem face o imagine despre cât de mare este opoziţia la normele anticorupţie. Guvernul a mai discutat în şedinţă şi despre necesitatea unei legi referitoare la conflictul de interese şi care să pretindă fără excepţii unui demnitar să se disocieze de afacerile sale pe timpul mandatului. Lumea aşteaptă însă, de data aceasta, o abordare radicală şi fără jumătăţi de măsură.

A dat de gândit şi faptul că legea finanţării partidelor politice nu a intrat încă pe agenda Parlamentului, în ciuda insistenţelor pe care le face un partid din opoziţie. O astfel de lege ar propune ca partidele să fie finanţate în mod transparent, în aşa fel încât toţi donatorii şi toate sursele de bani să fie bine cunoscute de toată lumea. Partidul de guvernământ, PSD, a fost de multe ori acuzat că face favoruri oamenilor de afaceri care au finanţat campaniile electorale.

Recent, a izbucnit un mare scandal în jurul avantajelor fiscale oferite de guvern la două societăţi, Rafo Oneşti şi Societatea Tutunul Românesc. Guvernul a dat înapoi, parţial, în urma presiunilor Comisiei Europene. Legăturile secrete dintre partide şi mediul de afaceri reprezintă sursa cea mai puternică de corupţie. Probabil că de aici înainte Guvernul nu va mai putea ignora nevoia unei alte norme referitoare la finanţarea partidelor.

În ciuda declaraţiilor de bune intenţii, Guvernul nu a făcut aşadar suficient de mult pentru combaterea corupţiei. În justiţie există judecători care iau mită şi lucrul acesta este cel mai greu de dovedit şi de combătut. Salariile magistraţilor au crescut substanţial în ultimii ani, dar tentaţia mitei a rămas, deoarece s'a păstrat un decalaj foarte mare dintre salariile din domeniul public şi veniturile private. Funcţionari la administraţia financiară, poliţişti, judecători, vameşi sunt persoane mereu expuse mitei, iar guvernul, în ciuda unor ameninţări verbale făcute în şedinţe de bilanţ, nu a întreprins nimic pentru schimbarea situaţiei.

Se poate spune, de aceea că Guvernul, în ciuda unor aparenţe, trebue să ia lucrurile dela zero. Cu alte legi, mai clare în formulare, şi cu alte măsuri mai hotărîte.

MANOR TRAVEL TOC
A DIVISION OF MANOR TRAVEL

BILETE DE AVION / TREN / CROAZIERE
VACANŢE "TOTUL INCLUS"
ÎNCHIRIERI AUTO / HOTEL
CARGO NON STOP / CONTAINER / AUTO
PACHETE TIP SAU LA ALEGERE

1-866-GOMANOR (466-2667)
416-486-3355

3355 YOUNGE STREET (at LAWRENCE)
TORONTO, ON. M4N 2M6

Niki Chelu-General Maager
info@travelmanor.com
www.travelmanor.com

ROMÂNIA AŞA CUM ESTE

Aurel Sergiu MARINESCU

Citind presa străină, zilnic mă minunez de două aspecte şi anume: 1. cum este posibil ca cei ce conduc destinele României să nu înţeleagă că imaginea ţării se face la Bucureşti, nu în afara ei şi că 2. degeaba se creiază fonduri pentru prezentarea României cum ar trebui să fie, de vreme ce în ţările adevărat democratice se cunosc numai aspecte tragi-comice despre ea.

• Astfel, în ziarul "*Boston Herald*", 7 Aprilie 2002, pag.10 găsesc un mic articol: *"hei, mai ieftin decât o cameră de hotel"*, cu următorul text tradus acum: *"Paznicii dela Muzeul Satului - muzeu în aer liber din Bucureşti, România, au fost prinşi acceptând bacşiş dela persoane care doreau să aibă relaţii sexuale în frumoasele case ornate. Preţul 3 dolari."*

• Ziarul *"Financial Times"* - week-end 6-7 Aprilie 2002, pag.24 scrie: *"Bebeluşii uitaţi ai României ameninţă oferta României de a intra în NATO"*. Articolul nu este scris de ziarişti români, cum afirmă aşa-zişii politicieni români care se zbârlesc la presa din ţară şi nu mai ştiu cum să o îngrădească, deoarece prezintă, cum zic ei, numai aspecte negative, de fapt aşa cum se petrec lucrurile şi nu au nimic pozitiv de prezentat.

În articolul citat, ziariştii Phelim McAleer şi Brendan Hightower declară: *"Corupţia endemică şi înceata reformă economică sunt cel mai des văzute ca principala ameninţare a solicitării României de a se asocia cu alianţa militară NATO în Noembrie. Dar într'un mod ieşită din comun, o chestiune ar putea să abată drumul României - abilitatea familiilor americane de a adopta copiii lor. U.S. diplomat, a atenţionat că s'ar putea Congresul american să împiedice solicitarea României, dacă ea continuă cu interdicţia asupra adopţiilor internaţionale"*.

La cererea şi presiunile Uniunii Europene, România a impus un moratorium la adopţiile internaţionale, fiind condamnată pentru practica de trafic uman. Această stopare a dus la proteste din partea politicienilor şi diplomaţilor americani.

Multe familii vor să adopte copii români şi multe familii, de asemenea americane, sunt în proces de adopţie, care îi costă circa. 50.000 dolari pentru un copil şi astfel se îmbogăţesc afaceriştii, ceea ce a sesizat baroana Nicholson într'un raport din anul trecut, care a denunţat această practică: *"un comerţ profitabil de trafic cu copii"*.

• Această problemă are pe lângă aspectul văzut de unele foruri internaţionale şi altul şi anume: politicienii români nu au şira spinării; ei se mulează cum o cer fel de fel de interese internaţionale, fel de fel de organizaţii internaţionale care acţionează ca şi când nu ar exista o Chartă a Naţiunilor Unite care, într'un articol, vorbeşte de neamestec în treburile interne ale altor state.

În ultimii ani, de fapt, constatăm un amestec grosolan în treburile interne ale României al unor ambasadori americani la Bucureşti; seria amestecurilor a început cu Mozes Rosen.

După câte ştim, în diplomaţia modernă, misiunea unui ambasador este să ajute la dezvoltarea relaţiilor de colaborare, încredere şi prietenie a statului pe care îl reprezintă cu statul în care este acreditat. Datoria sa neimpusă este de a cunoaşte poporul în mijlocul căruia trăieşte vremelnic, de a-i cunoaşte istoria, tradiţiile, cultura. Fiind o legătură între două ţări, ambasadorul are obligaţia ca, prin comportarea sa, la expirarea termenului său de şedere într'o ţară să lase amintiri frumoase despre el, de respect, iar pentru prieteniile făcute - regrete.

Din păcate ambasadorul american la Bucureşti, Michael Guest, demonstrează prin acţiunile sale lipsa calităţilor pe care ar fi trebuit să le aibă ca diplomat şi are mai curând o atitudine *"gen Kilinger"*, adică de amestec fără rost în problemele româneşti pe care nu le cunoaşte şi nu le înţelege. Este regretabil că Statele Unite trimit ca reprezentanţi în calitate de ambasadori, asemenea persoane.

Mi-aduc aminte, cu câţiva ani în urmă, am întâlnit la locuinţa ambasadorului Rosapepe din Bucureşti, Blvd. Kiseleff, un American aflat pe post de consilier juridic al ambasadei, care mi-a declarat că este în Bucureşti pentru a sfătui guvernanţii români cum să lupte contra corupţiei. Omul, săracul, era din Texas şi cunoştea corupţia din manuale. Când i-am explicat că acest flagel are o istorie de 500 de ani de ocupaţie turcească şi mai ales 50 de ani de comunism care l-a amplificat la dimensiuni generale, la care se adaugă sărăcia şi mizeria ce vor face ca o luptă hotărîtă contra corupţiei să dureze mulţi ani, mai ales că guvernanţii n'au voinţa de a eradica corupţia, s'a uitat la mine parcă aşi fost venit din Marte. El credea că în perioada de doi ani de acreditare la Bucureşti, corupţia va dispare. Argumentul lui - voinţa americană; şi mi-a dat exemplul cum Rusii erau avansaţi în cercetarea spaţiului, dar cu voinţă de fier, Americanii i-au întrecut şi au ajuns pe lună în timp record.

Ambasadorul Michael Guest, necunoscător, în ultimele săptămâni a demonstrat o naivitate condamnabilă, când a dat lecţii de luptă contra corupţiei pentru a intra în NATO, dând astfel dovadă de necunoaştere a realităţilor româneşti. Corupţia fiind dela cel mai înalt nivel al statului, cum se poate lupta împotriva ei?

• Ce se poate crede din afirmaţiile optimiste ale şefului guvernului şi aspectele descrise în ziare în totală lipsă de concordanţă. Adrian Năstase declară că anul 2002 a început cu rezultate notabile şi dă cifre şi procente de indici economico-sociali toţi în creştere, dar tot el spune că există cetăţeni care împrumută doi cartofi dela vecin, să-şi facă ceva de mâncare, dar nu explică însă cauza care a dus la o asemenea pauperizare.

În pragul disperării, un cetăţean sănătos din Roşiorii de Vede, tatăl a 4 copii din care 3 şcolari, şomer ca şi soţia sa, fără nici o altă posibilitate de trai, a anunţat că-şi vinde organele sănătoase. Poate fi ceva mai tragic?

Cantinele săracilor nu mai fac faţă solicitărilor. În Bucureşti, în 12 ani, numărul asistaţilor săraci a crescut dela 150 la 5.083.

Guvernul poporului, votat de popor, a dat libertate debranşărilor dela apă rece. Rău-platnicilor (adică celor care nu au posibilităţi) li se va opri apa la 30 de zile dela expirarea termenului de plată a facturii.

Din cauza uzurii şi a vechimii pronunţate zilnic, mulţi bucureşteni rămân blocaţi în lifturi. Numărul accidentelor a crescut dramatic.

• O bătrână bolnavă de inimă, în vârstă de 77 de ani, a fost băgată în închisoare pentru neplata unei amende de 400.000 de lei (amendă discutabilă, pentrucă sărmana femeie nu primise nici o înştiinţare). În acelaşi timp, sunt liberi tâlharii care au jefuit statul de milioane şi miliarde de lei.

• Într'o statistică recent publicată, se arată că din cei 4,4 milioane de salariaţi înregistraţi în România, doar 2 milioane sunt direct productivi. Altfel spus, muncesc 2 milioane să ţină 23 milioane! Taxele şi impozitele puse pe munca celor 2 milioane au ajuns la 57% din salariu.

• Facturile de întreţinere pe luna Ianuarie sunt exorbitante. Pe de o parte salariile nu permit achitarea facturilor, iar pe de altă parte neplata duce la evacuarea din casă. La un apartament cu două camere, locuite de 3 persoane, întreţinerea este de 2.300.000 lei, iar pentru o garsonieră locuită de o singură persoană întreţinerea este de 1.553.000 lei.

• România este lider al corupţiei în Balcani.

• Ziarul *"Washington Times"* scrie un articol intitulat *"Sărăcia şi corupţia bântuie România"*. Corupţia începe cu cadourile pe care părinţii trebue să le dea profesorilor; mita trebue plătită pentru permise de conducere, pentru un tratament spitalicesc decent, sau un loc într'un avion aglomerat. Românii se întreabă unii pe alţii: *"Cu ce deschizi uşa?"* Răspunsul: un pachet de cafea, o sticlă de parfum, un carton de ţigări Kent. Unii candidaţi la posturi elective plătesc sume mari de bani pentru a obţine nominalizarea lor pe listele partidului.

Un sondaj realizat de ONU pentru copii, a surprins sensul disperării: patru din zece tineri vor să emigreze. Românii bodogănesc în particular, nu o fac cu glas prea ridicat, sau public, iar presa trebue să fie atentă.

• Cu toate aceste tragice realităţi, guvernul român a dat o ordonanţă nr.13/2002 prin care se finanţează angajarea unor companii specializate străine şi autohtone pentru promovarea imaginei României.

Adică reprezentarea României în culori roz-bombon în cotidiane străine de notorietate, cât şi prin diverse emisiuni pe posturile de televiziune. Pentru noi nu este nimic nou, decât că se afirmă public susţinerea materială a acţiunilor de frumoasa imagine a României în lume, teoretic, căci aşa cum s'a mai făcut şi în ultimii 12 ani, s'a plătit pentru imaginea României, de fapt a *"iubitului"* conducător Ion Ilici Iliescu şi gaşca sa.

Doar Armand Scala, Mark Mayer, Vasile Bădăluţă şi încă alţii pe care îi ştie mai bine Mircea Geoană, nu au fost *"voluntari"* în activităţile lor zise pro-româneşti; au fost bine plătiţi pentru nici un rezultat.

• Comunistul Octav Cozmâncă a anunţat că proprietarii care nu-şi cultivă terenurile agricole, riscă confiscarea lor. Aceasta a fost şi scopul, după ce conform Constituţiei lui Ilici Iliescu, pământurile nu au fost date cu drept de proprietate foştilor proprietari, ci doar cu drept de folosinţă. Şi a urmat lipsa creditelor agricole cu dobânzi mici, lipsa animalelor de povară, lipsa utilajelor agricole, costul scump al îngrăşămintelor, lipsa sămânţei selecţionate, toate intenţionat făcute ca pământul să redevină în proprietatea marilor gospodării de stat, sub altă denumire, sau în mâna gangsterilor foşti securişti, ca Ion Nicolae, proprietar Interagro, 30.000 ha.

• Franţa este preocupată de delicvenţa minorilor români. Autorităţile estimează numărul copiilor români izolaţi care se află în Franţa la 400. Şi cum s'au înmulţit în ultima vreme furturile comise de aceşti copii, în special furturi în zona parcărilor, furturi dela aparatele de parcare şi prostituţia infantilă, MAE francez şi fonduri europene vor subvenţiona un proiect de repatriere a acestor tineri care fac atât de mult pentru imaginea României, desigur negativă.

Tot la capitolul imaginea României, se înregistrează şatre de ţigani veniţi ilegal din România în Franţa. O şatră are peste 300 de ţigani, dintre care 150 de copii. Pentru autorităţile din Choisy Le Roy, situaţia este gravă. Prezenţa ţiganilor este un calvar. Primarul localităţii a declarat: *"Românii sunt periculoşi şi trebue mutaţi în altă parte"*. Pe terenul pe care s'au instalat cu rulotele lor, au vandalizat instalaţia electrică şi unele aparate care evacuau apa şi noroiul în caz de furtună. *"Aceşti oameni sunt un pericol pentru ei din cauza condiţiilor în care trăiesc şi pun în pericol şi viaţa automobiliştilor"*. Ei locuiesc în tabăra lor lângă o casă, care a fost jefuită consecutiv de 4 ori şi proprietarii au găsit în grădina lor în fiecare seară pe ţigani. Proprietarii au chemat poliţia care a găsit paşapoarte străine şi acte pe care ţiganii nu le-au putut justifica.

Datorită situaţiei disperate, primarii celor 3 localităţi vecine au trimis o scrisoare Premierului Lionel Jospin ca statul să-şi asume responsabilitatea: *Românii* trebue să părăsească locurile.

Până atunci, copiii nu merg la şcoală, trăiesc împreună cu şobolanii şi nu cunosc decât *"s'il vous plait"*, necesar cerşitului.

Dar câte încă alte aspecte nu sunt de prezentat din ţara pe care comunismul şi criptocomunismul au degradat-o atât. Să sperăm că banii cheltuiţi cu imaginea idilă a României bani pe care colaboratorii şi oportuniştii din străinătate îi vor înhăţa, vor de roade.

Şi atunci vom vedea cozi la casele de bilete de avioane pentru România în care vor merge sute de mii de turişti şi investitori occidentali să trăiască câteva zile să vadă a 8-a minune a lumii.

În problema corupţiei trebue să facem mai mult!

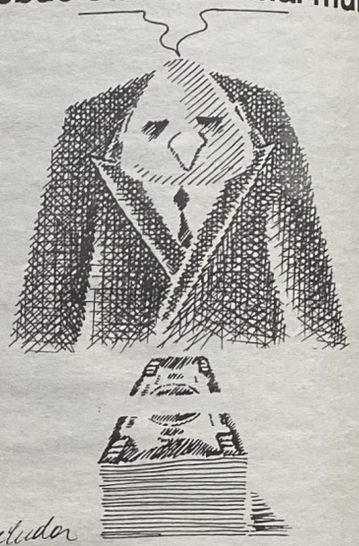

COMMON SENSE Automotive Inc.

General Repairs to All Makes & Models

John (Ion) Moran

- Maşini la mâna a doua pe gustul dvs.
- Reparaţii generale la toate modelele
- Certficare tehnică
- Specialişti în aer condiţionat, în partea electrică şi electronică, fuel injection

Tel: 905 545 1331
Toll Free: 1 866 863 5714

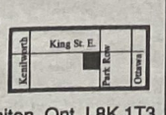

Program: Luni-Vineri: 8.30-18.00
Sâmbătă: 8.30-13.00

1555 King Street East, Hamilton, Ont. L8K 1T3

CONTEXTUL ISTORIC AL RĂSTIGNIRII MÂNTUITORULUI

George GEORGESCU

După moartea lui Irod cel Mare (37-4 d.Hr.) Iudeea a trecut în stăpânirea celor trei fii ai săi. Antipater (Antipas) în Galileea de unde era originar Iisus, un tetrarh desfrânat și leneș care era influențat de malefica lui soție Irodiada, Filip care conducea Gaulonitida și Archelaus stăpânul Ierusalimului, care a fost detronat de Augustus în vremea când Mântuitorul era copil. Împreună cu Samaria și Idumeea, Iudeea constituia o anexă a provinciei romane Siria, fiind condusă de procuratorul Publius Sulpicius Quirinius. Acestuia i-au urmat alți șase procuratori, ultimul fiind Pontius Pilatus (26-36 d.Hr.) cel căruia destinul i-a rezervat ingrata misiune de a-l judeca pe Iisus Nazarineanul, arestat prin trădare din ordinul saducheilor.

În această perioadă istorică Iudeea era un vulcan care clocotea subteran, iar Ierusalimul, după cum scrie Ernest Renan în *"Viața lui Iisus", "era frământat de necontenite răscoale atățate de zeloții părtași ai mozaismului"*. Aceștia instigau populația atât împotriva stăpânirii Imperiului Roman care era la apogeul expansiunii sale, cât și împotriva influenței culturii și operelor de artă laică înălțate în timpul dinastiei Irozilor. În fruntea acestor răzvrătiți se aflau *"zeloții"*, războinici fanatici, stăpâniți de o ură oarbă împotriva celor care încălcau așa-zisa *"Lege"*. Procuratorul Coponius lichidase o răscoală condusă de Iuda Gaulonitul, dar ideile acestuia de nesupunere față de Roma au continuat să se răspândească. Prin contrast cu manifestările pline de ură și fanatism ale acestor răzvrătiți, Iisus a venit să propage o filosofie bazată pe pace, toleranță, înțelegere și dragoste față de aproapele, iar atunci când a fost ispitit cu întrebarea *"Se cuvine să dăm dajdie Cezarului sau nu?"*, El le-a răspuns prin cunoscuta axiomă despre *"Dinarul Cezarului"*, care era o demonstrație a doctrinei lui pacifiste.

Ebreii, acest popor monoteist care trăia în mijlocul unor popoare politeiste, trecuse de-a lungul istoriei lor prin mai multe ocupații străine. Timp de 400 de ani au suportat robia egipteană din care au reușit să se elibereze străbătând deșertul Arabiei vreme de 40 de ani. După moartea lui Iosua Navi, cel care i-a urmat lui Moise la conducerea lor, Ebreii au început să uite cultul lui Iahve, adevăratul Dumnezeu, înlocuindu-l cu cultul divinităților popoarelor canaanite care adorau idoli păgâni. Glasul profeților lor a răsunat în pustiu atrăgându-le atenția asupra pericolului care îi pândea datorită idolatriei ce pătrunsese în cele două teritorii ale lor, regatul Israel și regatul Iuda. *"Eu te voi pierde pe tine Israele și cine ar putea veni în ajutorul tău"* - a scris proorocul Osea (XIII.9), care a trăit cu câteva sute de ani înaintea întrupării Mântuitorului, dar ei nu aveau urechi să audă. Astfel, în anul 721 (i.Hr.) Asirienii sub Salmonasar au cucerit regatul Israel, populația fiind dusă în captivitate, puținii rămași fiind amestecați cu coloniștii aduși de cuceritori, luând astfel naștere poporul samarinean. Aceeași soartă a Avut regatul Iuda cu capitala Ierusalim, cuceritorii babilonieni sub Nabucodonosor II dărâmându-le capitala în anul 585 (i.Hr.) târând poporul ebreu în cea mai umilitoare robie.

După cucerirea Babilonului de către Perși în anul 536 (i.Hr.) o parte dintre captivi s'a reîntors în țară sub conducerea lui Zerubabel rezidind Ierusalimul, respectând de acum Legea lui Iahve. De sub domnia Perșilor ei au căzut sub dominația Ptolemeilor din Egipt, urmașii lui Alexandru cel Mare, care au fost învinși la rândul lor de către Seleucizi. În anul 63 (i.Hr.), legiunile romane sub comanda lui Pompeius au cucerit Palestina supunând-o Imperiului Roman.

Profetul ebreu Iacob prezisese suferințele Iudeilor, menționând că cel care va pune capăt tuturor suferințelor acestui popor va fi Mesia. Din nefericire pentru ei însă, nu au recunoscut în Iisus Hristos pe Cel trimis să-i mântuiască și îndrumați greșit de învățătorii lor cât și de capii sectelor religioase, nu L-au recunoscut, nu L-au înțeles și nu L-au acceptat. Mai mult, au cerut cu insistență condamnarea Lui la moarte, deoarece ei așteptau nu un salvator spiritual care să-i purifice, ci unul care să le redea independența față de Romani.

Când Iisus Nazarineanul a intrat triumfător în Ierusalim dominat de măreția Templului construit cu circa 950 de ani înaintea Erei Creștine, El a fost primit la început ca un adevărat Mesia cu strigăte de bucurie și aclamații de *"Osana Fiului lui David"* de locuitorii care I-au ieșit în întâmpinare cu ramuri de finic, dar frivolitatea vieții pe care a descoperit-o în interiorul cetății nu a fost pe placul Lui. Iudeii, așa cum sunt descriși în documentele timpului chiar de către propriii lor profeți, erau un popor aspru, egoist, crud, batjocoritor, lacomi de avere și desfrânați, exclusiviști și intoleranți față de alte religii. Templul, care trebuia să fie un locaș de reculegere și închinare era plin la intrare de tarabele vânzătorilor de porumbei și ale zarafilor ce practicau acolo schimbul de bani, astfel încât blândul Iisus văzând cum este batjocorită casa Tatălui Său Ceresc, I-a alungat pe toți din Templu răsturnându-le tarabele, zicându-le: *"Casa Mea este casă de rugăciune, iar voi o faceți peșteră de tâlhari"* (Matei XXI-13). Aceasta a fost picătura care a umplut paharul reprezentanților fariseilor și saducheilor, care vedeau în mesajul Mântuitorului un ferment deosebit de periculos ce putea schimba total mentalitatea poporului iudeu. Deja ecoul pildelor, faptelor și minunilor săvârșite de El ajunsese până la ei și acum având-L foarte aproape au hotărît să-L lichideze. Ei nu puteau uita cuvintele cu care li s'a adresat cărturarilor și fariseilor: *"Pui de vipere, cum veți scăpa de osânda Gheenei?"* (Matei XXIII-33).

După un detestabil simulacru de proces, Iisus a fost condamnat la moarte prin crucificare la cererea lor insistentă, pedeapsa cea mai cumplită care se aplica răufăcătorilor din acele vremuri, fiind considerat de Marele Sinedriu al Ierusalimului un răzvrătit periculos ce punea în pericol stabilitatea țării. Au fost momente cutremurătoare ce nu se pot transcrie în cuvinte, deoarece nu s'ar putea reda fidel tot tragismul lor. Romanii nu admiteau ca această pedeapsă extrem de umilitoare să fie aplicată vreunui *"civis romanus"*, ei o aplicau numai străinilor și prizonierilor de război. Ura pe care I-au arătat-o propovăduitorului celei mai nobile religii, își avea obârșia la Evreii contemporani cu El în modul în care a condamnat viața lor desfrânată, în timp ce Romanii L-au considerat un reprezentant al poporului de răzvrătiți care le dăduse enorm de furcă datorită deselor răscoale. Lictorii care L-au biciuit și L-au batjocorit, care I-au pus corona de spini pe frunte și I-au zis în batjocură: *"Te salutăm, rege al Iudeilor"*, în timp ce-L pălmuiau, ca și cei care L-au crucificat, făceau parte dintre ostașii Romei care îi detestau cumplit pe Evreii împotriva cărora luptaseră în câteva rânduri până la supunerea lor totală.

Dar erau oare Romani, aceștia ostași? Legiunile marelui Imperiu Roman erau alcătuite din bărbați adunați de pe întregul Imperiu care se întindea dela Atlantic până în inima Asiei și Nordul Africii. Erau brute care treceau fără milă prin foc și sabie toți prizonierii de război ce le cădeau în mână după cucerirea unor noi teritorii, așa cum au procedat și cu locuitorii Ierusalimului, după ce le-au distrus Templul în anul 70 după Christos, când Titus Flavius Vespasianus a înfrânt răscoala lor. Un singur exemplu este edificator. Legiunile care l-au proclamat pe Titus împărat erau alcătuite în totalitate din Numidieni și Sirieni, ceea ce explică ura lor față de Ebrei.

Find convins de nevinovăția Lui, procurorul Pilat a încercat să-L salveze, propunându-le să-L elibereze pe *"regele Iudeilor"* dar între El și Barabas, arhiereii au atățat poporul să ceară eliberarea vestitului răzvrătit și ucigaș și să-L răstignească pe Iisus. *"Dacă îl eliberezi pe acesta,* strigau ei, *nu ești prieten al Cezarului"*, (Matei XXVII, 21-22), ceea ce era o încercare de șantaj asupra procurorului. Pentru a-i umili, Pilat a dat ordin să se fixeze deasupra crucii Mântuitorului în trei limbi, romană, iudee și greacă cuvintele *"IISUS NAZARINEANUL REGELE IUDEILOR"*, la care ei au protestat cerând îndepărtarea inscripției, spunând că nu este regele lor, dar procurorul le-a răspuns *"Cum am scris așa rămâne"* (Ioan XIX.19).

În timpurile moderne, unii, în special materialiștii-atei au negat existența lui Iisus pe care L-au considerat un personaj legendar, dar cei patru evangheliști contemporani cu Mântuitorul și istorici din antichitate au menționat în scrierile lor faptul că El a existat și a fost răstignit în anul 33 al Erei Creștine în timpul domniei împăratului Tiberius Claudius. Astfel, Publius Cornelius Tacitus care a trăit între anii 55-120 d.Hr., a descris evenimentele care s'au succedat dela răstignirea lui Iisus, până la persecuțiile creștinilor. La rândul lui Suetonius (70-150 d.Hr.), cel care a scris *"De vita Caesarum"* și Pliniu cel Tânăr (62-113 d.Hr.), precum și istoricii evrei Josef Flavius și A. Kebac autorul cărții *"Potec a de Argint"*, au menționat în scrierile lor istorice viața, minunile și patimile Mântuitorului. Până și Talmudul, cartea Sfântă a Evreilor, menționează acest lucru: *"În ajunul Passover Iisus a fost crucificat"*. (Sanhedrin 43 a).

Moartea lui Iisus care a fost supus celei mai oribile torturi pe care mintea omului a putut-o imagina, a devenit prețul mântuirii noastre. O adevărată revelație s'a înfăptuit atunci, deoarece cu toate persecuțiile la care au fost supuși creștinii, persecuții care au durat până în anul 313 când împăratul Constantin cel Mare, după victoria sub semnul crucii a lui Maxențiu, a semnat *"Edictul de Toleranță"* dela Milano, decretând creștinismul religie oficială, milioane și milioane de adepți s'au adăugat an de an intrând în marea oaste a Mântuitorului. Această religie întemeiată exclusiv pe dragoste și înțelegere între oameni, care desfide apologia crimei, a fost un adevărat catalizator, iar Crucea pe care mesagerul divin Iisus a purtat-o cu demnitate în drumul spre Golgota îndeplinându-și misiunea, a devenit simbolul religiei creștine, reprezentând instrumentul de jertfă a Mântuitorului prin care a răscumpărat păcatele noastre.

O, Doamne

Tu Doamne ne-ai creat în bucurie,
Păcatul m'a făcut vremelnic,
Întors-ai moartea'n veșnicie,
O, Doamne, eu am fost nevrednic.

Te arătai prin bune fapte,
Și chiar în zile de Sabat,
Iudeii Te urau de moarte,
O, Doamne nu știam că e păcat.

Sub trista umbră a lunii pline,
Tu să te rogi, Te-ai depărtat,
Cerând ca să veghem cu Tine,
O, Doamne, somnul m'a furat.

Vorbindu-ne la toți în pilde,
La turma mare, Tu, Păstorul,
Prin vicleșug ei Te vor prinde,
O, Doamne, eu sunt trădătorul.

Ei Te-au legat să-Ți facă judecare,
La Ana și Caiafa Te-au purtat,
Și la Pilat în curtea mare,
O, Doamne de trei ori m'am lepădat.

Purtându-Ți Crucea'n răstignire,
Pe ea Te-a pironit barbarul,
Între tâlhari la osândire,
O, Doamne, eu am fost tâlharul.

A treia zi ai înviat,
Prin gestul Tău miraculos,
Străpunsa coastă-am mângâiat,
O, Doamne am fost necredincios.

Tu orbului ai dat vedere,
Pe slăbanog l-ai ridicat,
Și mâna-i pus unde-i durere,
O, Doamne am rămas nevindecat.

Ne învrăjbim cu frați și semeni,
Urând ce-i Sfânt și tot frumosul,
Tu pacea între noi o semeni,
O, Doamne, eu sunt păcătosul.

Alexandru TOMESCU

COMISIA SENATORIALĂ PENTRU CERCETAREA EVENIMENTELOR DIN DECEMBRIE 1989

STENOGRAMA AUDIERII COMANDORULUI (r) RADU NICOLAE, DIN 14 IUNIE 1994 (ORELE 9-13).

ŞEDINŢA ÎNCEPE LA ORELE 9.00. ESTE CONDUSĂ DE DL. SENATOR VALENTIN GABRIELESCU

Urmare din numărul trecut

Dl. SĂNDULESCU: - D-le. Comandor! Revenind la... revin la întrebarea asta - care mi se pare foarte semnificativă: Gorbaciov a trimis scrisoarea Dvs. aici...

Dl. RADU: - Domnilor, mie mi-a spus un general de KGB - mie personal mi-a spus: *"Dom'ne, poţi fi mândru că, printre altele, la arestarea ta a contribuit şi... Mihail Gorbaciov!"*

Dl. SĂNDULESCU: - Păi, dar Mihail Sergheevici era omul care fusese pregătit de Andropov ca să-i ia locul. Fusese copilul minune al KGB-ului!

Dl. RADU: - Exact!

Dl. SĂNDULESCU: - Şi el acţiona împotriva KGB-ului?

Dl. RADU: - Nu împotriva KGB-ului! El acţiona... pentrucă KGB-ul a fost curăţat de elementele care ii erau ostile lui Gorbaciov sau lui Andropov şi au fost aduşi oameni care marşau pe noua... ordine. Înţelegeţi? Deci, jocul s'a făcut întâi - cucerirea puterii acolo, purificarea aparatului.. Inteligent, nu? Se lucra pe termene lungi...

Dl. SĂNDULESCU: - Dvs. aţi fost la Constanţa de mai multe ori, aţi şi stat o perioadă acolo, după ce aţi fost arestat, spuneaţi... Aveţi şi o rudă acolo, că a eu am audiat pe ruda Dvs. şi de aia...

Dl. RADU: - Pe Chiricescu...

Dl. SĂNDULESCU: - Nu mai mi-aduc aminte acum... El este croitor de meserie, Chiricescu, da. Şi el era informat despre toată povestea asta.

Dl. RADU: - Ştiţi ce se întâmplă... Eu leam gâdilat orgoliul... Ei au fost pălmaşii... care au făcut o ştampilă, au făcut manifeste şi, în linii generale, foarte generale, ştiau şi ei că se pregăteşte ceva... Dar ei n'au cunoscut nici programul, nici structura - nici nu puteau să le înţeleagă..

Dl. SĂNDULESCU: - Desigur... Voiam să vă întreb: generalul Militaru a făcut o vizită la Consulatul Sovietic dela Constanţa - tocmai ca să ia legătura cu Moscova ca să obţină un fel de acord, am înţeles...

Dl. RADU: - Exact! Şi eu l-am dus, l-am pus în contact cu...

Dl. SĂNDULESCU: - Bun, dar toate aceste mişcări... Securitatea era cu ochii pe Dvs...

Dl. RADU: - Vreau să vă spun un lucru: după arestare mi-am dat seama că multe lucruri nu le ştiu... Să vă spun ceva: una din erorile grave pe care noi am sesizat-o că ei o săvârşesc: beneficiau de sentimentul ăsta de teroare al populaţiei - care se realizase mult mai înainte, dar ei se eschivau, cultivau, de exemplu, ideea că sunt atotştiutori... Ştiau pe dracu'... Multe lucruri nu le ştiau, le era frică oamenilor, intrase deja în societatea românească frica şi ei beneficiau de acest capital!

Dl. SĂNDULESCU: - Da. Gl. Ioniţă - în ce an a murit, Domnule comandor?

Dl. RADU: - În 1987, pe 25 Iulie a fost înmormântat.

Dl. SĂNDULESCU: - Ştiu. A fost înmormântat în totală ignoranţă, în total anonimat... Deci el era, totuşi, creierul întregii organizaţii militare - gl. Ioniţă, înţeleg, că el a avut toate legăturile.

Dl. RADU: - Absolut!

Dl. SĂNDULESCU: - Bun. Dvs. aţi organizat o primă acţiune în 1984. Atunci a fost, când s'a întors Ceauşescu val-vârtej din Germania?

Dl. RADU: - A stat o jumătate de zi şi a venit imediat - şi nouă ne-a suflat cineva: *"Vedeţi că el a fost informat"*. Şi ne-am oprit.

Dl. SĂNDULESCU: - Informaţia nu putea să vină decât din...

Dl. RADU: - ...Din grup! Numai dela cei care ştiau. N'avea de unde din altă parte!

Dl. SĂNDULESCU: - Ăsta a fost proba-bil şi motivul pentru care n'aţi fost arestaţi, pentrucă exista omul infiltrat în grup care permitea scurgerea de informaţii - pe care, dacă l-ar fi pierdut, nu ştiau ce se mai întâmplă!..

Dl. RADU: - Şi era mai bine aşa! Să ştiu şoricelul cum se mişcă, doamne!

Dl. SĂNDULESCU: - Domnule comandor, există unele informaţii că, totuşi, Stănculescu a fost cooptat de KGB sau de CIA - nu ştiu care dintre ele... în această combinaţie. Ştiţi ceva?

Dl. RADU: - Vă rog un lucru: de câte ori auziţi de KGB, fiţi foarte circumspect şi prudent!

Dl. SĂNDULESCU: - De ce?

Dl. RADU: - Este o politică - se fac *"zdrângănei"* despre... ca să nu ştie Gheorghe despre ce este vorba. Studiaţi bine biografia lui Stănculescu, vă rog eu aşa. Şi atunci puteţi face, imediat conexiuni...

Dl. SĂNDULESCU: -Domnule comandor, ne pare rău că nu ne-aţi spus cum au acţionat zecile ale de mii de Ruşi, care au v:enit să facă revoluţie în România...

Dl. RADU: - Întrebaţi-l pe Sergiu Nicolaescu, nu pe mine!

Dl. GABRIELESCU: - Păi, ce, el i-a adus?

Dl. SĂNDULESCU: - Spuneaţi că Sergiu Nicolaescu a plecat dela Maurer de acasă, în sera de 21 Decembrie.

Dl. RADU: -Păi, asta o ştie jumătate din Bucureşti. Numai Comisia...

Dl. SĂNDULESCU: -Minus Comisia...care n'are onoarea sa ştie acest lucru. Cu toate că dl. Sergiu Niucolaescu este coleg de comisie cu noi! Spuneaţi că aţi stat de mai multe ori de vorbă cu Bodnăraş. Ce vă spunea?

Dl. RADU: - Câte nu mi-a spus Bodnăraş. În primul rând... o dată... Regretul lui a fost că a participat la întronarea lui Ceauşescu. A fost cel mai mare regret al lui... Că şi el a fost unul din campionii jocului de noapte.

Dl. SĂNDULESCU: - Dar Dv. ştiţi de ce a făcut Gheorghiu-Dej ruptura cu Ruşii?

Dl. RADU: - Pentrucă... Şi din motive personale...

Dl. SĂNDULESCU: - Da. Exact!

Dl. RADU: - Pentrucă era amenințat de Hruşciov - asta de pe o parte, iar de pe altă parte, eu nu vreau să vă spun: eu am fost cu Gheorghiu-Dej de vreo trei sau patru ori în viaţa mea în...

Dl SĂNDULESCU: - Relaţii directe...

Dl. RADU: - Directe! Comandant de navă care l-a adus pe Gheorghiu-Dej...

Dl. SĂNDULESCU: - Dar nu l-aţi adus dela New York Dvs...

Dl. RADU: - Nu! Vreau să vă spun că comportamentul lui nu putea să displacă unui om obişnuit, care venea în contact cu el. De pildă să vă redau o întâmplare: era foarte simplu. Nu era cu ifose...

Dl. SĂNDULESCU: - Da, el era electrician de meserie...

Dl. SĂNDULESCU: - Exact, era foarte simplu şi, să ştiţi că, în perioada lui, dacă urmăriţi structura politică, au fost oameni de mare valoare! Eu am venit odată dela Galaţi cu el...

Dl. SĂNDULESCU: - Dar au murit oameni de mare valoare la Canal şi în închisorile...

Dl. RADU: - Aici - vă rămâne Dvs. datoria să vedeţi jocul... El - trebue să ştiţi că - atunci când urmăriţi un ţel politic mare, citiţi toată Istoria Angliei cu Turnul Londrei, cu tot ce s'a întâmplat acolo... De mai multe ori îţi muşti buzele... Şi în jocul politic trebue să faci - ca să îţi araţi imediat resentimentele! Or, el plănuia demult - cu Bodnăraş şi cu Chivu Stoica, să scoată trupele ruseşti din ţară... Mie mi-a spus Bodnăraş deschis...

Dl SĂNDULESCU: - Bine, cred că sunteţi de părere că Gheorghiu-Dej era un stalinist convins?

Dl. RADU: - Ştiţi ce se întâmplă? Gheorghiu-Dej în afară de faptul că a jucat un rol, aproape până la urmă la perfecţiune, ca să se poate băga pe sub piele... mai ales a lui Hruşciov, în ultima perioadă; a mers până acolo că a acceptat... A spus: *"Domnule ce mai ţineţi voi trupe aici?"* - Eu ştiu discuţia dela Bodnăraş. - *"De ce mai ţineţi trupe aici, că voi ştiţi că noi suntem aproape republică sovietică? Doar formal nu suntem"*. Argumente, ca să-l poată... Şi l-au... Şi au dat verdictul - ca să le scoată! Ştiţi cum plângeau consilierii sovietici când au plecat? Că aici era pentru ei rai! Asta, Domnule, e o mare artă politică! Numai pentru asta - orice rival...

Dl. SĂNDULESCU: - Maurer este eminenţa cenuşie a acestei probleme?

Dl. RASDU: - Nu este adevărat. I se atribuie lucruri care nu sunt ale lui. Mie mi-a spus Bodnăraş de zeci de ori treaba asta. Numai trei inşi au ştiut de aceasta. Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica şi cu Bodnăraş. Iar Bodnăraş a riscat. Pentrucă s'a pus problema... Ruşii vroiau să-l aducă pe Bodnăraş - pentrucă ăsta avea grad de KGB - au vrut să-l pună pe el Secretar general. Iar Bodnăraş special a refuzat, ca să-l lase pe Gheorghiu-Dej. Pentrucă ei se înţeleseseră.

Dl. SĂNDULESCU: - Apropo! Trădase KGB-ul Bodnăraş?

Dl. RADU: - Bodnăraş, KGB-ul... trădare... Sigur, dacă vreţi, dacă consideraţi asta trădare - este trădare...

Dl. RADU: - Auziţi, Dv. de câte ori aţi stat de vorbă cu oameni luminaţi, de dincolo? Pentrucă pe mine mă şochează, la intelectuali mai ales... dela intelectuali pretind altceva. Dvs. trebue să ştiţi că toate organismele astea mari sunt foarte lucide. Eu vreau să vă dau cuvântul de onoare aici, la Dvs., că n'am întâlnit ofiţer rus cu care am stat de vorbă - care să nu spună că Basarabia este românească! Unul - nu! Toţi îmi spuneau acelaşi lucru! Ofiţeri ruşi, amirali - cu care am stat la masă: *"Mă e a voastră! Dar politica asta!.."* Deci trebue văzut - şi acolo minţi luminate... Nu vă imaginaţi că în organe din astea, foarte mari, mai ales când vrei să-ţi aperi ţara, interesul tău politic, fără îndoială că aduci şi executanţi şi din ăştia - cu bâta. Dar, sus, unde se gândeşte - e altă treabă. Acolo a fost elita intelectuală. Care şi-a dat seama. Eu vă spun: am discutat cu oameni de mare clasă la ei - cu academicieni, cu profesori universitari - şi acuma mă întâlnesc cu ei! Nu vă ascund nimic! Eu plec des la Moscova, am un cerc...

Dl. SĂNDULESCU: - Aveţi relaţii acolo?

Dl. RADU: - Am relaţii acolo! Mai ales în lumea universitară... Eu plec des la Moscova, am acolo cercul meu, relaţii cu Nestorenko - somitate de nivel mondial în materie de biologie. Mă duc la el acasă, ne vedem... Şi aici, cu oamenii aceştia poţi pipăi ce gândesc... Deci, trebue văzut cu mult... Până nu avem exerciţiul acesta al detaşării de pasiuni, de patimi, de resentimente - nu putem fi lucizi. Mie îmi plac foarte mult din acest punct de vedere, analiştii occidentali care au capacitatea aceasta formidabilă de a se detaşa de resentimente, de pasiuni, de... şi văd lucrurile aşa cum sunt ele. Ba, mai mult, când eu sunt rival cu cineva, să-i apreciez ăluia jocul inteligenţei - pentrucă vă spun ceva: chestia cu generalul Alexander şi cu Romell. De ce i-au făcut Americanii atâta reclamă? Nemţii îl detesau pe Romell. Zic că n'a fost deloc *"vulpea deşertului"*. Dar reclama i-au făcut-o Americanii, ca să nu se facă de râs că au bătut un terchea-berchea!

Dl. SĂNDULESCU: - Cum aţi avut Dvs. posibilitatea să vă faceţi atâtea relaţii cu străinătatea, mai ales că, în perioada aceea ceauşistă, comunistă, era foarte greu...

Dl. RADU: - Ştiţi ce se întâmplă. Pe vremea lui nea Nicu, mai ales, şi de aici a pornit, de fapt şi baza conflictului - că eu m'am învârtit într'o lume intelectuală - fapt ce nu plăcea politicienilor din Armată. Vorbesc de ăştia care suflau nasul şi scoteau batista după aia...

Dl. GABRIELESCU: - Da. Domnule comandor...

Dl. RADU: - Nu v'am dat satisfacţie deplină...

Dl. GABRIELESCU: - Vă lăsam în libertate provizorie...

Dl. SĂNDULESCU: - Am înţeles că dânsul urmează să plece peste hotare...

Dl. GABRIELESCU: - E, şi dacă pleacă, ce, plecă definitiv? Unde plecaţi?

Dl. RADU: - La Moscova.

Dl. GABRIELESCU: - Domnule Comandor, când veniţi înapoi?

Dl. RADU: - Eu vreau să vin cât mai repede. Am de rezolvat o chestiune de afaceri pentru o firmă *"Deutch"* - care sunt foarte interesaţi în aluminiu şi cupru...

Dl. GABRIELESCU: - Când veniţi dela Moscova vom relua legătura şi vom face o nouă întâlnire la o dată care vă convine...

SFÂRŞIT

GÂNDIŢI-VĂ LA SIGURANŢA RUDELOR ŞI PRIETENILOR DIN ŢARĂ !

Scopul nostru este protecţia dumneavoastră şi a bunurilor dumneavoastră.

Sisteme de monitorizare şi alarmă la cele mai înalte standarde internaţionale, contra hoţilor şi incendiilor.

Monitorizare permanentă cu anunţarea imediată a pompierilor, poliţiei şi salvării.

APELAŢI CU ÎNCREDERE LA SERVICIILE FIRMEI NOSTRE

COMANDOR INTERNATIONAL

TIMIŞOARA - Tel: (011-40-56) 195-280 Fax: (011-40-92) 154-335
BUCUREŞTI - Tel: (011-40-1) 313-1552 Fax: (011-40-92) 152-06
În Canada vă adresaţi
Adi-Tor Tel: (416) 431- 7498 Fax: (416) 431-9877

Lecturi incomode

"Un fel de furie experimentală"

ISTORIA CRITICĂ A LITERATURII ROMÂNE DE NICOLAE MANOLESCU

George BĂJENARU

Urmare din numărul trecut:

-III-

Un rafinat degustător de "vinuri vechi"

Dincolo de efortul de a înțelege noul concept de istorie literară întrezărit de autor, ar fi nedrept să ascund că am citit cartea cu mult interes. Am găsit în ea pagini ce mi-au produs o adevărată delectare. Dela pagina 1 până la pagina 305, lectura mea a cunoscut multe și lungi pauze, timp în care am reflectat, am făcut însemnări, am șters și iar am scris. Am revenit de fiecare dată la lectură, cu sentimentul că unii scriitori comentați sunt contemporanii mei, chiar dacă e vorba de nume din vremuri de demult, cum sunt Ion-Budai-Deleanu, Costache Negruzzi, Grigore Locusteanu sau Al. Odobescu. Îmi dădeam seama că mă aflu în fața unui mod cu totul nou de evaluare a valorilor, că preferințele de natură estetică primează oricăror alte criterii.

Lectura textelor mi-a confirmat o impresie mai veche despre autor, și anume că Domnul Manolescu este critic incisiv și fin analist de opere literare. Unor mari întemeietori ai unor genuri și specii literare, li se dedică eseuri scrise alert, într'o viziune carteziană, cu analize comparative pe verticală, erudiția și eleganța expresiei ține treaz curiozitatea crescândă a cititorului *"instruit"*. Iată o mostră de adevărată măiestrie stilistică, referitoare la **Antim Ivireanul**:

"Între zidurile baroce ale arhitecturii brâncovenești se puteau vedea icoane, se putea auzi o muzică și se puteau asculta predici care aparțineau altor epoci, mai vechi, înaintând mai lent în timp, conform propriilor istorii. Oratoria de amvon a lui Antim este o Cenușăreasă, oprită a merge la balul european la care arhitectura brâncovenească se simțea în largul ei. Sufletul vorbitorului a rămas medieval și religios. Deși s'a amestecat în politică, a complotat, a trădat (și a fost trădat) pierind ucis, ca mulți dintre oamenii secolului său, acest Gruzin poliglot care ne-a învățat la perfecție limba, s'a ilustrat mai cu seamă în sfera ecleziastică, organizând așezământul ce-i poartă numele, dotându-l cu un regulament de funcționare, scriind recomandări pentru preoți, tipărind cărți bisericești și un hronograf ilustrat. Didahiile, opera lui cea mai de seamă, il arată învățat, dialectician în cele sfinte, dar nu atât un cap speculativ, abstract, cât un pragmatic păstor al turmei sale. Ne izbește în ele <cuvântul acest dulce și nemângâietoriu> pe care Antim însuși il socoate cu modestie creștină a-i veni dela Dumnezeu (ediția 1972, p.15), *folosit mai cu seamă în scopuri de persuasiune. Predicatorul își cunoaște bine publicul. Nu mai este acela al lui Varlaam, dar nici cu totul altul. La mitropolie, ori la episcopia din Râmnic, veneau poporeni (nu chiar din cei de rând), dar și boieri, cărturari, unii de viță nobilă, dovadă această constatare pe care Antim o face aproape dela început. "De n'ați fost până acum și de n'au fi fost nimeni să vă învețe, iată că acum veți ști că am treabă cu toți oamenii câți sunt în Țara Românească, dela mic până la mare și până la un copil de țâță din pâgâni și din cei ce nu sunt de o lege cu noi, căci în seama mea v'au dat stăpânul Hristos să vă pasc sufletește, ca pe niște oi cuvântătoare și de gâtul meu spânzură sufletele voastre..."* (p.28) *El, străinul de neam, veneticul, pe care mulți dintre cei mari ai zilei il vor privi de sus, se simte obligat a se justifica prin această frumoasă metaforă, așa de în spiritul lui Augustin sau Godefroi de Breteuil, invocând gestul lui Dumnezeu, care nu și-a făcut purtători de cuvânt din regi sau din filosofi, ci din oameni simpli: **"Și pentru aceasta n'au ales împărați și crai, să facă prooroci; n'au luat filosofi și retori, să trimită propovăduitori venirii lui; n'au pogorît din ceriu întunerece și mulțime de îngeri, ce are pre lângă dânsul mii de mii nesocotit și nenumărat, ci au trimis proști și mai vârtos păstori de oi, ca pre Moise, ca pre David, ca pre Samuil..."*** (p.4). *Nu cunoaștem direct efectul acestor cuvinte, dar nu încape îndoială, că meritul cel mai mare al lui Antim a fost acela de predicator. El începe de fiecare dată fără ocolișuri, stabilind rapid contactul cu auditorul său: întreabă și se întreabă, reamintește, poruncește, cicălește, ceartă sau blestemă; e când blajin, când vehement, când mânios, când batjocoritor, când insinuant; amenință, dar și seduce, captează atenția prin profeții temerare, dar și printr'o smerită recunoaștere a propriei nemernicii, lirismul învăpăiat merge mână în mână cu "tâlcuirea închipuirilor (cu interpretarea simbolurilor, adică)"* (op.cit. p.54).

Astfel, aveam de-a face cu un complex portret literar al lui Antim Ivireanul, al cărui talent de predicator este ilustrat în mod convingător.

Cât despre *"gust"*, se poate spune că Domnul Manolescu dovedește a fi un rafinat degustător de *"vinuri vechi"*, în cazul de față **opere literare** de o covârșitoare semnificație în literatura noastră. Prezentarea produselor cronicarilor, relevă, pe lângă o interesantă descoperire a oralității ca talent înnăscut, la Ion Neculce, diferențierea de stil și metodă dintre cronicarii moldoveni și cei munteni, concretizată prin ***"independența de spirit a cronicarilor munteni"*** **față de** ***"partizanatul muntenilor, care au îmbrățișat cu toții o cauză, fie a unei familii, fie a unui domnitor, dar niciodată pe a țărilor lor, și au excelat mai cu seamă în injurie sau în lingușeală, trecând lesne dela una la alta, cu un conformism fără scrupule"*** (op. cit. p.77).

Tratată din perspectivă structuralistă, lucrarea justifică prin ea însăși viziunea demolatoare de valori a criticului, în critica literară *"perspectiva structurală"* fiind, după expresia lui J.P. Richard *"interogativă și totalitară"*. Pentru criticul structuralist, opera literară este un obiect cu o infinitate de fețe ascunse, vulnerabile la chestionare.

Ignorarea miturilor, cum ar fi cel al Dochiei și al lui Traian, din opera lui Gheorghe Asachi, i se adaugă atacul uneori lipsit de noimă la adresa unor scriitori. Cu Pann se răfuiește Domnul Manolescu, numindu-i *"cântecele de lume"*, pe care poetul însuși le intitulase *"poezii deosebite"*, ca fiind mediocre (op.cit. p.122). Și iată cum un scriitor, trecut de mult în panteonul preclasicilor, este considerat *"mediocru"*. Cui dintre cititorii *"instruiți"*, cărora Domnul Manolescu pretinde că li se adresează, i-o mai fi servind o asemenea etichetare, mai ales că la pagina 123, regretând probabil gafa, autorul ne spune că *"Pann rămâne unul dintre cei mai inventivi scriitori români, comediograf instinctiv al cuvântului"*. Și atunci, cum să nu se întrebe cititorul *"instruit"*: *"Cum poate fi <scriitor mediocru>, <unul dintre cei mai inventivi scriitori români> ...?"*

Unui tratament nu mai puțin surprinzător, este supus și înțeleptul cronicar **Ion Neculce**, despre care aflăm că *"face figură de om simplu uluit de grozăviile celor mari. N'are nici o înțelegere pentru greșeli ori slăbiciuni, nu e <filosof> deloc, dar mai curând un bătrân pus pe bețeleală"*. (Op.cit. p.75). Dar cine dintre cititorii *"instruiți"*, ar putea vedea în Neculce un filosof? Chiar și un cititor mai puțin instruit, își poate da seama de înclinația exclusivă spre anecdotă și portret negativ, a cronicarului.

O analiză comparativă a textelor lui Neculce vis-à-vis de texte aparținând altor cronicari, ar fi fost mult mai utilă pentru *"cei instruiți"*, fiindcă simplele etichetări, nu numai că nu provoacă gândirea cititorului, dar nu servesc cu nimic istoriei literare. Acuzația că *"Neculce n'are nici o înțelegere pentru greșeli ori slăbiciuni"*, este și ea superfluă, dacă ne gândim că avem de-a face aici, ca și în cazul lui Nicolae Filimon sau Caragiale, cu un autor de literatură și nu cu un personaj literar, având rol de judecător. E ca și cum i-am acuza pe Filimon și pe Caragiale, că nu manifestă înțelegere pentru greșelile ori slăbiciunile personajelor portretizate de ei, cu atât sarcasm.

Considerând exemplele de mai sus, afirmația criticului Alex. Ștefănescu, potrivit căreia *"tratamentul aplicat de Nicolae Manolescu activează textele mortificate, le repune în circulație"*, nu poate fi decât parțial acceptată.

De un tratament preferențial se bucură *"Primul poet"*, **Dosoftei**, autorul celei dintâi epopei, Ion Budai-Deleanu, *"cel dintâi prozator romantic"*, **Costache Negruzzi,** precum și autorul *"prozei academice și savante"*, **Alexandru Odobescu**.

Aplecarea criticului asupra operelor autorilor preferați, se aseamănă cu aceea a savantului aplecat asupra obiectului cercetării, cu speranța de a trăi bucuria vreunei descoperiri. Și Domnul Manolescu pare să fie fericit, când după o cercetare atentă a versurilor lui Dosoftei, descoperă în acest poet *"un foarte îndrăzneț cultivator de rime rare, din care unele nu vor fi încercate de nimeni până la poetul **Luceafărului**. El rimează astfel, verbe cu substantive sau adverbe, substantive cu adjective, nume proprii cu nume comune sau forme pronominale scurte atone cu alte categorii morfologice: **strică, nemică, pucioasă / groasă / de-aș depărta-mă / teamă, aș aștepta-te / parte, Slava / sava Ziv // stârv / satura-să / masă** etc.". "Unele din aceste rime rezultă din dislocări ale topicii"*. Ex: *"Auzât-am veche / Ntr-auz de ureche"*. *"În general aceste dislocări sunt precedate de un enorm travaliu asupra corpului fonetic al cuvintelor (scurtate, deseori) și asupra regimului accentelor, din care se naște ritmul multiplu și savant al versurilor din **Psaltire**. "Dar nu este la Dosoftei numai acest extraordinar efort tehnic, ci și o calitate deopotrivă de extraordinară a scriiturii pe o gamă care cuprinde suavul, grotescul, delicatețea, vigoarea, muzicalitatea, plasticitatea, solemnitatea, pamfletul, rugăciunea, hula, sfiosul, sentențiosul, plângerea, ori bucuria. A străbate psaltirea, echivalează cu o călătorie printr'o țară a minunilor poetice"*. Este observat, de asemenea, *"talentul ieșit din comun"* al poetului Dosoftei, *"în evocarea unor viziuni oribile și terifiante"*, ca în psalmul 77: *"Apele stă cu sânge'nchegate, / Și fântânele toate'ncruntate. / Ie-au prăvălit izvoarele'n sânge, / Să n'aib-a bea'n sete ce-i va stânge. / Muște câinești l-au trimis să-i pișce, / Și'ntr'așternut broaște să le mișce. / Cu gândacii i-au sterpit de foame / Și cu șmida le-au făcut scumpete / Și viile le-au întors în sete. / Murii le-au băutu-le de brumă, / Și de dobitoc n'au rămas urmă"*.

Analiza epopeii comice *"Țiganiada"*, este făcută cu simpatie, judecata criticului fiind axată pe calitatea de farsă a acestei opere și pe *"atitudinea ludică a lui Budai"*, calitate ce a fost cândva omisă de criticii cercetători. Această epopee satirică este numită de autor ***"singura noastră operă barocă, în adevăratul sens al termenului"***. Sunt puse în evidență valorile textuale, prin exemplificări adecvate, din care se desprind forța umoristică a limbajului și calitatea autorului de a capta atenția cititorului printr'o narare meșteșugită a *"unui drum inutil și absurd spre nicăieri"*.

Fraza finală a eseului intitulat ***"Țiganiada: Comedia Literaturii"*** are forța unei excelente sinteze critice: *"după ce întreaga epopee n'a fost decât nararea unui drum inutil și absurd spre nicăieri, acest final nu poate decât să accentueze ideea de deșertăciune și de nebunie a lumii <întoarte>, adică pe dos, zugrăvită de Budai. Țiganiada" este "Don Quijote" al nostru, glumă și satiră, fantasmagorie și scriere înalt simbolică, ficțiune și critică a ei"*.

-IV-

Scopul lucrării a fost atins. Aventura căutărilor *"Spre o nouă istorie literară"*, continuă

Capitolul intitulat Roamantismul 1830-1889 (Proza) încheie, fără a vorbi despre **Eminescu (?!),** această primă parte a *"Istoriei critice..."* Citind, aveam impresia că țin în mână mic tratat de literatură universală, a epocii, în care scritorii noștri, pe cât de *"naivi"*, pe atât de inteligenți și talentați, sunt sincronizați cu modelele romantismului francez și german.

Observația că *"Negruzzi a respirat în atmosfera romantică înainte de a scrie el însuși literatură"*, este motivată de faptul că *"traducerile lui datează cam din anii '30."* Profilul literar al lui Costache Negruzzi este realizat cu forța aprehensiunii detaliate a spiritului romantic al epocii. Autorul aduce, în particular, argumente inedite, referitoare la biografia literară a acestui scriitor. Modul în care Costache Negruzzi este prezentat *"ca prozator"*, confirmă la modul absolut, că scopul autorului, acela de a oferi prin această carte un model de literatură critică, menită să satisfacă pe cititorii instruiți, este atins cu prisosință. Iată ce și cum ni se spune despre Costache Negruzzi: *"Ca prozator este însă incomparabil. Nici un altul nu mai are, în prima jumătate a secolului, intuiția și inteligența sa. Analizele care i s'au consacrat, vădesc aproape o prejudecată, pe care o exprimă cel mai direct Călinescu în, de altfel excepționalul capitol din <Istorie>: <C. Negruzzi este întâi de toate un mare prozator, fără invenție, mărginit la anecdotă și memorii, creator de valori de interpretare artistică* (1982, p.213). *Lipsa de invenție și anecdotismul revin, în alte cuvinte, la majoritatea comentariilor care se complac în plus a stabili tot soiul de opoziții: între un Negruzzi romantic și unul clasic, între melodramatismul din primele nuvele și realismul Lăpușneanului și așa mai departe. Lovinescu, autor al unei monografii de pionierat, pe nedrept disprețuită mai târziu, împarte proza scriitorului în nuvele romantice (<sau mai degrabă melodramatice>), nuvele istorice și scrisori, acuzând și el o deosebire între **Zoe, Lăpușneanul** și **Negru pe alb.** Toate acestea izvorăsc din ignorarea specificului prozei romantice din epoca **Biedermeier.** Melodramatismul și istoricul nu pot fi separate, la fel cum aspectul biografic și documentar e prezent în cele mai fantasmagorice ficțiuni. Romanele lui Hugo, Balzac și Sue vor să documenteze moravurile pariziene în aceeași măsură în care acelea ale lui Merimee țin să ne pună la curent cu obiceiurile din Corsica sau din Lituania. Fiind autori de <scene> - istorice, pitorești sau contemporane (dacă ne luăm chiar după sumarul Daciei literare) - scriitorii romantici nu fac de obicei distincția între memorii și ficțiune sau, în tot cazul, dau adesea drept reale fapte pe care le născocesc, cu aeru[1] candid al celui care le-a trăit el însuși. Între speciile de proză pe care le cultivă, nu se poate trage o linie despărțitoare: nuvelele sunt invadate de biografism, memoriile fantazează epic și aproape întreagă această proză B.R. are înfățișarea delectabilă a eseului, dacă nu totdeauna și erudiția eseului științific"*. În continuare, autorul relevă sursele literare

Continuare în pagina 10

FOREPSYCHE
INTEGRATED TECKNOWLEDGIES
MANAGEMENT SUPPORT SERVICES
"Navigating businesses into the future"
416 421 - 4747
forepsyche@rogers. com
- Custom Databases. Data Analysis & Reporting
- Productivity Improvement & Process Reengineering
- Behavioral Management & HR Support

ISTORIA CRITICĂ A LITERATURII ROMÂNE

Urmare din pag. 9

care au contribuit la cultivarea lui Negruzzi şi deci la formarea lui ca scriitor romantic, dezvăluind *"ce fel de literatură îi era familiară tânărului boier moldovean"*. Sunt menţionate traducerile lui Negruzzi din piesele *"Marie Tudor"* şi *"Angelo"*, unde *"latura istorică este la fel de pronunţată ca aceea melodramatică, deşi verosimilul psihologic lasă mult de dorit"*. Sunt menţionate, de asemenea, traducerile lui C. Negruzzi din Ducange şi Dinaux, (autorii melodramei *"Treizeci de ani sau viaţa unui jucător de cărţi"*), Dumas - pere (*"povestirea despre Wilhelm Tell din Impressions de voyage en Suisse"*). Aflăm astfel, că povestirea *"Sobietski şi Românii"* are, *în naivitatea înduioşătoare a caracterelor şi în linia simplă a subiectului, vădite asemănări cu povestirea lui Dumas"*.

Lectura incomodă a cărţii *"Istoria critică a literaturii române"* mi-a dezvăluit în persoana autorului ei, un critic refomator-subiectivist, a cărui ambiţie de a şoca prin inovaţie de metodă şi stil, rezultă într'o prezentare ambiguă a istoriei literaturii române, cu autori glorificaţi pe drept şi autori victimizaţi pe nedrept. Încercând să dezleg misterul care a determinat maniera cu totul inedită de elaborare a acestei lucrări, am descoperit în ***România literară*** din 24-30 Martie 1999, un *Editorial* de ***Nicolae Manolescu***, intitulat ***Spre o nouă istorie literară***, pe care îl transcriu integral, spre o edificare mai clară a cititorului, cu privire la mobilul care a determinat acest intrigant product de istorie literară:

SPIRITUL CRITIC *n'a fost deloc constant în gândirea critică a ultimelor decenii. Afirmam în articolul meu de săptămâna trecută, că felul în care G. Călinescu a modificat conceptul de istorie literară, în pragul războiului, n'a condus automat la o emulaţie a ideilor şi metodelor în acest domeniu. Din contra: o oarecare criză a caracterizat cercetarea istorico-literară postbelică. Lăsând la o parte cauzele lor politice (între care manipularea istoriei de către regimul comunist, trebue socotită esenţială), ar fi de spus şi că însuşi spiritul istoric cunoaşte, de-a lungul vremii, fluxuri şi refluxuri importante. Generaţia mea a fost martoră, bunăoară la refluxul datorat structuralismului, în anii '60 şi '70, când puţini dintre critici mai preţuiau studiul istoric. Lucrurile n'au stat aşa dintotdeauna. Când eram noi studenţi şi îndată după aceea, cu exact un deceniu înainte de voga structuralismului francez în România, profesorii noştri erau intens preocupaţi de ceea ce se chema periodizarea istoriei literaturii. Ce înseamnă periodizare, abia dacă se mai ştie astăzi şi e bine să adaug că nici ieri, când noi am ieşit de pe băncile facultăţii. Entuziasmul profesorilor noştri nu l-am împărtăşit deloc. Altele ne atrăgeau pe noi la vremea aceea. Priveam cu o superioară ironie, încercările (uneori foarte serioase), ale lui G.C. Nicolescu, Al. Dima sau Al. Piru de a reîmpărţi zonele de influenţă în timp ale curentelor şi şcolilor literare ori ale scriitorilor înşişi.*

Era întrucâtva firesc ca, după 1989, să se fi redeşteptat interesul pentru studiul istoric al literaturii. Fie şi numai din cauza nevoii de a corecta istoria oficială comunistă. În plus, anumite schimbări interne făceau inevitabilă reflecţia critică asupra cursului literaturii noastre. Doar întârzierea apariţiei unor lucrări fundamentale în domeniu, ne poate pune pe gânduri. Şi aici, ca şi peste tot, reforma se face lent şi dificil. Dar semnele unei noi concepţii asupra istoriei literaturii, încercări de periodizare diferită de aceea pe care de câteva decenii o folosesc manualele de şcoală şi universitare, se pot constata tot mai frecvent. Pe de o parte, în multele articole din presă, pe tema revizuirii, pe de alta, în câteva solide teze de doctorat, care vor vedea şi ele lumina tiparului de curând. O masă critică, este pe cale să se realizeze, din câte îmi pot da eu seama, şi n'ar fi exclus să asistăm în deceniul următor la o rescriere spectaculoasă a traseului pe care literatura română l-a parcurs în ultimele două secole. Perioada veche a avut deja parte, încă de prin anii '70-'80 de "reaşezare" (ni s'a vorbit, din păcate, în spirit protocronist, de Renaştere şi de Baroc în operele secolelor XVI-XVII) şi nu pare, cel puţin, deocamdată, afectată de modificarea paradigmei critice. Dar secolele XIX şi XX încep să fie privite cu totul altfel. Lucrurile se mişcă. O dezbatere pe această temă mi s'ar părea oportună şi ***România literară*** *o va provoca în viitorul apropiat. Surprizele nu vor lipsi. Unele vor fi de mari proporţii.*

Aviz reformatorilor şi deopotrivă conservatorilor!"

Editorialul citat dezvăluie cum nu se poate mai clar, faptul că autorul *"Istoriei critice..."* se află de zeci de ani în căutarea unui nou concept de istorie literară, opus celui gândit de înaintaşi iluştri, cum au fost Aron Densuşianu, I. Nădejde, Al. Philipide, M. Dragomirescu, Ovid Densuşianu, Nicolae Cartojan, Eugen Lovinescu, George Călinescu, Tudor Vianu, Şerban Cioculescu, Pompiliu Constantinescu, Vladimir Streinu şi alţii. Şi iată că nici după doi ani dela publicarea acestei cărţi (revizuite), a cărţii intitulate *"Istoria critică a literaturii române"*, autorul nu avea încă o viziune clară privind noua formulă de istorie literară la care visa în anii studenţiei, când afişa *"o superioară ironie"* faţă de metodele folosite de profesorii săi, istoricii literari Al. Dima, G.C. Nicolescu, Al. Piru. Aflat încă în aşteptarea unei *"rescrieri spectaculoase a traseului pe care literatura română l-a parcurs în ultimele două secole"*, Domnul Manolescu nu face altceva decât să anuleze calitatea de ***"Istorie"*** a propriei sale lucrări. Se va fi întrebat pesemne, ca şi modelul său, Rene Wellek: *"Reprezintă scrierea mea, în sens propriu, o istorie?"* Totul este posibil, de vreme ce volumul următor nu a mai apărut sub titlul *"Istoria critică a literaturii române"*, ci este intitulat simplu: ***"Poeţi romantici"***. De unde rezultă că spiritul independent al criticului îşi continuă aventura ***"Spre o nouă istorie literară"***. Dumnezeu să-i lumineze calea!

Surse bibliografice:

Călinescu, G. - ***Istoria literaturii române dela origini până în prezent***, Editura **Nagard**, Madrid-Paris-Roma-Pelham NY, 1970; **Derrida, Jacquess -** ***L'ecriture et la difference, Editions du Seuil***, Paris, 1967; **Gadamer, Hans Georg -** ***Gesammelte Werke I, Hermeneutik I***, J.CV.B. Mohr, Paul Siebeck), Tubingen, 1990; **Jauss, Hans Robert -** ***Literaturgeschichte asl, Provokation, Edition Suhrkamp, SV***, Frankfurt am Main, 1970; **Manolescu, Nicolae -** ***Istoria critică a literaturii române*** (ediţie revizuită), Editura ***Fundaţiei Culturale***, Bucureşti, 1997; **Manolescu, Nicolae -** ***Conceptul de istorie literară***, în ***România literară nr. 17-23 Martie, 1999 (Anul XXXII)***; **Ştefănescu, Alex.** ***Demitizarea literaturii române***, în ***România literară nr.18, 7-13 Mai 1997 (Anul XXX)***; **Wellek, Rene -** ***Istoria criticii literare moderne (4)***, Editura ***Univers***, Bucureşti, 1979; **Wellek Rene -** ***A History of Modern Criticism: 1750-1950, Yale University Press***, 1971.

Erată:

În textul referitor la ***Istoria critică a Literaturii române*** de Nicolae Manolescu, apărut în numărul trecut al revistei noastre, au existat omisiuni, pe care le reproducem astfel:

1. ***Pag.12, col.3, ultimul paragraf se termină cu*** (Idem). Urmează un nou paragraf, al cărui început a fost omis. Iată-l:

"Transferând termenul orizont în planul istoric şi al culturii, se poate vorbi de mai multe tipuri de ***Orizont***, *sub raport dimensional, în timp şi în spaţiu. Noţiunea de orizont..."*

2. ***Pag.14, col.4*** se va citi: *"O afirmaţie categorică, absolut dictatorială, de tipul* ***<Literatura română n'are nici o trebuinţă de aceste porniri anexioniste>*** *(op.cit. p.27) - referire la scrierile religioase în limbi străine sau la traduceri care au precedat şi influenţat într'o formă sau alta gândirea poeţilor şi scrierea de către aceştia în limba română, aminteşte de* ***critica literară proletcultistă***, *prin a cărei şcoală a trecut cândva, din păcate, contaminându-se, după cum bine se observă din propriile sale cuvinte -,* ***şi Domnul Manolescu. O astfel de optică, dominată de superficialitate şi insensibilă atingere de izvoarele literaturii romiane..."*** (Am subliniat textul omis).

3. ***La pag.12, col.2, al 3-lea paragraf, rândul 4 de jos în sus,*** în loc de ***ipoteza*** se va citi ***ipostaza***.

Ne cerem scuze.

Redacţia

Răsfoind presa de-acu' 50 de ani...

Valeriu ARBORE

Gazetele reperiste din luna Mai 1952 configurează o comédie de toate zilele, pe fondul *"rivuluţiei"* promise de Stalin şi Gh. Dej în societatea românească. Însă întrebarea care stă pe buzele noastre acum e: N'o fi fost, soro, nu comédie, vorba lu' nenea Iancu, ci tragedie curat-murdară? Ia să vedem...

• *"E idee, Leonido?"* Da, aproape totul pornea dela *"Ziua solidarităţii internaţionale a clasei muncitoare din întreaga lume"*. *"Idee"* *"sărbătorită"* în toată ţara subjugată. Cu decor, cu mult decor roşu. Şi cu tobă mare. Ca'n aniversatul Caragiale. Ideea se transforma în ameninţări: *"Afară cu chiaburii din G.A.C.!"* - somau în presă grupuri-grupuri de ţărani săraci şi mijlocii. *"Monştrii americani să dea socoteală de faptele lor!"* (să dea! să dea! de ce să nu deie?) - se răţoia, în organul partidului de pe 20 Floral, ceferistul stahanovist V. Andraşciuc. *"Să fie eliberaţi neîntârziat Jacques Duclos şi André Stil!"* (lideri comunişti francezi şi agenţi N.K.V.D.), cerea, *"imperios necesar"* ca rezolvarea unei ecuaţii făr' de necunoscute, matematicianul Teofil Vescan, pe la sfârşitul lunii. Şi tot peatunci, tov. Strul Gherşin, activist al *"Comitetului democrat evreiesc"*, demasca cu proletară mânie *"odiosul târg sionistonazist (?!?)*. O dată cu coreligionarul său dela *"institutul de studii* (sic) *româno-sovietice"*, Otto Schehter, care întărea vigilenţa cititorilor cu *"Problemele educaţiei morale comuniste în şcoală"*. Şi, după asemenea *"cestiuni importante, arzătoare la ordinea zilei"* pentru Români, se ajungea la *"fandacsie"*...

• *"E fandacsie, bobocule?"* Fandacsie o fi fost, atâta vreme cât ziarele îşi îndreptau *"antileria"* grea... *"Pentru lichidarea birocratismului"*, *"Pentru întărirea combativităţii faţă de duşmanul de clasă"*, pentru prea timpurii *"Întreceri socialiste în cinstea lui 23 August"* şi *"Daruri copiilor coreeni care se găsesc în ţara noastră"*. În plus, pe 25 Mai, ele înserează *"salutul"* cotidianului moscovit *"Pravda"* prilejuit de (hop ş'aşa!) împlinirea a trei ani dela *"Hotărârea"* privind începerea lucrărilor canalului Dunăre-Marea Neagră, *"fără burghezie şi împotriva burgheziei"*, dar *"cu sprijinul URSS"*. Lucru confirmat şi de (deveniţii realist-socialişti) maeştri Camil Ressu, Boris Caragea, la deschiderea în Capitală a *"Expoziţiei de stat a artelor plastice"*. Nici pe-atunci nu absenta pauza promoţională: *"Citiţi săptămânalul sovietic ce apare în RPR <Timpuri noi>"!* Fatalitate? Sau, poate, fiindcă fandacsia se metamorfozase în ipohondrie?...

• *"E ipohondrie, soro?"*. Era, ori, cum se spune postcaragialian, suspiciune cât cuprinde. Şi'ncă în mare forţă, *"rivuluţie"* adevărată, cu voie dela Agia din Kremlin. În 27 Mai, jurnalele bucureştene publicau pe prima pagină, cu titluri sfârâitoare, Decretele 101-103 de mazilire, *"pentru sabotaj şi devieri de dreapta"*, a principalilor rivali ai lui Ghiţă cel Dej: Vasile Luca (nume real, Laszlo), vice-premier, şi Teohari Georgescu (Burăh Tescovici), tartorul MAI-ului. Portofoliul Afacerilor Interne era preluat de Al. Drăghici, coordonatorul represiunii comuniste dintre anii 1952 şi 1967. Printre rânduri se putea *"lectura"* şi despre iminenta afurisire a Anei Pauker (Rabinsohn). La plenara din 26-27 Mai, unde au fost *"unanim aprobate"* atari *"măsuri aspre, dar juste"*. N. Ceauşescu este avansat membru *"plin"* al C.C.-ului (până atunci, bietul de el fusese doar *"supleant"*).

• *"Pe urmă, fireşte, şi nemica mişcă"*. Numai penele închiriate/vândute pe lacrimile şi sângele Naţiunii cvasi-intregi, ale: toboşarului Beniuc, cel cu chivără roşie, azi uitat în drum şi fără de gard măcar, care omagia *"Măreţul Mai"*; răscoptului Eugen Frunză cu propriile-i *"Zile slăvite"*; scribăietului N. Labiş, înflăcărat (şi bine plătit) de *"Zilele lui Mai"*. În vreme ce actualul academician Const. Ciopraga, mereru la post, prin furtuni, ca un plop de serviciu, călca în strâchini, îmbiind ideologo-estetic, în *"Lupta Moldovei"*, pe condeieri şi cititori să urmeze aliniaţi *"Drumul măreţ al <Pravdei>"*. Cam în acelaşi timp cu susmenţionatul îndemn partinic, trecea *"în neiinţă"* (cum zic ateii) Paul Bujor, biolog şi scriitor, vechi exponent al Stângii universitare ieşene; cel care, în 1919, rostise chiar lapidar în plin Senat al României: *"Lumina vine dela Răsărit"*, adică de peste Nistru. Iar M. Sadoveanu îi va plagia abominabila propoziţie într'o faimoasă conferinţă ţinută la Bucureşti pe 1 Mai 1945. Dumnezeu să-i ierte!...

Da', să ne fi încurcat noi în gazeturi? Să fi răsfoit *"Moftul Român?"*

CITIŢI LUNAR "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

TRADUCERI LEGALIZATE (Certified Translations)
ENGLEZA - FRANCEZA - ROMÂNA

- ACTE EMIGRARE - SPONSORARE
- DIPLOMĂ, FOAIE MATRICOLĂ FACULTATE - LICEU
- CERTIFICAT NAŞTERE - CĂSĂTORIE - DIVORŢ
- RESUMÉ - C.V.
- ANUNŢURI, RECLAME, BROŞURI, MANUALE
- PAGINI WEB IN HTML

POST-SCRIPTUM TRANSLATIONS
Tel: 416-587-6603
http://PostScriptum.Netfirms.com

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

CARTEA UNUI HAIDUC ANTICOMUNIST

De i-ar fi prezis cineva, în urmă cu mulți ani, lui Stere Mișa-Caragheorghe că va fi scriitor, la o vârstă prea avansată, sigur că acesta ar fi râs, nevenindu-i să creadă. Însă viața îi va rezerva lui Stere Mișa noian de surprize dintre cele mai insolite, mai cu seamă începând din 1948, când are prima experiență penitenciară, scurtă, de nici un an, dar cu destule învățăminte și consecințe, care-l marchează și-l impun pentru totdeauna în elita de caractere eroice a neamului românesc. Apartenența sa la tagma celor aleși ca atleți ai lui Iisus Hristos - prigoniți pentru dreptate - îl va îndemna să se lupte, în chip neprecupețit, vreme de cel puțin 16 ani, până în 1964, cu discipolii lui Satan .

Cât de tumultuoasă i-a fost viață până la etatea de 49 de ani se poate vedea din acest succint curriculum vitae:

Este întemnițat între 20 Iulie 1948 și 16 Martie 1949. Din Iunie 1949 până în 22 Septembrie 1950 activează ca haiduc prin codrul Babadagului și prin alte păduri dobrogene, iar dela 22 Septembrie 1950 până la 24 Iunie 1964, execută aproape 14 ani de închisoare pentru *"uneltire contra ordinii socialiste"*, adică fiindcă n'a putut accepta bolșevizarea și ateizarea României.

Oricine dintre cititori poate să înțeleagă din prezentarea de mai sus că Stere Mișa-Gheorghe a avut parte de o viață cu mult deasupra unui trai obișnuit, că a trecut, asemenea eroilor romantici, prin situații excepționale, bogate în fapte și, primejdii de tot felul. Numai că peripețiile personajelor, la care ne referirăm, existau doar în imaginația unor excelenți romancieri ca Victor Hugo sau Alexandre Dumas (tatăl), bunăoară, în vreme ce întâmplările extraordinare, narate de partizanul, apoi deținutul anticomunist Stere Mișa-Gheorghe sunt sută la sută reale și trăite de el însuși.

Acumulând numeroase fapte, care par desprinse din balade și având un acut simț al responsabilității față de neamul românesc, pe care-l îndrăgise într'atât încât și-ar fi dat pentru el chiar viața toată, nu doar 16 ani dintr'însa, Stere Mișa începu să simtă, dela o vreme, mai ales de când se stabili definitiv în Statele Unite ale Americii, la New York, că are și datoria de a depune mărturie scrisă pentru viitorime, despre luptele și patimile sale ca fiu de nădejde al acelei părți din România care nu se lăsase umilită, nici nu se înfrățise cu Satan până la trecerea punții.

Se știe prea bine că, pentru a deveni un bun scriitor e necesar să ai ceva a spune (Sigur că acest ceva nu poate însemna decât lucruri deosebite, nicidecum banalități care se tot repetă. Așa zicea scriitorul francez Marcel Aymé. Cu mult înaintea acestuia, poetul nostru național arătase prin distihul *"E ușor a scrie versuri, / Când nimic nu ai a spune"* că trebue să ai, într'adevăr, ceva de zis ca să poți așterne pe hârtie idei demne de a vedea lumina tiparului și de a fi citite.

Cu toate că îndeplinea cu prisosință condiția sine qua non de a fi un bun memorialist, totuși excesiva-i scrupulozitate privind puținătatea studiilor (în ciuda faptului că cei mai mulți dintre marii creatori de literatură provin din rândul oamenilor fără diplome universitare) îl îndeamnă cu mare întârziere, abia la 84 de ani să ia decizia de a scrie, făcându-și debutul editorial în anul 2000, la etatea de 85 de ani. Cartea se intitulează *"Eroi și martiri dobrogeni anticomuniști"*. Apariția ei o datorăm edituriî *"Crater"* din București.

Cititorul este cucerit dela prima pagină de simplicitatea și naturaleța stilului. Pe măsură ce înaintezi în lectură, capeți impresia că autorul, care-i și personajul principal al acestei opere memorialistice, îți vorbește aievea și devii martor al întâmplărilor narate. Dar neinventate, ci trăite în totalitate de erou și, de nenumărații săi camarazi de haiducie și de pușcărie. Scenele ți se perindă prin față ca într'un film panoramic.

Hăituit, zi și noapte de poteri securiste, prin zeci de locuri - prin sate dobrogene, prin Balta Brăilei -, în cele din urmă haiducul Stere Mișa-Caragheorghe este prins (împreună cu camaradul său apropiat Stere Ploscaru), ca urmare a denunțului unui prea cunoscut vânzător de oameni din comuna tulceană Ceamurlia de Jos, consătean cu memorialistul.

O ciudată coincidență făcu ca punerea sa în libertate să aibă loc tot în Balta Brăilei (de unde fusese arestat), ținut care, în urma asanării, prin munca forțată a miilor de prizonieri politici, capătă toponimul Insula Mare.

În cursul lungii detenții (de 14 ani) cunoscu, asemenea tuturor *"dușmanilor de clasă"*, regimul de coșmar al temnițelor comuniste Jilava, Gherla, Baia Sprie, Cavnic, Aiud, Strâmba, Salcia, muncind în mine de plumb și, apoi, la îndiguiri ori pe noile terenuri agricole din Balta Brăilei (Insula Mare).

A putut supraviețui inaniției chiar și unei iminente septicemii) din cauza unui abces dentar netratat la timp) datorită nutrimentului miraculos, pe care-l produc credința neclintită în Dumnezeu, precum și dragostea infinită față de familia sa, ale cărei valori sacre - unitate, sănătate și demnitate - știu să le apere, bătându-se ca o leoiacă, viteaza-i soție Sultana (Sulta).

Scenele cele mai impresionante din acest memorial de luptător (descins din străbunii-i armatoli) sunt cele în care eroul Stere Mișa, întors din Cruciada anticomunistă, după 15 ani, își revede familia neasemuit de dragă. Nu poți să-ți oprești lacrimile, oricât de tari ți-ar fi nervii, când asiști la întâlnirea deosebit de emoționantă a lui Stere Mișa-Caragheorghe cu soția - o relala Penelopă - care cu sacrificii extreme își crescu cele trei fete (Elena, Marioara și Victoria). Copilele, la rândul lor, pătimiră prea mult, neavând parte de nici o bucurie. Atât de obtuză și de inumană ajunsese lupta de clasă, dirijată de PMR (așa se numea, pe atunci, PCR), prin monstruoasa-i poliție politică, Securitatea, încât cele mai inocente fărțuri - copiii de *"bandiți"* - erau de asemnea prigonite, chiar în chip atât de exacerbat încât li se răpea până și dreptul elementar de a urma studii medii și superioare. Astfel, mii și mii de suflete neprihănite sunt, pentru totdeauna traumatizate în chipul cel mai diabolic. Să nu-i lași pe minori să învețe cât mai multă carte, iată una dintre cele mai abjecte crime comuniste, cu consecințe profunde și îndelungate.

Ni se pare de-a dreptul antologică relatarea reacției fiicei mezine Victoria (căreia i se spunea Agora), când își vede, pentru prima oară tatăl (se născuse la câteva luni după înrolarea viteazului său părinte în armata de partizani anticomuniști, condusă de Gogu Puiu, Nicolae Fudulea și Dumitru Fudulea). Se ascunde pentru câteva ceasuri, nevoind să creadă că bărbatul îmbătrânit prematur și cu facies cadaveric, venit din pușcărie este tatăl ei. Târziu, cu greu, acceptă acest adevăr din cale-afară de dureros.

Deosebit de emoționant este și modul în care protagonistul acestei opere memorialistice îi parveni, în vreme ce se afla închis la Colonia de Muncă Salcia, vestea tonificantă că fata-i cea mai mare, Elena (Lena), se logodise, eveniment care inspira, chiar în ziua aceea, lui Iascu Buciuveanu compunerea unui splendid cântec, pe versuri ticluite de același Aromân.

Autorul ne dezvăluie un procedeu deosebit de perfid întrebuințat de anchetatorii Securității în racolarea de martori ai acuzării.

Un tânăr pașnic din sătucul Caugagia, în timp ce își ara ogorul de lângă o pădure, este vizitat de doi securiști, deghizați în partizani anticomuniști. Îi cer flăcăului apă de băut. Acesta îi poftește la capul solei, unde, sub o căruță, vor găsi vasul cu apă potabilă. După ce își potolesc setea, falșii partizani îl molestează pe tânărul plugar. Victima va raporta, apoi la postul de miliție, cele ce i se întâmplară la arat, în ziua precedentă. După câtva timp, Securitatea dela Constanța îl iau pe tânărul agresat și îl duc la confruntarea cu partizanii aflați în anchetă, sub stare de arest, ca să-i identifice pe cei ce-l bătuseră pe câmp. Însă flăcăul nu recunoscu pe nici unul dintre agresori. Totuși anchetatorii, consecvenți planului diabolic, îl silesc să depună mărturie mincinoasă, la proces, împotriva fraților Fudulea, dintre care unul fusese ucis în luptă.

În pofida puținătații spațiului publicistic, ne încumentăm a aduce în față cititorilor și alte secvențe din memorialul luptătorului Stere Mișa-Caragheorghe, operă ce ni se pare că-i veritabil scenariu cinematografic.

Tot în satul Caugagia din județul Tulcea, se derulează altă mișelie. Vine în casa familiei Sertu, pentru o cununie religioasă, Horațiu Ionescu, preot paroh în comuna Ceamurlia de Sus. Un adolescent imprudent îl conduce pe preot în beciul acelei case, unde stăteau ascunși Stere Mișa-Caragheorghe și Stere Ploscaru, doi dintre partizanii hăituiți de patrulele securiste. Prin grabnicul denunț al iudei cu chip de slujitor al sfântului altar, minusculul cătun este înconjurat de trupe de Securitate, în toiul unei nopți de Duminică spre Luni din Ianuarie 1950, pentru prinderea celor doi haiduci. Sunt arestați, pentru favorizarea *"infractorilor"* caugagienii Stere. I. Sertu și Mihai Gana. Soția celui de-al doilea arestat, Niculina Gana, însuflețită de curaj neasemuit, își riscă viața, mergând la noua ascunzătoare a partizanilor ca să-i înștiințeze pe haiduci de cele petrecute în sat. Astfel, cei doi partizani ies teferi și din această încercuire. Citâm din carte:

"...A fost oprită de securiști și păzită ca să nu plece din nou. A încercat a doua oară și a reușit. A venit fuga la noi și a strigat <Sculați-vă că pe Mihai l-au arestat>. Eram culcați, în pijamale. Am sărit din pat, am luat armele de foc și am ieșit în curte. Erau orele 3-4 dimineață, și un frig năparznic. Soția unchiului meu ne-a adus hainele..." (pag. 51).

Autorul are meritul de a se număra printre puținii memorialiști, care au evocat fapte de bravură săvârșite de femei aromâne în epoca satanică.

Grăitoare în ceea ce privește umanismul partizanilor anticomuniști sunt următoarele rânduri, care apar tot la pagina 51:

"Preocuparea permanentă a partizanilor din toate zonele țării a fost să nu omorîm - pe cât e posibil - pe nimeni. Să tragem, dar nu direct în poterași, ci deasupra lor, doar ca să ne asigurăm replierea. Așa am procedat mereu. Creștinii nu omoară de dragul de a ucide. Acest comportament fu apreciat chiar de crunta Securitate și scos în evidență la anchete."

Se cuvine să remarcăm că memorialul, pe care-l prezentăm, beneficiază de o *"Notă introductivă"*, semnată de scriitorul Dumitru Perceli din New York.

Jurnalul haiducului Stere Mișa-Caragheorghe se încheie cu un martirologiu dobrogean, amplu, dar incomplet. Aproape toți martirii nominalizați în tabelul final, fuseseră prezentați în cuprinsul cărții. Mărturia aceasta, de însemnătate majoră, îmbogățește rechizitoriul anticomunist, spre folosul posterității și - de ce nu? - al adevăratei judecăți, cea divină, când Stere Mișa-Caragheorghe și temerarele sale Sulta, Lena, Marioara și Agora vor trece la dreapta Judecătorului, în rândul oilor, și se vor bucura de viață veșnică, în Împărăția Cerurilor, fiindcă prea au fost prigoniți pentru nedreptate în anii lungului regim satanic.

Mihai S.DERDENA

EVENIMENT EDITORIAL

"Mai tare ca moartea"

- poeme de dragoste - de Sergiu Grossu

Am primit prin poștă, zilele trecute, o carte scoasă de Editura *"Eminescu"*, pe care am citit-o dintr'o răsuflare. În *"Justificarea apariției"*, autorul m'a ajutat să înțeleg mesajul de suflet al acestei cărți, citându-l pe academicianul francez Jacques de Bourbon Busset, care vorbea cu soția sa, trecând peste moarte, astfel: *"Tu nu ești numai trecutul meu, ci ești și viitorul meu... Pe cărările Invizibilului, noi continuăm să mergem mână în mână, simțind în preajma mea freamătul dragostei tale ziditoare de lumină".*

Pagină cu pagină, vers cu vers, mesajul cărții a venit spre mine amețitor, cu o încărcătură rară. Am găsit printre rânduri, frânturi de suflet cu sclipiri din soare și am culeș cu un gând, parfumul unei căsnicii exemplare, cum sunt sau cum ar trebui să fie toate căsniciile. I-am găsit pe cei doi *"un singur trup, o singură trăire"*, pârtași egali la bucurii și jertfe. Două suflete pereche se cheamă și se contopesc în vers, trăind fierbinte și generos în așa fel încât, la 38 de ani dela logodnă poetul scrie:

'Inimile noastre'n alb de nea
și cu toate visele, cu toate,
le-am suit în slăvi, pe Golgota,
în văpaia Harului să'noate...
N'a rămas un nesupus,
n'a rămas o creangă să suspine.
Țința mea și-a ta era Iisus
Și'n Iisus m'am contopit cu tine
(Dacă mă iubești)

Natura este prietena de suflet și de împlinire pentru această familie creștină participând eliptic la iubirea profundă care-i leagă, o iubire adânc și reciproc dăruită:

'Privește munții, pădurile, apele,
adună-ți tainele și'n tine îngroapă-le,
și'ncearcă iubito, iubind pe Iisus
s'apropii Lumina de Sus.

Privește-mi inima, gândul, ființa,
Descoperă-mi dragostea și năzuința.
În toate ungherele vieții s'ascund
Și munții și cerul profund..."
(Privește)

În *"Stih de taină"*, soția, în jurul căreia se simte freamătul dragostei ziditoare de lumină, primește de ziua ei:

'...garoafe'n rubinii corole
și trandafiri și gladiole,
ducând în cupe vegetale
parfumul frumuseții tale..."

Iar printre urări e prezentată chemarea spe Înalt:

"Vin idealurile sfinte
Cu toate-aducerile-aminte
Și-o șoaptă-mi stăruie, o șoaptă:
De vrei să urci o nouă treaptă,
De vrei să fii ce n'ai fost încă
Privește'n sus și stai pe Stâncă"
(Stih de taină)

Temnița și surghiunul, lipsurile și suferința, n'au ocolit nici această familie creștină, dar dragostea lor curată în Hristos, generoasă și echilibrată, a triumfat:

"Un dor, cu steaguri mari, fâlfâitoare,
ne crește'ncet, dar sigur, pe-amândoi,
din chihlimbarul lacrimii ce moare
spre aurori și univresuri noi..."
(O inimă, un gând, o amintire)

Am mai întâlnit o astfel de dragoste împlinită și biruitoare și-am tresărit într'o seară de vară, la Căsoaia, răsfoind un vechi caiet, care strângea ca'ntr'un potir, o iubire exemplară...

Poemele de dragoste ale Fratelui Sergiu sunt *"fior metafizic și vibrație mistică"*, așa cum singur recunoaște, visul romantic de taină al oricărei soții credincioase. Fratele Sergiu, o legendă vie a Lucrării Oastei și poporului român, un dar din care strălucește armonia și echilibrul familiei creștine. În *"Mai tare ca moartea"*, cei doi soți se cheamă, se caută, se descoperă mereu, gustând de fiecare data bucuria dăruirii egale, reciproce, sfințitoare, care trece peste orice bariere vremelnice. În *"Mai tare ca moartea"*, dragostea de Dumnezeu este gustată fericit alături de soția în preajma căreia se simte *"freamătul dragostei ziditoare de lumină"*.

Poetului și fratelui nostru drag, care ne aduce prin această carte icoana unei iubiri împlinite în Hristos, Dumnezeu să-i dăruiască binecuvântarea și pacea fericită aici și'n Slava Sa.

Ana Asandei CASUȚĂ

România aparţine acelei Europe care a fost inaugurată de Geniul Roman.

Oscar Luigi Scalfaro,
Preşedintele Italiei între 1992 - 1999

AMINTINDU-NE GENEZEI NOASTR
-un mesaj pentru

Spre glorioasa-mi obârşie,
cobor, adânc, din eu în eu,
de două mii de ani mă'mbie,
din fundul vremii chipul meu.
Nichifor Crainic, în poezia "Eu"

Reluând cele prezentate în acest ziar sub acelaşi titlu în numărul din Martie 2002, informăm că programul aniversării a 1900 ani dela ***"ORA ZERO"*** a Genezei noastre daco-romane (adică dela momentul când, în primăvara lui 101 d.C., Împăratul TRAIAN a păşit în fruntea legiunilor sale romane, pentru întâia oară pe pământul vechii Dacii) a continuat în 18 Septmbrie 2001 la Deva, după cum urmează:

Fig. 6

III. 2. Dies Natalis Traiani

Festivitatea dedicată cinstirii memoriei Întemeietorului Neamului Românesc cu ocazia zilei sale de naştere, 18 Septembrie, a avut loc în Piaţa Unirii din Deva şi a cuprins următoarele patru momente:

Solemnitatea de deschidere

S'au intonat imnurile naţionale român şi european, în timp ce de o parte şi de alta a statuii împăratului Traian - flancată de doi *"legionari"* romani şi având în faţă un *"cornicen"* - au fost arborate drapele României şi al Uniunii Europene.

Moment eucharistic

Acesta a constat - aşa cum în parte deja am anticipat la cap.I.1. - din depunerea, în faţa statuii împăratului, a pământului şi a apei sfinţite Duminică, 16 Septembrie, la biserica din Sarmizegetusa, iar apoi, în acelaşi vas, a unui buchet de flori roşii şi a altuia de flori albe.

Precizăm că acest ceremonial [18] - ***menit să evoce zămislirea poporului român*** (întruchipat de cele două buchete de flori, primul simbolizând noua viaţă şi al doilea lumina civilizaţiei romane, *"sădite"* de Împăratul Traian pe pământul vechii Dacii) ***ca rod al jertfelor*** (pământul amintind trupurile, iar apa sângele) ***acelor străbuni daci şi romani ai noştri căzuţi în confruntarea dintre ei premergătoare întemeierii la 106 d.C. a primei noastre patrii daco-romane, Dacia Traiana*** - s'a născut ca o urmare firească a îndemnului lui Eminescu de a ne ***împărtăşi sufletul cu reamintirea trecutului tot aşa precum ne împărtăşim cu sângele Mântuitorului.***

Moment evocativ

Au luat cuvântul,

- primarul Devei, ing. Mircia Muntean, realizatorul proiectului înălţării statuii Împăratului Traian la Deva;

- directoarea Muzeului Civilizaţiei Dacice şi Romane, Dr. Adriana Rusu Pescaru, organizatoarea simpozioanelor dela Sarmizegetusa şi Deva;

- directorul Direcţiei Judeţene pentru Cultură, Culte şi Patrimoniu Naţional, preot Dr. Ioan O. Rudeanu, coordonatorul principal al programului *"Die Traiani 2001"*;

- moderatorul acestei festivităţi, Corneliu Stan, care a propus ca ***18 Septembrie, ziua de naştere a Împăratului Traian, Întemeietorul Neamului Românesc, să fie cinstită la Deva***[19] ***ca sărbătoare locală.*** Un act care ar marca o pe cât de românească pe atât de europeană premieră culturală, demnă de urmat de noi într'o zi - de exemplu ***în anul jubiliar 2006 - şi pe plan naţional.*** Ceea ce n'ar însemna decât o cea mai normală şi binevenită traducere în faptă a sfântului legământ pe care noi Românii îl repetăm mereu în chiar imnul nostru naţional când promitem să ***"dovedim în lume că'n a noastre piepturi purtăm cu fală un Nume, triumfător în lupte, un Nume de Traian".***

Epilog

Principalele instituţii municipale şi judeţene au depus jerbe de flori la statuia Împăratului.

III 3. Parada militară romană

Aceasta a avut loc sub aceeaşi regie ca şi demonstraţia precedentă din amfiteatrul roman dela Sarmizegetusa, dar cu 12 soldaţi *"romani"* provenind chiar din rândul armatei române.

Parada a început (Fig.6) în faţa statuii Împăratului Traian prin salutul AVE IMPERATOR TRAIANE OPTIME PRINCEPS FUNDATOR ROMANIAE AD GLORIAM SEMPITERNAM, a continuat printr'un *"popas protocolar"* la statuia regelui Decebal, ca apoi parada să se'ncheie, după un marş (Fig.7) de-a lungul arterei principale a oraşului, printr'o festivă *"recepţie"* la Palatul Culturii din Deva. Unde, cei cincisprezece membri ai acestui ***"prim contingent militar roman întors în Dacia după mai bine de 17 secole dela abandonarea acesteia de către Împăratul Aurelian"*** s'au prezentat (Fig.8) celor care i-au *"aşteptat acasă"* tot acest timp, în toată strălucirea pe care le-o mărturiseşte încă azi la Roma Columna lor şi a noastră.

ADVENTUS TRAI

Fig. 7

III 4. Festivitate cultural-artistică

Imediat în continuarea precedentului eveniment a urmat tot la Palatul Culturii din Deva - un program de dansuri şi cântece populare româneşti susţinut cu mult succes de

ADDEN

Un portret biografic al ÎNTEMEIE

Marcus Ulpius Traianus[1] ***s'a născut*** la 18 Septembrie 53 d.C. în Italica (cca.9 km N.V. de Sevilla de azi), prima colonie romană din Spania, întemeiată de generalul Cornelius Scipio (zis) *"Africanus"* la 205 î.C., după ce cu un an înainte, adică în 206 î.C., acesta a pus capăt, prin bătălia dela Ilipa, dominaţiei cartagenese asupra Peninsulei Iberice.

Tatăl lui TRAIAN, Marcus Ulpius Traianus (Pater), a fost un eminent general şi s'a distins ca senator, consul şi guvernator al provinciilor romane Asia şi Siria - unde, TRAIAN fiul, sub comanda tatălui sau, avea să se confrunte pentru întâia oară cu duritatea vieţii cazone la vârsta de 14 ani - iar nu abia la 18, ori chiar 20, câţi ani prevedea legea romană pentru intrarea în armată.

Favorizat de o asemenea descendenţă paternă, precum şi de o înzestrare naturală cu totul deosebită, TRAIAN a reuşit să îmbrace pe rând toate funcţiile militare şi civile mai importante până la cea de împărat (28 Ianuarie 98 d.C.) pe care o va deţine *"19 ani, 6 luni şi 15 zile"*[2], timp în care faptele lui de arme şi cele pe vreme de pace îi vor adăuga la titlul de GERMANICUS (dobândit, ca guvernator al provinciei Germania Superior, deja în Noembrie 97 d.C.), pe cele de DACICUS (Decembrie 102 d.C.), OPTIMUS (între 10 August şi 1 Septembrie 114 d.C.) şi PARTHICUS (20/21 Februarie 116 d.C.). Titluri despre care putem spune că, mai ales pe cele de DACICUS şi OPTIMUS, Împăratul TRAIAN continuă să le *"poarte"* şi în prezent. Dar în timp ce cu ultimul titlu TRAIAN se *"legitimează"* azi numai atunci când este *"invitat"*[6] s'o facă, cu cel de DACICUS[4] el se *"mărturiseşte"* lumii, fără întrerupere, prin fiecare dintre noi. Şi anume chiar de atunci de când am început să ne naştem, ca *"Daco-Romani"*, deodată cu însuşi *"DACICUS"*, adică în acea ***"ORA ZERO"*** de a cărei a 1900-a aniversare ne-am ***amintit,*** după cum am arătat, la Sarmizegetusa şi Deva în 16, 17 şi 18 Septembrie anul trecut - şi ne ***reamintim*** aci, prin cuvânt, din nou.

Iată ce noi trebue să facem mereu, ca astfel să nu cădem pradă uitării, ba chiar acelei negări de sine, adică autoanihilări, spre care unii încearcă să ne împingă mai ales azi, tocmai în pragul îndelung aşteptatei şi mult doritei noastre ***"mântuiri"*** naţionale pe ***"Calea lui TRAIAN"***, singura capabilă să ne restituie *"în integro"* acelei lumi civilizate căreia noi Românii ii aparţinem, ca ***Urmaşi ai Romei,*** prin însuşi actul genezei[5] noastre daco-romane.

* * *

Cu acestea spuse, vrem să ***încheiem prezentarea noastră*** aşa precum am început-o, adică tot prin ***"rugăciuni"***. Şi anume una ***("Descântec de'ntors")*** pentru *"spălarea"* României *"de täte relele"* iar alta ***("Testamentul Împăratului TRAIAN")***, pentru *"ascultarea"* dorinţei *"mai de pre urmă"* a Întemeietorului Neamului nostru, ca ***"Dacia vecinic (să) fie romană".***

Iată-le, spre a ni le aminti mereu:

DESCÂNTEC DENTORS [6]

Eu m'apuc să fac de'ntors
Tare şi vârtos
Cu puterea Maicii Preciste
Şi cu-a Domnului Hristos
. . . .
Tot întorc şi destorc
Cum spală apa
Täte fărmurile de tină,
Şi pietrele de rugină,
Aşa să se spele,
România de täte relele...

Că s'o culcat mândra şi frumoasa
(Dacia Felix),
S'o trezit neagră'ntunecoasă...
De mânuri legată,
Şi de picioare'mpiedicată.
. . . .
Şi'n beteşug mare băgată
S'o luat România la drum
Să cate Calea lui Traian
Şi Răul lui Iordan
De câte farmeci rele,
Şi de beteşuguri grele,
De täte s'o spele

Şi ori pe cine-o'ntrebat
Nime'n lume nu i-o dat
Unde-i Calea lui Traian
Şi Răul lui Iordan

NTINDU-NE DE "ORA ZERO" ZEI NOASTRE DACO-ROMANE

-un mesaj pentru tineretul român-

ENTUS TRAIANI IN DACIAM

Fig.7

tivitate cultural-artistică

continuarea precedentului rmat tot la Palatul Culturii din ram de dansuri şi cântece popu- i susţinut cu mult succes de aceleaşi anmsambluri folclorice şi de aceiaşi solişti vocali care au fost şi Duminică 16 Septembrie la Sarmizegetusa.

• • •

Acestea ar fi, descrise pe scurt, manifestările prin care a fost deschisă seria celor ce le vor urma anual până în 2006 în cadrul ***Jubileului Daciei Traiane*** menit să evoce toate momentele principale ale genezei noastre daco-romane. Poate *"reeditate"* şi chiar şi de un ***monumental film istoric***, în două sau trei serii, cu genericul DACICVS[20]! ***Film al cărui impact cultural, politic, turistic şi mediatic***[21] - suntem convinşi că ***ar servi exemplar atât cauzei unităţii noastre de neam cât şi celei a integrării europene***[22]. Deci, un proiect[23] ***demn de toată atenţia organelor de decizie din România*** în a căror competenţă ar cădea, în mod normal, iniţiativa lansării, iar pe cât posibil, şi a realizării[24] lui.

Note:

[18] inaugurat la 13 Noembrie 1999 în Deva cu ocazia dezvelirii ***primei statui a lui Traian pe pământ românesc,*** iar ulterior repetat, în acelaşi loc, de ziua de naştere a Împăratului (18 Septmbrie) în anii 2000 şi 2001.

[19] nu numai pentrucă în Deva se află - aşa cum am informat deja la notele 3 şi 18 - cea dintâi, iar până azi şi ***unica statuie a lui TRAIAN din România***, ci şi pentrucă acolo am început noi să cinstim, în urmă cu deja 12 ani, adică din Septembrie 1990 încoace, memoria Împăratului cu ocazia zilei lui de naştere.

[20] cuvânt care, în conformitate cu convenţiile titulaturii oficiale romane, are înţelesul de ***"învingător al Dacilor"***. Ţinând cont că acest titlu i-a fost atribuit lui TRAIAN prin decret senatorial, în Decembrie 102 d.C., ar fi cât se poate de potrivit ca în toamna *"actul II"* al ***Jubileului Daciei Traiane*** să se desfăşoare chiar sub genericul de DACICUS.

[21] În acest sens, iată ce a scris deja în Februarie '96 ziarul *"Curierul Românesc"* (anul VIII, nr.2, pg.20) al Fundaţiei Culturale Române din Bucureşti: *"Ar fi, credem noi, nu numai un deosebit eveniment istoric şi ecumenic (cum spune Dl. Stan), dar şi un fapt de **maximă atracţie turistică**, o acţiune de **imagine extraordinară** pentru ţara noastră. Din păcate, **nu ştim în ce măsură guvernul României va înţelege că merită efortul"***. Ceea ce noi şi azi, şase ani mai târziu, continuăm să... *"nu ştim"* - deşi între timp, măcar unul dintre cele două guverne ale României (pe care le-am contactat pe diferite căi) ar fi putut acţiona şi altfel decât... *"tăcând"*! Mai ales că *"tăcerea"*, în acest caz, sigur nu ne va aduce nimic, decât pierderea unei excelente şanse de a ne prezenta lumii întregi cu toată strălucirea *"chipului"* nostru princiar!

[22] iar, când va fi cazul, şi a celor ***euro-mediteraniană*** şi ***euro-atlantică***, ambele în curs de clară conturare deja de aproape şapte ani, căţi se vor împlini la toamnă atât dela conferinţa pentru ***"parteneriat" euro-mediteranean"*** desfăşurată în Noembrie 1995 la Barcelona, şi lansată, sub deviza *"Mare Nostrum"*, de Preşedintele francez Jaques Chirac, cât şi dela aceea din 2 Decembrie 1995 iniţiată de fostul preşedinte american Clinton împreună cu reprezentanţii statelor Uniunii Europene, ca proiect al unui vast program de ***cooperare transatlantică*** în toate sectoarele de importanţă vitală pentru toţi participanţii, adică cel al ***păcii*** şi ***securităţii***, al ***comerţului*** şi ***economiei***, al ***ştiinţei*** şi ***culturii***.

"reiterat la 15 Aprilie 1997 la Madrid de 27 state europene şi/ori mediteraniene militând pentru o ***transformare a Mediteranei,*** până în 2010, într'o ***zonă a liberului schimb*** ca bază pentru o viitoare ***integrare politică şi culturală*** a lor.

[23] tentativ propus de noi şi în cadrul conferatului *"Virtus Romaniae Rediviva, viitorul unui trecut"* susţinut la Muzeul Naţional de Istorie al României cu ocazia Congresului Romfest '98 chiar în ziua de naştere a Împăratului, 18 Septembrie, iar ulterior publicat de acest ziar în ediţia din Decembrie '98.

[24] evident (aşa cum deja am sugerat mai ales prin referatul *"Virtus Romaniae Rediviva, viitorul unui trecut"* citat mai sus) cu sprijinul tuturor acelor persoane, organizaţii, instituţii particulare ori oficiale din România şi afara ei, SUA inclusiv, care şi-ar manifesta dorinţa să sprijine, într'un fel ori altul, proiectul propus.

Fig. 8

Legenda la figuri

Fig.6. 18 Septembrie 2001, Piaţa Unirii din Deva. Împăratul TRAIAN *"sărbătorindu-şi cea de-a 1948-a aniversare a zilei lui de naştere"* în mijlocul soldaţilor săi...

Fig.7 ...care apoi, pe *"via principalis"* a urbii devene, s'au îndreptat spre *"forul"* cultural local, adică Palatul Culturii...

Fig.8 ...ca să le amintească, celor ce i-au întâmpinat acolo, de Împăratul TRAIAN şi de acea *"prima Uniune Europeană"* (adică, PAX ROMANA de altă dată) peste al cărei zenit, numit SAECULUM TRAIANI, a *"prezidat"* ... *"Săditorul şi Părintele Romanilor"*, ca unicul OPTIMUS PRINCEPS istoria Romei!

(România) ... din timpul Imperiului Roman aparţine continentului european.
Edmund Stoiber,
Primul Ministru al Bavariei

Toţi să ştie că în columna lui Traian sunt săpate originile actualului popor român care stăpâneşte peste fosta Dacie Traiană.
Achille Ratti, Papa Pius XI (1922 - 1939)

ADDENDUM

ografic al ÎNTEMEIETORULUI neamului românesc

Că s'o culcat mândra şi frumoasa
(Dacia Felix),
S'o trezit neagră'ntunecoasă...
De mânuri legată,
Şi de picioare'mpiedicată.
...
Şi'n beteşug mare băgată
S'o luat România la drum
Să cate Calea lui Traian
Şi Râul lui Iordan
De câte farmeci rele,
Şi de beteşuguri grele,
De câte s'o spele

Şi ori pe cine-o'ntrebat
Nime'n lume nu i-o dat
Unde-i Calea lui Traian
Şi Râul lui Iordan

S'o căntat, s'o dăolit,
Nime'n lume n'o auzit
Numa Maica Domnului,
Din poarta cerului...
(unde-i şi "Calea lui Traian")*

*acesta este, în tradiţia populară românească numele Căii Laptelui.

Avem aşadar aci o impresionantă ***"rugăciune"*** românească ce reiterează metaforic un adevăr la fel de vechi cât şi întreaga noastră istorie, anume, că singurii garanţi ai *"mântuirii noastre de tot răul"* - şi deci ai refacerii patriei *"mândre şi frumoase"* de altă dată - sunt păstrarea vie a conştiinţei romanităţii noastre traianice şi trăirea după legea creştină în puritatea ei originară.

TESTAMENTUL?
ÎMPĂRATULUI TRAIAN

La anul una sută şaptesprezece,
Traian de Dacia se despărţeşte,
Moare departe de-a lui dulce Ţară,
De Roma şi Dacia minunată.
...
Cuvintele lui mai de pre urmă,
Ce şi azi în neam răsună:
"Dacia vecinic fie romană"
Generalii Lui înseamnă,
...
Şi spre astă provincie,
Lui Traian cea mai dragă,
Fiecare cu dor aleargă:
Pe Ardeal, Banat, Crişana
Maniu Glabrio le apără cu spada...
Pe Bucovina cea de dor,
O cuprinde consulul Flondor
Iar în scumpa Basarabia,
Îşi învârte Pan Halippa sabia...
Şi toţi dau porunca mai marilor,
Tuturor bisericilor,
Ca'n fiecare biserică românească
Întâiu pe Marc Ulpiu Traian
Vecinic să-l pomenească"...
Iar pentru a lui sfânt nume
Să facă rugăciune
Ca a Împăratului ultimă dorinţă
"Dacia vecinic fie romană"
Să fie ascultată'n orice privinţă,
Iar în cartea Istoriei să se scrie
Cât a muncit Traian pentru mărirea
Daco-României.

Note:

[1] A cărui titulatură completă a fost: Imperator Caesar Divi Nervae filius Nerva Traianus Optimus Augustus Germanicus Dacicus Parthicus Pontifex maximus Tribunicia potestate XXI Imperator XIII Consul IV Pater patriae.

[2] După cum ne informează (cu o eroare de 1,2 zile în plus - dacă considerăm că TRAIAN a murit cândva după 7 şi înainte de 11 August 117 d.C.) istoricul grec Dio Cassio în (cunoscuta sa operă) Historia Romana.

[3] În cadrul unor simpozioane, expoziţii, ori publicaţii speciale, cum s'a'ntâmplat mai ales din 1998 încoace în Italia, Spania, Germania şi România.

[4] a cărui perpetuă *"viabilitate"* a subliniat-o cel mai clar şi frumos scriitorul spaniol Ramon de Basterra* când în a sa lucrare ***"La Obra de Trajano"*** (închinată României - ca *"Operă a Împăratului TRAIAN"* - în anul 1921, după trei ani în serviciu diplomatic la Bucureşti) s'a referit la *"DACICUS"* şi *"Poporul Lui"* prin următoarele cuvinte:

*"... de los tres títulos que sucesivamente se otorgaron a **Trajano**, de el Germanico, el Dacico y el Partico, solamente con el segundo permanece en la Historia. De sus tre obras en el Rin, el Danubio y el Eufrates, solo quedo en pie, junto al Danubio, la **Dacia Romana: Rumania.***

*... La memoria del **Fundador de Rumania** estaba omnipresente en su tierra. Rutas y valles, desde las mas afligas centurias hasta nuestros dias, lucieron el nombre al que la tradicion aludia como al de un heroe nebuloso: **Calea lui Traian, Valea lui Traian**, el camino o el valle de Trajano.*

...un compatriota le oia de labios campesinos aclamarse si mismo como el Pueblo de Trajano" - adevăruri care azi sunt, din păcate, cam *"uitate"* de majoritatea dintre noi, cei *"indoctrinaţi"* cu alte *"istorii"* decât ale noastre.

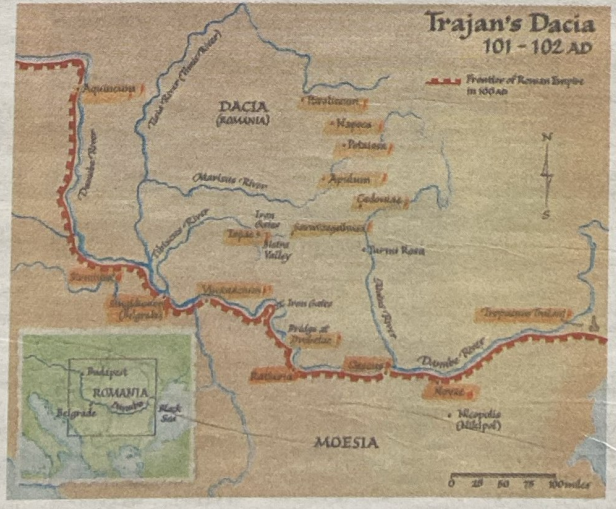

Continuare în pag. 14

Corneliu STAN

România aparţine acelei Europe care a fost inaugurată de Geniul Roman.
Oscar Luigi Scalfaro,
Preşedintele Italiei între 1992 - 1999

Spre glorioasa-mi obârşie,
cobor, adânc, din eu în eu,
de două mii de ani mă'mbie,
din fundul vremii chipul meu.
Nichifor Crainic, în poezia "Eu"

AMINTINDU-NE DE "ORA ZERO" GENEZEI NOASTRE DACO-ROMANE
-un mesaj pentru tineretul român-

Toţi să ştie că în columna lui
Traian sunt săpate originile
actualului popor român
care stăpâneşte peste fosta Dacie Traiană.
Achille Ratti, Papa Pius XI (1922 - 1939)

(România) ... din timpul Imperiului Roman aparţine continentului european.
Edmund Stoiber,
Primul Ministru al Bavariei

ADVENTUS TRAIANI IN DACIAM

Reluând cele prezentate în acest ziar sub acelaşi titlu în numărul din Martie 2002, informăm că programul aniversării a 1900 ani dela *"ORA ZERO"* a Genezei noastre daco-romane (adică dela momentul când, în primăvara lui 101 d.C., Împăratul TRAIAN a păşit în fruntea legiunilor sale romane, pentru întâia oară pe pământul vechii Dacii) a continuat în 18 Septmbrie 2001 la Deva, după cum urmează:

Fig. 6

III. 2. Dies Natalis Traiani

Festivitatea dedicată cinstirii memoriei Întemeietorului Neamului Românesc cu ocazia zilei sale de naştere, 18 Septembrie, a avut loc în Piaţa Unirii din Deva şi a cuprins următoarele patru momente:

Solemnitatea de deschidere

S'au intonat imnurile naţionale român şi european, în timp ce de o parte şi de alta a statuii împăratului Traian - flancată de doi *"legionari"* romani şi având în faţă un *"cornicen"* - au fost arborate drapele României şi al Uniunii Europene.

Moment eucharistic

Acesta a constat - aşa cum în parte deja am anticipat la cap.I.1. - din depunerea, în faţa statuii împăratului, a pământului şi a apei sfinţite Duminică, 16 Septembrie, la biserica din Sarmizegetusa, iar apoi, în acelaşi vas, a unui buchet de flori roşii şi a altuia de flori albe.

Precizăm că acest ceremonial [18] - ***menit să evoce zămislirea poporului român*** (întruchipat de cele două buchete de flori, primul simbolizând noua viaţă şi al doilea lumina civilizaţiei romane, *"sădite"* de Împăratul Traian pe pământul vechii Dacii) ***ca rod al jertfelor*** (pământul amintind trupurile, iar apa sângele) ***acelor străbuni daci şi romani ai noştri căzuţi în confruntarea dintre ei premergătoare întemeierii la 106 d.C. a primei noastre patrii daco-romane, Dacia Traiana*** - s'a născut ca o urmare firească a îndemnului lui Eminescu de a ne ***împărtăşi sufletul cu reamintirea trecutului tot aşa precum ne împărtăşim cu sângele Mântuitorului.***

Moment evocativ

Au luat cuvântul,

- primarul Devei, ing. Mircia Muntean, realizatorul proiectului înălţării statuii Împăratului Traian la Deva;

- directoarea Muzeului Civilizaţiei Dacice şi Romane, Dr. Adriana Rusu Pescaru, organizatoarea simpozioanelor dela Sarmizegetusa şi Deva;

- directorul Direcţiei Judeţene pentru Cultură, Culte şi Patrimoniu Naţional, preot Dr. Ioan O. Rudeanu, coordonatorul principal al programului *"Die Traiani 2001"*;

- moderatorul acestei festivităţi, Corneliu Stan, care a propus ca ***18 Septembrie, ziua de naştere a Împăratului Traian, Întemeietorul Neamului Românesc, să fie cinstită la Deva***[19] ***ca sărbătoare locală.*** Un act care ar marca o pe cât de românească pe atât de europeană premieră culturală, demnă de urmat de noi într'o zi - de exemplu ***în anul jubiliar 2006 - şi pe plan naţional.*** Ceea ce n'ar însemna decât o cea mai normală şi binevenită traducere în faptă a sfântului legământ pe care noi Românii îl repetăm mereu în chiar imnul nostru naţional când promitem să ***"dovedim în lume că'n a noastre piepturi purtăm cu falǎ un Nume, triumfător în lupte, un Nume de Traian".***

Epilog

Principalele instituţii municipale şi judeţene au depus jerbe de flori la statuia Împăratului.

III 3. Parada militară romană

Aceasta a avut loc sub aceeaşi regie ca şi demonstraţia precedentă din amfiteatrul roman dela Sarmizegetusa, dar cu 12 soldaţi *"romani"* provenind chiar din rândul armatei române.

Parada a început (Fig.6) în faţa statuii Împăratului Traian prin salutul AVE IMPERATOR TRAIANE OPTIME PRINCEPS FUNDATOR ROMANIAE AD GLORIAM SEMPITERNAM, a continuat printr'un *"popas protocolar"* la statuia regelui Decebal, ca apoi parada să se'ncheie, după un marş (Fig.7) de-a lungul arterei principale a oraşului, printr'o festivă *"recepţie"* la Palatul Culturii din Deva. Unde, cei cincisprezece membri ai acestui ***"prim contingent militar roman întors în Dacia după mai bine de 17 secole dela abandonarea acesteia de către Împăratul Aurelian"*** s'au prezentat (Fig.8) celor care i-au *"aşteptat acasă"* tot acest timp, în toată strălucirea pe care le-o mărturiseşte încă azi la Roma Columna lor şi a noastră.

Fig.7

III 4. Festivitate cultural-artistică

Imediat în continuarea precedentului eveniment a urmat tot la Palatul Culturii din Deva - un program de dansuri şi cântece populare româneşti susţinut cu mult succes de aceleaşi anmsambluri folclorice şi de aceiaşi solişti vocali care au fost şi Duminică 16 Septembrie la Sarmizegetusa.

•••

Acestea ar fi, descrise pe scurt, manifestările prin care a fost deschisă seria celor ce le vor urma anual până în 2006 în cadrul ***Jubileului Daciei Traiane*** menit să evoce toate momentele principale ale genezei noastre daco-romane. Poate *"reeditate"* şi chiar şi de un ***monumental film istoric,*** în două sau trei serii, cu genericul DACICVS[20]! ***Film al cărui impact cultural, politic, turistic şi mediatic***[21] - suntem convinşi că ***ar servi exemplar atât cauzei unităţii noastre de neam cât şi celei a integrării europene***[22]. Deci, un proiect[23] ***demn de toată atenţia organelor de decizie din România*** în a căror competenţă ar cădea, în mod normal, iniţiativa lansării, iar pe cât posibil, şi a realizării[24] lui.

Note:

[18] inaugurat la 13 Noembrie 1999 în Deva cu ocazia dezvelirii ***primei statui a lui Traian pe pământ românesc,*** iar ulterior repetat, în acelaşi loc, de ziua de naştere a Împăratului (18 Septmbrie) în anii 2000 şi 2001.

[19] nu numai pentrucă în Deva se află - aşa cum am informat deja la notele 3 şi 18 - cea dintâi, iar până azi şi ***unica statuie a lui TRAIAN din România,*** ci şi pentrucă acolo am început noi să cinstim, în urmă cu deja 12 ani, adică din Septembrie 1990 încoace, memoria Împăratului cu ocazia zilei lui de naştere.

[20] cuvânt care, în conformitate cu convenţiile titulaturii oficiale romane, are înţelesul de ***"învingător al Dacilor".*** Ţinând cont că acest titlu i-a fost atribuit lui TRAIAN prin decret senatorial, în Decembrie 102 d.C., ar fi cât se poate de potrivit ca în toamna *"actul II"* al ***Jubileului Daciei Traiane*** să se desfăşoare chiar sub genericul de **DACICUS**.

[21] În acest sens, iată ce a scris deja în Februarie '96 ziarul *"Curierul Românesc"* (anul VIII, nr.2, pg.20) al Fundaţiei Culturale Române din Bucureşti: *"Ar fi, credem noi, nu numai un deosebit eveniment istoric şi ecumenic (cum spune Dl. Stan), dar şi un fapt de* ***maximă atracţie turistică,*** *o acţiune de* ***imagine extraordinară*** *pentru ţara noastră. Din păcate,* ***nu ştim în ce măsură guvernul României va înţelege că merită efortul".*** Ceea ce noi şi azi, şase ani mai târziu, continuăm să... *"nu ştim"* - deşi între timp, măcar unul dintre cele două guverne ale României (pe care le-am contactat pe diferite căi) ar fi putut acţiona şi altfel decât... *"tăcând"!* Mai ales că *"tăcerea"*, în acest caz, sigur nu ne va aduce nimic, decât pierderea unei excelente şanse de a ne prezenta lumii întregi cu toată strălucirea *"chipului"* nostru princiar!

[22] iar, când va fi cazul, şi a celor ***euro-mediteraniană*** şi ***euro-atlantică,*** ambele în curs de clară conturare deja de aproape şapte ani, câţi se vor împlini la toamnă atât dela conferinţa pentru ***"parteneriat* euro-mediteranean"*** desfăşurată în Noembrie 1995 la Barcelona, şi lansată, sub deviza *"Mare Nostrum"*, de Preşedintele francez Jaques Chirac, cât şi dela aceea din 2 Decembrie 1995 iniţiată de fostul preşedinte american Clinton împreună cu reprezentanţii statelor Uniunii Europene, ca proiect al unui vast program de ***cooperare transatlantică*** în toate sectoarele de importanţă vitală pentru toţi participanţii, adică cel al ***păcii*** şi ***securităţii,*** al ***comerţului*** şi ***economiei,*** al ***ştiinţei*** şi ***culturii.***

*reiterat la 15 Aprilie 1997 la Madrid de 27 state europene şi/ori mediteraniene militând pentru o ***transformare a Mediteranei,*** până în 2010, într'o ***zonă a liberului schimb*** ca bază pentru o viitoare ***integrare politică şi culturală*** a lor.

[23] tentativ propus de noi şi în cadrul referatului ***"Virtus Romaniae Rediviva, viitorul unui trecut"*** susţinut la Muzeul Naţional de Istorie al României cu ocazia Congresului Romfest '98 chiar în ziua de naştere a Împăratului, 18 Septembrie, iar ulterior publicat de acest ziar în ediţia din Decembrie '98.

[24] evident (aşa cum deja am sugerat mai ales prin referatul *"Virtus Romaniae Rediviva, viitorul unui trecut"* citat mai sus) cu sprijinul tuturor acelor persoane, organizaţii, instituţii particulare ori oficiale din România şi afara ei, SUA inclusiv, care şi-ar manifesta dorinţa să sprijine, într'un fel ori altul, proiectul propus.

Fig. 8

Legenda la figuri

Fig.6. 18 Septembrie 2001, Piaţa Unirii din Deva. Împăratul TRAIAN *"sărbătorindu-şi cea de-a 1948-a aniversare a zilei lui de naştere"* în mijlocul soldaţilor săi...

Fig.7 ...care apoi, pe *"via principalis"* a urbii devene, s'au îndreptat spre *"forul"* cultural local, adică Palatul Culturii...

Fig.8 ...ca să le amintească, celor ce i-au întâmpinat acolo, de Împăratul TRAIAN şi de acea *"prima Uniune Europeană"* (adică, PAX ROMANA de altă dată) peste al cărei zenit, numit SAECULUM TRAIANI, a *"prezidat"* ... *"Săditorul şi Părintele Romanilor"*, ca unicul OPTIMUS PRINCEPS istoria Romei!

ADDEDNDUM
Un portret biografic al ÎNTEMEIETORULUI neamului românesc

Marcus Ulpius Traianus[1] ***s'a născut*** la 18 Septembrie 53 d.C. în Italica (cca.9 km N.V. de Sevilla de azi), prima colonie romană din Spania, întemeiată de generalul Cornelius Scipio (zis) *"Africanus"* la 205 î.C., după ce cu un an înainte, adică în 206 î.C., acesta a pus capăt, prin bătălia dela Ilipa, dominaţiei cartagenese asupra Peninsulei Iberice.

Tatăl lui TRAIAN, Marcus Ulpius Traianus (Pater), a fost un eminent general şi s'a distins ca senator, consul şi guvernator al provinciilor romane Asia şi Siria - unde, TRAIAN fiul, sub comanda tatălui sau, avea să se confrunte pentru întâia oară cu duritatea vieţii cazone la vârsta de 14 ani - iar nu abia la 18, ori chiar 20, câţi ani prevedea legea romană pentru intrarea în armată.

Favorizat de o asemenea descendenţă paternă, precum şi de o înzestrare naturală cu totul deosebită, TRAIAN a reuşit să îmbrace pe rând toate funcţiile militare şi civile mai importante până la cea de împărat (28 Ianuarie 98 d.C.) pe care o va deţine *"19 ani, 6 luni si 15 zile"*[2], timp în care faptele lui de arme şi cele pe vreme de pace îi vor adăuga la titlul de GERMANICUS (dobândit, ca guvernator al provinciei Germania Superior, deja în Noembrie 97 d.C.), pe cele de DACICUS (Decembrie 102 d.C.), OPTIMUS (între 10 August şi 1 Septembrie 114 d.C.) şi PARTHICUS (20/21 Februarie 116 d.C.). Titluri despre care putem spune că, mai ales pe cele de DACICUS şi OPTIMUS, Împăratul TRAIAN continuă să le *"poarte"* şi în prezent. Dar în timp ce cu ultimul titlu TRAIAN se *"legitimează"* azi numai atunci când este *"invitat"*[6] s'o facă, cu cel de DACICUS[4] el se *"mărturiseşte"* lumii, fără întrerupere, prin fiecare dintre noi. Şi anume chiar de atunci de când am început să ne naştem, ca *"Daco-Romani"*, deodată cu însuşi *"DACICUS"*, adică în acea ***"ORA ZERO"*** de a cărei a 1900-a aniversare ne-am ***amintit,*** după cum am arătat, la Sarmizegetusa şi Deva în 16, 17 şi 18 Septembrie anul trecut - şi ne ***reamintim*** aci, prin cuvânt, din nou.

Iată ce noi trebue să facem mereu, ca astfel să nu cădem pradă uitării, ba chiar acelei negări de sine, adică autoanihilări, spre care unii încearcă să ne împingă mai ales azi, tocmai în pragul îndelung aşteptatei şi mult doritei noastre ***"mântuiri"*** naţionale pe ***"Calea lui TRAIAN"***, singura capabilă să ne restituie *"în integro"* acelei lumi civilizate căreia noi Românii îi aparţinem, ca ***Urmaşi ai Romei,*** prin insuşi actul genezei[5] noastre daco-romane.

•••

Cu acestea spuse, vrem să ***încheiem prezentarea noastră*** aşa precum am început-o, adică tot prin ***"rugăciuni"***. Şi anume una ***("Descântec de'ntors")*** pentru *"spălarea"* României *"de tăte relele"* iar alta ***("Testamentul Împăratului TRAIAN")***, pentru *"ascultarea"* dorinţei *"mai de pre urmă"* a Întemeietorului Neamului nostru, ca ***"Dacia vecinic (să) fie romană"***.

Iată-le, spre a ni le aminti mereu:

DESCÂNTEC DE'NTORS[6]

Eu m'apuc să fac de'ntors
Tare şi vârtos
Cu puterea Maicii Preciste
Şi cu-a Domnului Hristos
....
Tot întorc şi destorc
Cum spală apa
Tăte ţărmurile de tină,
Şi pietrele de rugină,
Aşa să se spele,
România de tăte relele...

Că s'o culcat mândra şi frumoasa
(Dacia Felix),
S'o trezit neagră'ntunecoasă...
De mânuri legată,
Şi de picioare'mpiedicată.
...
Ş'în beteşug mare băgată
S'o luat România la drum
Să cate Calea lui Traian
Şi Râul lui Iordan
De câte farmeci rele,
Şi de beteşuguri grele,
De tăte s'o spele

Şi ori pe cine-o'ntrebat
Nime'n lume nu i-o dat
Unde-i Calea lui Traian
Şi Râul lui Iordan

S'o cântat, s'o dăolit,
Nime'n lume n'o auzit
Numa Maica Domnului,
Din poarta cerului...
(unde-i şi "Calea lui Traian")*

*acesta este, în tradiţia populară românească numele Căii Laptelui.

Avem aşadar aci o impresionantă ***"rugăciune"*** românească ce reiterează metaforic un adevăr la fel de vechi cât şi întreaga noastră istorie, anume, că singurii garanţi ai *"mântuirii noastre de tot răul"* - şi deci ai refacerii patriei *"mândre şi frumoase"* de altă dată - sunt păstrarea vie a conştiinţei romanităţii noastre traianice şi trăirea după legea creştină în puritatea ei originară.

TESTAMENTUL[7]
ÎMPĂRATULUI TRAIAN

La anul una sută şaptesprezece,
Traian de Dacia se despărţeşte,
Moare departe de-a lui dulce Ţară,
De Roma şi Dacia minunată.
...
Cuvintele lui mai de pre urmă,
Ce şi azi în neam răsună:
"Dacia vecinic fie romană"
Generalii îşi însemnă,
...
Şi spre astă provincie,
Lui Traian cea mai dragă,
Fiecare cu dor aleargă:
Pe Ardeal, Banat, Crişana
Maniu Glabrio le apără cu spada...
Pe Bucovina cea de dor,
O cuprinde consulul Flondor
Iar în scumpa Basarabia,
Îşi învârte Pan Halippa sabia...
Şi toţi dau porunca mai marilor,
Tuturor bisericilor,
Ca'n fiecare biserică românească
Întâiu pe Marc Ulpiu Traian
Vecinic să-l pomenească...*
Iar pentru a lui sfânt nume
Să facă rugăciune
Ca a Împăratului ultimă dorinţă
"Dacia vecinic fie romană"
Să fie ascultată'n orice privinţă,
Iar în cartea Istoriei să se scrie
Cât a muncit Traian pentru mărirea
Daco-Românie!.

*adică întocmai aşa cum şi noi, din 1994 încoace, incepem printr'un Tedeum (la biserica din Sarmizegetusa, în ultima Duminică dinaintea zilei de naştere a Împăratului TRAIAN, 18 Septembrie) festivităţile anuale *"DIE TRAIANI"* dedicate cinstirii memoriei Întemeietorului Neamului nostru.

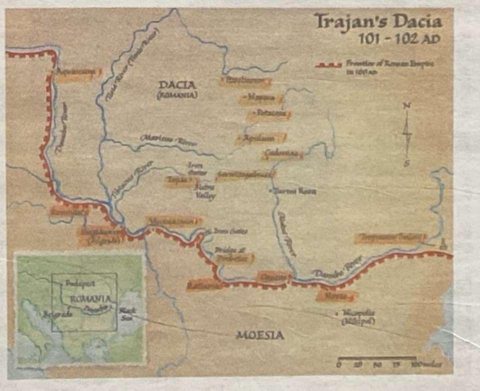

Note:

[1] A cărui titulatură completă a fost: Imperator Caesar Divi Nervae filius Nerva Traianus Optimus Augustus Germanicus Dacicus Parthicus Pontifex maximus Tribunicia potestate XXI Imperator XIII Consul IV Pater patriae.

[2] După cum ne informează (cu o eroare de 1,2 zile în plus - dacă considerăm că TRAIAN a murit cândva după 7 şi înainte de 11 August 117 d.C.) istoricul grec Dio Cassio în (cunoscuta sa operă) Historia Romana.

[3] În cadrul unor simpozioane, expoziţii, ori publicaţii speciale, cum s'a'ntâmplat mai ales din 1998 încoace în Italia, Spania, Germania şi România.

[4] a cărui perpetuă *"viabilitate"* a subliniat-o cel mai clar şi frumos scriitorul spaniol Ramon de Basterra* când în a sa lucrare ***"La Obra de Trajano"*** (închinată României - ca *"Operă a Împăratului TRAIAN"* - în anul 1921, după trei ani în serviciu diplomatic la Bucureşti) s'a referit la *"DACICUS"* şi *"Poporul Lui"* prin următoarele cuvinte:

"... de los tres titulos que sucesivamente se otorgaron a ***Trajano,*** *de el Germanico, el Dacico y el Partico, solamente con el segundo permanece en la Historia. De sus tre obras en el Rin, el Danubio y el Eufrates, solo quedo en pie, junto al Danubio, la* ***Dacia Romana: Rumania.***

... La memoria del ***Fundador de Rumania*** *estaba omnipresente en su tierra. Rutas y valles, desde las mas afligas centurias hasta nuestros dias, lucieron el nombre al que la tradicion aludia como al de un heroe nebuloso:* ***Calea lui Traian, Valea lui Traian,*** *el camino o el valle de Trajano.*

...un compatriota le oia de labios campesinos aclamarse si mismo como el Pueblo de Trajano" - adevăruri care azi sunt, din păcate, cam *"uitate"* de majoritatea dintre noi, cei *"îndoctrinaţi"* cu alte *"istorii"* decât ale noastre.

Continuare în pag. 14

Corneliu STAN

În duh şi adevăr
UN SUFLU NOU DE VIAŢĂ CREŞTINĂ

Sergiu GROSSU

Prăbuşirea regimurilor totalitare în Estul Europei, deci şi în România comunistă, a pus capăt persecuţiei religioase. Cu sufletul încrezător în promisiunile Sfintei Scripturi, luptătorii credinţei au aşteptat, nerăbdători *"cerurile noi şi un nou pământ"*, în care să domnească dreptatea dumnezeiască **(2 Petru, 3.13)**, cu totul convinşi, întocmai captivilor regelui Babilonului, că Dumnezeu va frânge *"toiagul celor răi, nuiaua stăpânitorilor"*, că naţiunile subjugate se vor bucura de *"odihnă şi pace"*, atunci când tiranii vor cunoaşte căderea şi robia va lua sfârşit. **(Isaia, 14. 3-7)**.

Într'adevăr, în prezent nu se mai poate vorbi de persecuţii religioase în ţările fostului lagăr sovietic. Fiindcă doi cunoscuţi puşcăriaşi catolici au devenit preşedinţii Poloniei şi ai Cehoslovaciei. Fiindcă noile posibilităţi de exprimare în Rusia au permis unor alţi deţinuţi *"sovietici"* să activeze în sensul misionarismului creştin: Preotul **Gleb Iacunin**, ales deputat, s'a apucat să descifreze arhivele K.G.B, în vederea descoperirii tuturor ierarhilor ortodocşi, socotiţi a fi fost agenţii acestui sinistru organism poliţist; iar tânărul ortodox **Vladimir Poreş** să fondeze asociaţia ***"Creştinismul deschis"***, având drept obiectiv principal restabilirea dialogului între credincioşi şi atei, şi organizând seminarii de filosofie creştină. Fiindcă mişcarea ortodoxă ***Oastea Domnului***, din România, a fost acceptată în mod oficial, după dispariţia lui Ceauşescu, iar membrii săi se pot reuni - fără nici o interdicţie din partea autorităţilor - ca să asculte predicarea Evangheliei, sunt liberi să tipărească periodicul săptămânal ***Iisus Biruitorul*** şi să editeze cărţi de îndrumare spirituală.

Să ne oprim la România. S'au scurs - nu-i aşa? - 12 ani dela evenimentele din luna Decembrie 1989. ***Care este, astăzi, situaţia religioasă a acestei ţări atât de crunt lovită timp de peste patru decenii de oblăduire marxist-leninistă?*** În faţa sarcinii imense de reîncreştinare a unui popor, bolnav din cauza comunismului, şi ai cărui conducători politici sunt, din păcate, colaboratorii de altădată ai călăului asasinat în ziua de Crăciun ai aşa-zisei *"revoluţii"*, ***ce fac şi cum se comportă şefii de culte?***

Bisericile şi comunităţile religioase neoprotestante, de abia scuturate de subordonarea lor la diktatul ateilor, precum şi formaţiunile misionare de tot felul, în sfârşit libere şi legale, au datoria să-şi asume reaprinderea luminii Evangheliei în toate consţiinţele îndepărtate de Dumnezeu sau orbite de *"Dumnezeul veacului acestuia"*, pentru ca religia creştină să devină ***unica forţă spirituală***, capabilă să transforme din temelie o societate descumpănită, înlăturându-i vidul spiritual creat de dictatura proletariatului şi de lupta de clasă.

Desigur că luptătorii Crucii şi vestitorii dragostei divine vor întâlni dificultăţi considerabile pe drumul acţiunii lor de salubritate morală, cu toată libertatea religioasă de care se bucură actualmente. Şi această ***rezistenţă a negaţiei***, acest refuz al valorilor indispensabile dezvoltării fiinţei omeneşti, aceste zvârcoliri previzibile a deşeurilor răsărite din lada de gunoi marxistă, din clica neo-comunistă a lui Ion Iliescu, toate aceste obstacole pot fi diminuate şi chiar învinse, în numele Aceluia care ne asigură: *"Iată că în ziua aceasta te fac o cetate întărită, un stâlp de fier şi un zid de aramă, împotriva întregei ţări, împotriva împăraţilor lui Iuda, împotriva căpeteniilor lui, împotriva preoţilor lui şi împotriva poporului ţării. Ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui; căci Eu sunt cu tine, ca să te scap..."* **(Ieremia, 1.18-19)**.

Însuşi Cuvântul lui Dumnezeu ne atrage atenţia că au existat (şi mai există) *"căpetenii"* politice şi religioase care îşi dau toate silinţele să împiedice propăşirea creştinismului în România post-ceauşistă, uneltind o altfel de *"luptă"* decât înainte: o luptă în plină pace, adică acoperită de decretele de libertate religioasă.

Ce se întâmplă, de pildă, cu Biserica Greco-Catolică, ai cărei prelaţi şi comunităţi n'au încetat să urce Golgota? După ce a trăit lungul cortegiu de suplicii morale şi fizice (6 episcopi arestaţi, aruncaţi în temniţele comuniste sau pur şi simplu asasinaţi; sute de preoţi alungaţi din bisericile lor sau sortiţi puşcăriilor şi lagărelor de exterminare, deoarece au refuzat să treacă la Ortodoxie), iat-o din nou umilită, batjocorită, marginalizată, brutalizată, celebrând sfânta liturghie sub ploaie şi vânt sau în frigul iernei, în afara lăcaşurilor lor de cult ocupate samavolnic. Şi de ce? Pentrucă ierarhia Bisericii Ortodoxe tergiversează - ca să nu spunem că refuză - restituirea bisericilor aparţinând, până la 1 Octombrie 1948, uniaţilor.

În lumina acestui adevăr irefutabil, ne putem da seama şi înţelege mai mult şi mai bine culpabilitatea ierarhiei ortodoxe române, călcând pe urmele patriarhului moscovit, care a desfiinţat Biserica Greco-Catolică din Ucraina încă din luna Martie 1946. O ierarhie a josniciei religioase, care îşi justifică existenţa prin supunerea la directivele Partidului comunist: fie ca să-şi păstreze privilegiile dobândite în urma abdicării dela principiile Evangheliei lui Hristos, fie din teama sancţiunilor puterii comuniste.

Atitudinea pro-marxistă a demnitarilor ecleziastici români se adevereşte concludentă. Aservirea lor a dus la decadenţa întregei Biserici Ortodoxe. Sfântul Sinod aderând la Frontul unităţii socialiste, condus de Nicolae Ceauşescu, toţi aceşti ierarhi laşi şi servili au acceptat, fără nici o ruşine, înfeudarea majorităţii ericale la idealurile *"geniului Carpaţilor"* şi, pe de-asupra, s'au arătat, până la căderea tiranului, cei mai neobosiţi admiratori ai aberaţiilor lui politice şi ai nebuniei sale devastatoare.

Culmea ironiei nefericirii româneşti este că - în dispreţul sângelui vărsat în Decembrtie 1989 - aceiaşi prelaţi se găsesc şi astăzi în fruntea B.O.R., ca şi cum nimic nu s'a întâmplat în România. Dacă începutul vieţii de credinţă este recunoaşterea păcatului, concretizat în mărturisirea Apostolului: *"Hristos Iisus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi dintre care cel dintâi sunt eu"* **(1 Timotei, 1.15)**, pot să afirm, cu toată tăria, că şi începutul redresării patriei noastre, a mântuirii Neamului, se bazează pe recunoaşterea, din partea noastră, a stării de păcat, de tăgadă, de neputinţă, de comoditate, de apostazie de care dăm dovadă, cu prisosinţă. Şi că renaşterea ţării nu va avea loc decât în clipa când sufletele terfelite de fărădelegi şi abandonuri nepermise ale ierarhilor Bisericii mai întâi, se vor recunoaşte vinovate înaintea lui Dumnezeu, zicând, ca şi ucenicul lui Gamaliel: ***suntem cei mai vinovaţi de căderea Bisericii Ortodoxe.*** Deoarece acela care nu are simţământul propriei sale culpabilităţi, nu va ajunge niciodată în stare să pună umărul la refacerea morală a unei societăţi, nici să se sacrifice pentru cauza lui Dumnezeu, căutând soluţiile infailibile ale Sfintei Scripturi.

Regimul neocomunist al lui Ion Iliescu avea tot interesul să păstreze vechea ierarhie *"colaboraţionistă"* şi pe patriarhul Teoctist, care (citez din memorie) într'o circulară adresată *"clerului, mânăstirilor şi tuturor credincioşilor"*, îi îndemna *"să formeze în fiecare parohie, un comitet de susţinere a Frontului Salvării Naţionale* (respectiv a lui Ion Iliescu), sub conducerea preoţilor obligaţi să susţină noul program de guvernare, prin predicile lor, prin conferinţe şi imbolduri.

Nădăjduim că un suflu nou de viaţă creştină va reînvia, din cenuşa sa, România, dacă vor apare, în fruntea Bisericii Ortodoxe şi-a tuturor confesiunilor existente, oameni noi în locul *"burdufurilor Vechi"*, atleţi ai lui Hristos, purificaţi de orice *"întinăciune a cărnii şi-a duhului"*, gata să răstoarne *"izvodirile minţii şi orice înălţime care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu"* **(2 Corinteni, 10.5)**.

Ce ne rămâne de făcut, astăzi, când, conform promisiunii biblice, *"asupritorul nu mai este, asuprirea a încetat"*, când *"tot pământul se bucură de odihnă şi pace"*? Să-l imităm pe războinicul Iosua, îndemnând pe fraţii noştri din ţară cu cuvintele sale: ***"Alegeţi astăzi cui vreţi să slujiţi!"*** Şi aşi fi extrem de fericit să aud pe creştinii din România repetând, întocmai poporului în faţa lui Iosua: *"Noi vom sluji Domnului, Dumnezeului nostru, şi vom asculta de glasul Lui!"* **(Iosua, 24.24)**.

Epistola unui transfug

Nici o mare n'ar putea cuprinde lacrimile negrei neputinţe, după cum nici un mormânt n'ar primi povara mormanelor de năzuinţi irosite'n vanul nedreptăţii!?! Ar da pe dinafară preaplinul cerurilor împovărate de nefericirile iubirii angoasate. Consimţi cu'nverşunare, prin pactul inimii unirea fără împărţire şi fără despărţire, fără' de amestec sau schimbare, şi'n plus, ca împlinire personală, te'nclini plecându-ţi ochii spre nevăzute crezuri, capricii exaltante, golite de iluzii, smerite de schimbare. Cuvântul, chip de rob luând, deşărtându-se, S'a micşorat de slavă... bogat fiind, a săracit devenind asemenea nouă, pentru ca noi să devenim ASEMENEA, îmbogăţându-ne de taina dreptei credinţe. *"Nu voia Mea, ci voia Ta să fie!"*... şi nu-i aşa, că totuşi n'am înţeles nimic din toată încurcătura vieţii?

"Să stăm bine, cu frică, să luăm aminte... să ne iubim unii pe alţii, ca într'un gând să mărturisim... cu vrednicie şi cu dreptate..."

Dar cum eşti într'un loc unde-ţi simţi salbăticia gândurilor, care cât de curând îţi vor încovoia inima, zdrobindu-ţi naivitatea crezurilor. De ce te-ai postat în drumul lor şi-ai lăsat ca nostalgia morţii să-ţi împovăreze inima cu preaplinul oboselii insurmontabile?! De ce te-ai retras în pustiul unei vieţi solitare, şi-ai crezut în siguranţa relevării acelui altceva, de *"la început"* aşteptând pregustarea lui Dumnezeu atât de devreme?!

"Cuvine-se cu adevărat"... *"SĂ FIE!"*... Şi mi-a fost teamă ca nu cumva zidul *"Eternităţii"* eonice să cadă peste mine atunci când am îndrăznit să mă întind în orizontul umbrei sale. M'am temut de înserarea *"Faceri"*, ce mi-ar fi dezvăluit misterul sensului, dar şi de sacralitatea luminii, dezvăluitoare a devenirii personale.

Ca şi cum o sete fără de margini mi-a risipit rostuirea cuvintelor misionare, m'a ars pe dinăuntru şi... m'am aplecat către chemările irezistibile ale izvoarelor din jurul meu. Dar setea nu ţi-o potoleşti, căci adevărul, care te face liber de orice satisfacţie, nu se epuizează niciodată.

"Beţi dintru acesta toţi, acesta este sângele Meu al legii celei noi... acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi..."

Dacă fragmentat, în vreun delir de grandoare te-ai oprit la ceea ce ai gustat, oare te-ai fi predat ignoranţei, te-ai fi înţepenit în snobismul degradant? Ideal ţi-ai plăsmuit din noroi o cetate, pe care acum o pângăresc alţi câţiva care-ţi pleacă grumazul, îngenunchiindute?! Şi'ncepi să plângi adânc, tânguitor de tainic după martiriul nesiguranţei care-ţi însoţea odinioară peregrinările în timp: *posse non mori!*

Scormonind în vânzoleala haotică a speranţelor, ce se întind în jur cât vezi cu ochii, am nimerit peste un morman de explicaţii prolixe, care, dispreţuitoare, nu s'au mistuit în primul cerc de foc al iadului josniciei. Chiar şi acum irup străfulgerile luminii, şi pline de surprizele amintirilor, te lasă perplex şi dezgustat în faţa sceptricismului semenilor. Devii impenetrabil la ironiile asfinţitului toamnei şi te simţi eliberat de lâncezeala insensibilităţii.

"Am văzut Lumina cea adevărată, am primit Duhul cel ceresc" ... Şi fulguraţia îţi transfigurează damnarea solipsistă. Dar cu câtă greutate poţi digera puritatea unei epistole ruptă'n bucăţi? Răspunsul îl percepi singur, faţă'n faţă cu nopţile albe ale cuvintelor nerostite.

În insensibilitatea dezgolirii râncede a toamnei, ironia şi compromisul au degenerat într'un permanent eşec al lucidităţii. Mă refugiez cu stupoare, îmi disimulez perfect plictiseala dezgustului...Dar cum poţi numi acele străfulgerări de gânduri infinitezimale, dar compromiţătoare pentru adevărul umilit? Pentrucă am râvnit la deşertul iluziilor şi m'am afundat cu un rânjet plin de frivolitate într'o anxietate batjocoritoare, mi se prefigurează acum oprobriul anotimpurilor.

Când cu fervoarea unui orgoliu dezgustător arborasem cândva răzvrătirea împotriva unor capricii aberante, am sfidat fremătarea unei iubiri intuitive. Înălţând cu lacrimi fierbinţi climax-uri de rugăciuni la cer, de fapt te exilezi zvârcolindu-te în grimasele dezgustătoare ale sigurătăţii. Ce mai păcat! Să pretinzi împlinirea rugăciunii? Tu, transfug rănit cu luciditate de agnoasele iernii, nu poţi uita de dorul amintirii?

"Şi ne învredniceşte pe noi, a cuteza..."

Au rămas doar urme de zgârieturi în poarta lacrimilor, ce de acum încolo rămâne'n veci de nedescris. Din durerea zvârcolirii de picioare mânjeau cu fetidele rămăşiţe ale vieţii mărginirile gropii, în care cu speranţe de minune fusese cufundat *"căldicelul"*. Involuntare scrâşniri de dinţi, lăsând dâre înroşite, răneau buzele înfierbântate. Cu neputinţă de a înţelege răutatea! Ca o verde regină a morţii, se războise înfiorător cu muşchii în convulsii dureroase, şi prin săgeţi imunda otravă a ţâşnit victorioasă în ochii unei inimi sângerânde. Ghearele întunericului voluptos şi-au ţesut pânza albă pe luciul mat al ochiului pierdut în paşi goliţi de plinătate.

Umrele gândurilor încă mai poartă'n zborul străinat tăcerea de ne-înţeles a depărtării.

"Ale Tale dintru ale Tale ,Ţie-ţi aducem de toate şi pentru toate"

AMIN!

Marcela TĂNASE
studentă la Facultatea de Teologie-Litere (a.IV), Galaţi

ADDENDUM

Urmare din pag. 13

* cel căruia Aron Cotruş i-a dedicat poemele *Rapsodia Valahă* şi *Rapsodia Iberică*, care împreună cu poemul *Cântec lui Ramon Llul*, i-au adus bardului ardelean premiul mallorcan pentru poezie.

5) al cărei providenţial *"demiurg"*, OPTIMUS PRINCEPS, a fost cel mai mare şi mai nobil dintre toate capetele încoronate ale lumii - ori altfel, el, TRAIAN, care i-a avut drept *"modele"* pe un **Hercules**, pe un **Alexandru cel Mare**, şi pe un **Cezar**, nu ar fi servit la rându-i ca *"model"* unor *"urmaşi de-ai săi"* precum au fost împăraţii **Constantin cel Mare** (306-337 d.C.) şi **Teodosiu cel Mare** (379-395 d.C.); regele ostrogot al Italiei, **Teodoric cel Mare** (493-526 d.C.), aclamat de supuşii lui ca *"noul TRAIAN"*; regele **Francisc I al Franţei** (1515-1547 d.C.); regele **Frederic cel Mare al Prusiei** (1740-1786 d.C.) şi **Napoleon Bonaparte** (1804-1815 d.C.) - a cărui columnă, înălţată în Piaţa Vendome din Paris şi dedicată bătăliei dela Austerlitz, este tipologic şi dimensional o copie fidelă a Columnei lui Traian.

Iată ceea ce, mai întâi şi întâi, *tineretul nostru* s'ar cădea să ştie, pentru a putea fi astfel şi mai recunoscător Providenţei că s'a născut sub numele de *"IUVENTUS TRAIANI"*.

6) Text prescurtat şi adaptat după originalul cu acelaşi titlu, încredinţat cunoscutei interprete de muzică populară românească Valeria Peter Predescu, de nonagenara *"descântătoare"* a satului năsăudean, *"Ileliţa"* Regina Tăpălagă, decedată în primăvara trecută la vârsta de 96 de ani.

7) Rânduri extrase din compoziţia în versuri intitulată ***"TESTAMENTUL ÎMPĂRATULUI TRAIAN, întemeietorul Poporului Român"***, semnată, cu pseudonimul Aquilius Maior, de cărturalul ardelean Dr. iur. Cassiu Maniu din Şimleul Silvaniei, fost profesor de Politică şi Filosofie a Dreptului la Cluj, deputat în Marele Consiliu Naţional Român (1919), şi autor al unor lucrări de interes deosebit chiar şi azi, precum sunt: *"Chemarea şi rolul tinerimei"* (1928), *"Importanţa coeziunii naţionale în politica mondială"* (1927) şi *"Cultura conştiinţei"* (1914).

Legenda imaginilor

Fig.9. Împăratul TRAIAN aşa cum ne *"priveşte"* aci din Muzeul Arheologic din Veneţia.

Fig.10. *"Pax Romana"* cu cele şase provincii *"traianice"* ale ei: Dacia şi Arabia (106 d.C.), Armenia, Mesopotamia, Assyria şi Parthia (115-116 d.C.).

N.B.: Pentru cei interesaţi, recomandăm următoarea bibliografie despre Împăratul TRAIAN şi epoca sa:

- ***"TRAIAN, Optimus Princeps"***, by Julian Bennett, 1997, Indiana University Press, ISBN 0-253-33216-8;
- ***"L'Époque de Trajan"***, par Eugen Cizek, 1983, Paris, ISBN 2-251-32852-1 şi ISSN 0184-112 (există şi în limba română, Bucureşti, 1980, dar fără index).

Corneliu STAN

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ŞI DE BIRUINŢĂ ALE NEAMULUI

ZECE MAI

Andrei BUZDUGAN

Trei evenimente hotărîtoare pentru destinul românesc a avut loc în ziua de Zece Mai: DINASTIA, INDEPENDENŢA, REGATUL. Toate trei condensate într'o zi. An de an aniversarea acestei zile ne face să înţelegem mai bine taina supravieţuirii noastre, pe care învăţaţii străini o consideră un adevărat miracol etnic şi istoric.

Într'adevăr, în noaptea unui mileniu de năvăliri barbare, apoi alte cinci secole de luptă inegală cu împărăţii hrăpăreţe, viaţa noastră n'a pierit, ci dimpotrivă a crescut în mare popor, întârindu-şi mereu fiinţa sa latină în mijlocul valurilor străine ce-l izbeau din toate părţile. Şi este lămurit acum că lanterna magică ce a luminat drumul neamului prin învolburările vremurilor a fost idealul firesc, instinctiv întâi, apoi tot mai conştient, al libertăţii şi unităţii naţionale.

În primăvara anului 1866, Pricipatele Unite trăiau cea mai grea criză, după Unirea din 1859.

În noaptea de 10/11 Februarie a acelui an, un grup de ofiţeri a dat o lovitură de Palat, obligându-l pe Domnitorul A.I. Cuza să abdice. Dragostea de popor, spiritul de dreptate şi hotărîrea cu care îşi ducea la îndeplinire datoria lui de Domnitor către ţară, îl făcuseră indezirabil pentru cei care nu voiau să li se ştirbească privilegiile.

Cuza nu s'a cramponat niciodată la Putere. La deschiderea Parlamentului în sesiunea 1865/1866 declarase categoric că persoana sa *"nu va fi niciodată o impiedicare la orice eveniment care ar permite consolidarea edificiului politic la a cărui aşezare "* fusese *"fericit a contribui"*.

După abdicarea lui Cuza, Camera şi Senatul n'au fost desfiinţate. Noul regim al Locotenenţei Domneşti a convocat ambele corpuri legiuitoare într'o şedinţă politică extraordinară, unde Primul ministru Ion Ghica a citit un mesaj despre abdicarea Domnitorului. După aceea Primul ministru a făcut apel la *"patriotismul"* membrilor Adunării, pentru a vota aducerea unui domnitor străin.

În cartea *Memoriile Regelui Carol I al României*, apărută în 1995 la Bucureşti, aflăm următoarele explicaţii în legătură cu propunerea la tron a Prinţului Carol:

"Cum se ajunsese la soluţia franceză a Germanului Carol de Hohenzollern. Paradoxal, meritele iniţiale şi le-au împărţit trei bătrâne doamne pariziene: Hortensa Cornu - sora de lapte a lui Napoleon al III-lea, asupra căruia avea o mare *înrâurire; baronesa de Franq - intimă a familiei de Hohenzollern şi prietenă din copilărie a Mathildei Drouyn de Lhuys - soţia influentului ministru de Externe francez, preşedintele Confederaţiei Puterilor Garante dela Constantinopol. Legenda nominalizează pe celebra Doamna Cornu drept inspiratoarea ideii aducerii Prinţului Carol pe Tronul României".*

Cea mai documentată lucrare în privinţa genealogiei Prinţului Carol de Hohenzollern este cartea *Domnia lui Carol I, vol.I*, apărută în editura *"Vremea"* din Bucureşti în 1937, scrisă de Mihail Polihroniade şi Alexandru Cristian Tell. Din cartea de

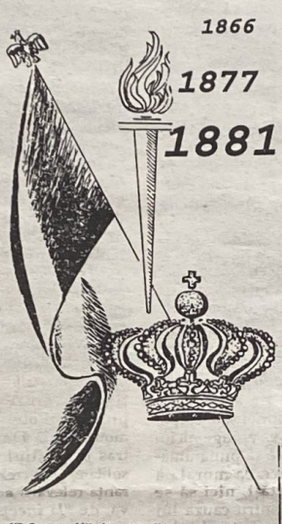

"Memorii" citată, aflăm că: *"Carol de Hohenzollern s'a născut la Sigmaringen, la 20 Aprilie 1839, fiu al Prinţului Carol Anton de Hohenzollern şi al Iosefinei, născută Ducesă de Baden. A avut frate mai mare pe Leopold, căsătorit cu Antonia, fiica Regelui Fernando al II-lea al Portugaliei; o soră Ştefania, căsătorită cu Don Pedro al V-lea, Regele Portugaliei; un frate Anton, mort în războiul pruso-austriac din 1866; un al treilea frate Frederic, căsătorit cu Principesa Luisa de Thurn şi Taxis; şi încă o soră Maria, căsătorită cu Principele Filip, conte de Flandra şi mama viitorului Rege al Belgiei, Albert I. Prin urmare, Hohenzolernii se înrudeau cu casele Braganza, de Coburg, iar Carol era cumnat cu Regele Portugaliei şi unchi al viitorului Rege al Belgiei.*

Libertatea şi independenţa nu ne-au venit din întâmplare, nici dar dela alţii. Patrioţi luminaţi au condus atunci cu înţelepciune acţiunea diplomatică, ajutaţi de jertfa statornică a neamului întreg, popor şi conducători împreună.

La 10 Mai 1866, înţeleptul Prinţ Carol a fost ales Principe al României, făcându-se un pas decisiv spre ţelul urmărit. Alţii au urmat în curând. În urma victoriei dela Plevna, câştigată sub conducerea lui, Ţara şi-a proclamat independenţa la 10 Mai 1877, pentru ca după alţi patru ani, la 10 Mai 1881, prin încoronarea Principelui Carol, Regatul României să intre cu demnitate în familia naţiunilor europene independente.

Un capitol nou s'a deschis atunci în istoria românească: epoca construcţiei şi a progresului. Libertatea a dezlănţuit energii creatoare a căror putere cu greu ar fi putut fi bănuită până atunci. Lucrând şi crescând împreună, poporul şi dinastia au pornit cu avânt să şteargă urmele veacurilor de restriste, ridicând în grabă naţiunea la nivelul civilizaţiilor europene.

Zece Mai, ziua dinastiei, a independenţei, a regalităţii şi a unirii naţionale a Românilor, asemenea datelor devenite legendare prin trecerea anilor, a rămas săpată în stânca istoriei neamului nostru.

"Văzurăm într'o zi soarele strălucitor al libertăţii a se înălţa şi cu razele sale fierbinţătoare a înviea pământul; şi îndată iarăş a se întuneca şi în mijlocul acelei întunerecimi viscolul a ne asvârli departe de patria noastră 'supt cortul pribegiei', ca odinioară pe părinţii noştri. Văzurăm duşmanul călcând în voie această ţeară sfinţită de nenorocire şi de glorie, fără să avem fericirea a ne izbândi, cruntând paloşul nostru într'ânsul şi a muri încai bărbăteşte, astfel cum trăiră părinţii noştri. Si de atunci, rătăcim prin lume cu inima frământată de dorul ţării depărtate, raiul nostru mult iubit. Cu toate aceste dureri am păstrat vie în inima noastră credinţa şi dragostea libertăţii şi n'am desperat de mântuirea neamului nostru. Stim ce greu şi anevoie este a redobândi libertatea pierdută, a întrupa o patrie atât de zdruncinată, a realţa o naţie slăbită şi culcată la pământ de veacuri de tiranie; dar ştim încă, că din covârşirea răului are să iasă binele; ştim că nimic în lume nu se naşte fără durere; şi credem . . . că mântuirea stă în noi şi că vom fi mântuiţi dacă vom fi cu priveghere, stăruinţă şi jertfire, dacă ne vom întări braţele şi inima şi vom sta 'toţi pentru unul şi unul pentru toţi'."

Din prefaţa scrisă de Nicolae Bălcescu la "Cântarea României" de Alexandru Russo (1850).

Dorobanţul, de N. Grigorescu

PROCLAMAREA REGATULUI ROMÂNIEI

Bucuresci, 14 Marte 1881

PRESEDINTIA CONSILIULUI MINISTRILOR

CAROL I,

Prin graţia lui Dumnedeu şi voinţa naţională, Domn al Românilor,

La toţi de faciă şi viitori, sănetate.

Corpurile Legiuitóre au adoptat, şi Noi sancţionăm ce urméză:

LEGE

Art. I România ia titlul de Regat.

Domnul ei, Carol I, ia, pentru Sine şi mostenitorii Sei, titlul de Rege al României.

Art. II. Mostenitorul Tronului va purta titlul de Principe Regal.

Acéstă lege s'a votat de Adunarea deputaţilor, în şedinţa sa din 14 Marte 1881, şi s'a adoptat cu unanimitate de 99 voturi.

Preşedinte, C. A. Rosetti

(L.S.A.D. Secretar C. Poroineanu.

Acéstă lege s'a votat de Senat, în şedinţa din 14 Marte 1881, şi s'a adoptat cu unanimitate de 40 voturi.

Preşedinte, Dimitrie Ghika.

(L.S.S.) Secretar, D. Pişca.

Promulgăm acéstă lege şi ordonăm ca ea să fie învestită cu sigiliul Statului şi publicată prin Monitorul oficial.

Dat în Bucuresci, la 14 Marte 1881.

(L.S.St.) CAROL.

Preşedintele consiliului ministrilor şi ministru de finance, I. C. Brătianu.

Ministru afacerilor străine, B. Boerescu.

Ministru de interne, Al. Teriakiu.

Ministru de resbel, General G. Slăniceanu.

Ministru agriculturei, comerciului şi al lucrărilor publice, Colonel N. Dabija.

Ministru cultelor şi al instrucţiunei publice, B. Conta.

Ministru justiţiei, D. Giani.

(Reprodusă din "Monitorul Oficial al României Nr. 60, Duminică, 15 (27) Marte 1881", cu ortografia originală.)

FARA ARMÂNEASCĂ

APOCALIPTA (DEZVALUIRI)

Cum au fost vânduţi Aromânii de FDSN şi despre finanţarea ocultă a campaniei electorale din 1992

La începutul anului, a văzut lumina tiparului la Atena o carte, care după spusele unor ziare, constituie o *"adevărată bombă"* pentru lumea politică greacă, datorită revelaţiillor surprinzătoare date la iveală. Este vorba de lucrarea generalului Nicos Grilakis intitulată *"Apocalipta"* şi având ca subtitlu *"Revelaţii despre persoane şi evenimente"*. •Menţionăm că generalul şi-a exercitat funcţiile mult timp în cadrul Serviciului Grec de Informaţii (KYP) şi apoi a devenit consilierul primului ministru grec Constantini Miţotakis pentru problemele legate de relaţiile Greciei cu ţările balcanice. •Parcurgând-o, atenţia ne-a fost reţinută de un capitol intitulat "SPRIJINIREA SOCIALIŞTILOR ROMÂNI ŞI RECOMPENSA" pe care-l reproducem integral, lăsând pe seama cititorului să tragă concluziile care se impun.

"La începutul anului 1992 a sosit la Atena preşedintele partidului socialist român FDSN (Frontul Democrat al Salvării Naţionale), profesor universitar la catedra de Fizică Ovidiu Gherman (actualul ambasador al Românieі în Franţa, n.n.), care a fost cazat la casa de oaspeţi a Ambasadei române din Atena, având în vedere funcţia pe care o ocupa atunci, de vicepreşedinte al senatului român.

De menţionat, că în perioada aceea România avea un guvern de coaliţie condus de Petre Roman.

Scopul vizitei la Atena a preşedintelui partidului FDSN era întâlnirea cu conducerea partidului PASOK (partidul socialist grec) ca să-şi asigure un ajutor financiar în cadrul <solidarităţii> a partidelor socialiste din Balcani.

FDSN nu avea resursele financiare necesare pentru a face faţă nevoilor elementare unei confruntări electorale, unde să aibă oarecari şanse de victorie şi urmărea să găsească o soluţie la această arzătoare problemă, având în vedere că alegerile se apropiau, fiind fixate pentru luna Septembrie 1992 şi timpul presa.

FDSN îşi pusese toate speranţele în PASOK pentru rezolvarea dificultăţilor sale financiare.

În cursul întâlnirii, de mai mai multe ore, pe care a avut-o Dl. Gherman la sediul PASOK-ului din strada Harilan Tricupi cu secretarul general al acestui partid, Dl. Aki Ţohaţopulos, la cererile insistente ale D-lui Gherman pentru acordarea unui ajutor financiar, Dl. Ţohaţopulos se prefacea că nu... înţelege despre ce este vorba şi se limita în a-i da sfaturi asupra felului cum trebue dusă o campanie electorală.

Sfaturile lui Ţohaţopulos nu puteau însă să rezolve arzătoarele dificultăţi financiare ale FDSN.

Preşedintele partidului socialist din România, după discuţiile avute cu secretarul general al PASOK-ului, s'a întors la ambasada română din Atena mâhnit, trist, încruntat şi decepţionat fiindcă partidul socialist grec nu i-a dat nici un fel de ajutor. <Solidaritatea socialistă> s'a dovedit pentru Dl. Gherann un vis neimplinit şi din această cauză nu-şi ascundea regretul faţă de personalul ambasadei, care în totalitatea lui aparţinea partidului său.

Pe vremea aceea funcţiona ca consilier al ambasadei române din Atena, Florin Unchiaşu, de care mă legasem prieteneşte, graţie unui armator grec care-şi manifestase interesul ca să-şi extindă afacerile în România.

Unchiaşu, care vorbea foarte bine limba greacă, m'a informat telefonic că preşedintele partidului socialist din România se află la Atena şi că era foarte supărat fiind că s'a adresat PASOK-ului cerându-i ajutor în vederea alegerilor parlamentare şi prezidenţiale ce urmau să aibă loc în România în luna Septembrie, iar secretarul general al acestuia, Dl. Ţohaţopolos, singurul lucru care i-a dat au fost <sfaturi>.

Am rugat pe Unchiaşu să transmită salutările mele preşedintelui FDSN, Gherman şi rugămintea mea pentru o întâlnire, dacă era posibil, chiar în după amiaza aceleiaşi zile, deoarece, în afara altor motive pentru care voiam să-l întâlnesc, aveam şi propuneri ce puteau contribui la soluţionarea cererii D-lui Gherman, referitoare la alegerile viitoare din România.

Propunerea mea de a ne întâlni a fost acceptată şi, într'adevăr, târziu în după amiaza aceleiaşi zile, ne-am întâlnit pentru a lua masa la taverna cretană Spiros (în apropierea aerodromului Elinikon).

După discuţiile formale şi după ce atmosfera a devenit mai cordială, graţie lui Unchiaşu, am luat cuvântul şi i-am spus lui Gherman:

- Nu sunt un diplomat ca să vă vorbesc în termeni ambigui, sunt militar şi vă voi vorbi cât se poate de deschis şi clar. Sunt consilier şi prieten al primului ministru al Greciei Miţotaki şi am toată latitudinea din partea lui de a trata problema privind relaţiile Greciei cu ţările vecine.

Noua Democraţie (partidul lui Miţotakis, n.n.), a făcut faţă la trei alegeri generale succesive în interval de un an (1989-1990) şi ştiu foarte bine că pentru a fi câştigate alegerile este nevoie de bani din abundenţă şi de alte mijloace. Voi asuma personal, cu aprobarea primului ministru Miţotaki, pe care o consider obţinută, obligaţia să fie ajutat de <Noua Democraţie> (partidul nostru), partidul; vostru FDSN şi Preşedintele Iliescu în viitoarele alegeri parlamentare şi prezidenţiale, cu următoarele obligaţii din partea voastră, după alegeri.

a. Sprijinirea Greciei în problema cipriotă;

b. Sprijinirea Greciei în conflictul cu Scopia;

c. Ameliorarea relaţiilor greco-române;

d. Lichidarea problemei aromâne. Veţi accepta deci că Aromânii care locuiesc în Grecia sunt Greci, fiindcă de fapt aşa şi sunt.

În prealabil vă informez că:

1. Voi propune Primului ministruu Constantini Miţotaki ca Noua Democraţie să-şi asume fără nici o chel - tuială din partea voastră tipărirea în imprimăriile proprii din Atena a întregului material preelectoral de care veţi avea nevoie pen - tru alegerile prezidenţiale şi parlamentare.

Pentru ca să nu existe întârzieri în producerea materialului preelectoral, trebue să ne remiteţi la timp eşantioanele care vreţi ca să fie tipărite, cu dimensiu - nile dorite şi să ne spuneţi de câte milioane de exemplare aveţi nevoie pentru fiecare eşantion.

2. Voi face tot posibilul ca să vă asigur şi un substanţial ajutor financiar din partea unor oameni de afaceri greci, nivelul căruia nu pot însă să-l evaluez acum.

Preşedintele Gherman, după terminarea expunerii mele, mi-a zis mulţumit că găseşte logice şi interesante propunerile mele, pe care le-a acceptat el însuşi din toată inima, şi cum se înapoiază în România urmează să discute problema cu colaboratorii săi şi cu Preşedintele României Iliescu. El crede că toţi vor fi de acord cu propunerile mele. Imediat după aceea urma să trimită la Atena un cadru superior al FDSN care urma să aducă răspunsul Comitetului Central al Partidului în legătură cu colaborarea propusă între FDSN-ND. Cu acest cadru voi putea colabora pentru materializarea acordului.

După cina dela taverna Spiros ne-am dus pentru un pahar de vin la un centru de distracţii de pe malul mării, unde cânta Toni Vascopulus. Oaspetele străin a fost entuziasmat şi de cântecul lui dar şi de cordialitatea şi respectul pe care le-a arătat artistul importantului vizitator al Greciei, după toate probabilităţile şi la indicaţiile proprietarului restaurantu - lui.

În ziua următoare am vizitat împreună cu Gherman pe directorul general al partidului Noua Democraţie Antoni Sgardeli, pe care-l ţinusem la curent despre discuţiile mele cu delegatul român a cărui poziţie a fost impecabilă în cazul de faţă. Credea ferm în oportunitatea ajutorării financiare a FDSN şi trebue spus că a contribuit şi el în mod foarte important la materializarea acordu - rilor.

După vizita la directo - rul general al N.D. am informat pe Primul minis - tru Constantini Miţotakis despre tot ce am discutat cu preşedintele FDSN Gher - man.

Miţotaki, om politic de o inteligenţă sclipitoare şi adânc cunoscător al proble - melor balcanice, a ascultat cu mult interes propuneri - le mele şi în expresia lui ghiceam că era pe deplin de acord cu propunerile făcute FDSN. După ce am terminat, mi-a spus într'un mod diplomatic:

- Eu, generale, şi dacă-ţi spun nu, tu vei face cum îţi taie capul. Am o absolută încredere în tine. Primeşte deci asentimentul meu, dar să fii atent să nu ne com - promitem.

DEFINITIVAREA ACORDULUI DE COLABORARE ND-FDSN

La aproximativ zece zile după întâlnirea mea cu preşedintele FDSN Gher - man, a sosit dela Bucureşti la Atena, vicepreşedintele parlamentului român, pro - fesorul universitar Ionel Roman care, la fel, a locuit în casa de oaspeţi a ambasadei române din Atena.

Chiar în ziua sosirii sale a cerut ca să mă viziteze la biroul meu din strada Irodotu 1, însoţit de am - basadorul României Stoi - cescu şi de cunoscătorul limbii greceşti al amba - sadei consilierul Unchiaşu, cerere pe care am acceptat-o cu plăcere chiar în acelaşi moment.

Când m'a vizitat, după prezentările de rigoare, Ro - man mi-a transmis salu - tările atât din partea Pre - şedintelui României Iliescu, cât şi acelea din partea preşedintelui partidului socialist FDSN Gherman, precum şi asigurarea din partea ambilor că acceptă toate condiţiile pe care le propusesem pentru definitivarea colaborării ND-FDSN (problema Scopia, problema cipriotă, întărirea axei Atena-Bucureşti şi lichidarea problemei aro - mâne).

După ce le-am mulţumit, le-am spus că vom respecta complet tot ceea ce am promis lui Gherman, privind aranjamentele noastre de ajutor financiar pentru viitoarele alegeri prezidenţiale şi parlamentare din România.

Astfel, în continuare:

a. Am cerut să fie aduse în cel mai scurt timp mode - lele materialului preelec - tortal pentru producerea în masă, adică:

1. Fotografii în culori ale candidatului la preşedin - ţie Iliescu şi a preşedintelui FDSN Gherman;

2. Afişe în culori cu slo - ganuri preelectorale;

3. Cocarde cu emblema FDSN şi fotografia Preşe - dintelui Iliescu;

4. Steaguri din plastic etc.

b. Am cerut ca fiecare eşantion să fie însoţit de indicaţia <câte milioane de fiecare> să fie livrate din fiecare pentru acoperirea nevoilor luptei preelec - torale şi pentru campania alegerilor prezidenţiale (alegeri duble).

c. În sfârşit, am căzut de acord ca tot materialul pre - electoral, odată tipărit la Atena, să fie transportat cu automobilele ND la Salo - nic, la hotelul Olimpic, într'un mod absolut secret, unde urma să fie preluat de agenţii români. Pentru ra - ţiuni de securitate, trebui - evitat cu orice chip ca oamenii ND să dea ochi cu reprezentanţii FDSN.

La hotelul Olimpic cel care era la curent cu toată această afacere era numai directorul acestuia Ghiani Papatanasi, căruia trebuia să i se adreseze delegaţia română (vicepreşedintele camerei Ionel Roman).

Papatanasi este prieten şi colaborator al meu, o per - soană de absolută încre - dere, Aromân de origine, care vorbeşte impecabil limba română.

În ce priveşte ajutorul financiar din partea unor oameni de afaceri greci, acesta va fi precedat de contactele mele cu unii din - tre ei şi, în cazul când există dispoziţie de ajutorare, vom stabili un rendez-vous la care vor participa, alături de oamenii de afaceri greci, din partea română vice - preşedintele camerei Roman, ambasadorul Stoicescu, consilierul Unchiaşu şi subsemnatul.

Am căzut de asemenea de acord ca în cursul dis - cuţiilor care urmau să aibă loc în birourilre oamenilor de afaceri, după condiţiile propice create, să se facă propuneri în sensul ajuto - rării financiare a partidului FDSN la viitoarele alegeri, deoarece acest partid şi-a luat angajamentul să ajute Grecia în problema scopi - ana şi cipriotă şi să lichi - deze problema aromână.

Sumele de bani care vor fi acordate de oamenii de afaceri pentru sprijinirea campaniei electorale ur - mau să fie preluate şi tri - mise FDSN de către vice - preşedintele camerei româ - ne Ionel Roman.

Pentru conformitate,

Vasile TEGA

"HRISTOLU INVIĂ"

A tuturor fraţlur armâñi, arăspândiţ pi întregul loc, "Fara Armâneaască" lă ureadză: 'Paştili hărioşi, tri mulţi ani".

BASARABIA ROMÂNEASCĂ

TINERETUL BASARABEAN BAREAZĂ PLANURILE DE RUSIFICARE

———Eugen HOLBAN———

Trecuseră aproape 11 luni dela venirea la putere pe cale *"democratică"* a comuniştilor în Republica Moldova. Marea majoritate a partidelor care conduseseră ţara timp de zece ani, mulţi intelectuali şi bună parte a opiniei publice basarabene, purtau încă în conştiinţe şocul cauzat de succesul comuniştilor la alegerile din Februarie 1991, când depăşiseră cu mult sondajele de opinie ce se făcuseră în perioada electorală. Mulţi din oamenii politici învinşi continuau să pară paralizaţi, incapabili să acţioneze, aşteptând parcă, să le vină salvarea de undeva, din altă parte. În mulţi cetăţeni se reinstalase frica şi îngrijorarea, ca în anii ocupaţiei ruso-comuniste.

Pe de altă parte, puterea comunistă, prin parlamentul în care deţinea o majoritate de 2/3 ce-i permitea modificarea Constituţiei, guvernul şi mai ales Preşedintele Voronin, cu un vechi statut comunist şi cu o dragoste şi fidelitate nemărginită faţă de Rusia şi Preşedintele ei Vladimir Puţin - acţionau imediat după preluarea puterii, - de maniera *"eliberatorilor"* dela 28 Iunie 1940 şi 24 August 1944. Ei nu mai aveau nevoie de principiile şi metodele democratice - acestea au fost bune, doar atât cât le-au servit pentru acapararea puterii.

Sfidând practicile democratice ale unei continuităţi evolutive, constând în aplicarea acelor măsuri care să corecteze unele greşeli ale legislaturilor anterioare, pentru a asigura dezvoltarea economică a ţării - mai ales în situaţia precară în care se afla Republica Moldova - puterea comunistă a trecut la aplicarea unor metode revoluţionare, ca şi cum ea nu a câştigat nişte alegeri democratice, care îi permiteau conducerea ţării pentru o perioadă de maximum patru ani - ci pentru totdeauna.

Nici nu se instalase bine la putere că planurile şi mai ales măsurile comuniştilor vizau instalarea unei puteri autoritare, care să-i asigure conducerea ţării, mulţi ani, de acum înainte. Redresarea economică a ţării şi preocuparea pentru scoaterea ei din starea de sărăcie (ţara cea mai săracă din Europa) nici nu interesa guvernul, parlamentul şi preşedintele republicii, - toţi aceştia concentrându-se pe măsuri antinaţionale, în următoarele direcţii: apropierea de Rusia până la stadiul de subordonare totală (vezi planul de-a se alătura Uniunii Bielarus-Rusia şi tratatul dintre Rusia şi Republica Moldova) re-rusificarea Basarabiei, concomitent cu dezlănţuirea unei campanii anti-româneşti, exacerbarea teoriei moldovenismului până la aberaţie şi prostie, revenirea la împărţirea administrativă a ţării din perioada sovietică (desfiinţarea judeţelor şi revenirea la vechile raioane) etc.

Se dovedise că rusificarea şi antiromânismul constituiau problemele de predilecţie ale puterii comuniste - care în fapt reprezentau o continuitate a politicii ruso-comuniste din anii ocupaţiilor ruseşti. Părându-li-se că nici o piedică nu le mai stă în cale, comuniştii au iniţiat punerea în aplicare a două măsuri: 1. Introducerea obligativităţii învăţării limbii ruse, începând din clasa a 2-a primară; 2. Înlocuirea istoriei României prin *"Istoria Moldovei"*.

Aceste două hotărîri reprezentau problemle dureroase ale Românilor basarabeni, cu răni care nu se vindecaseră încă: una viza limba maternă, a doua istoria neamului. Basarabenii nu au uitat cum le-a fost impusă în 1944 limba rusă ca limbă de stat în condiţiile în care peste 75% din populaţie o reprezentau ţăranii ce nu cunoşteau limba rusă. Ei nu au uitat că învăţarea limbii ruse s'a făcut sub imperiul terorii, deportărilor, crimelor şi batjocoririi limbii române. Cine poate să uite una din replicile cele mai curente ale ocupanţilor ruşi atunci când unii basarabeni mai încercau să vorbească românește? Replica era totdeauna aceeaşi: *"vorbiţi omeneşte!"* (adică ruseşte).

Slugile Rusiei, acum la putere la Chişinău, au desconsiderat total aceste aspecte, dar iată că tocmai încercarea de a impune cele două măsuri a reprezentat scânteia care a declanşat reacţia Românilor basarabeni şi cu precădere a tinerilor. Prin participarea lor numeroasă, prin entuziasmul tineresc, prin continuitatea şi amploarea manifestaţiilor, mişcarea care s'a deslănţuit poate fi denumită ***"mişcarea tineretului basarabean"***, deoarece majoritatea lor erau studenţi şi elevi. Manifestaţiile au început la 9 Ianuarie şi au continuat zilnic, culminând cu marea manifestaţie (80.000 participanţi) dela 24 Februarie. În fiecare zi mii de manifestanţi au luat parte la acest eveniment, locul de întrunire fiind Piaţa Marii Adunări Naţionale, - acolo unde s'au desfăşurat şi câştigat marile bătălii naţionale în anii 1989-1991 (introducerea alfabetului latin, declararea limbii române ca limbă de stat, proclamarea independenţei etc.), iar iniţiatorul şi organizatorul manifestaţiilor a fost Partidul Popular Creştin Democrat.

Lozincile afişate şi cele strigate, luările de cuvânt şi reacţiile participanţilor au avut loc în cadrul unui entuziasm rar văzut. Transmisiile vizuale şi fotoreportajele au fost grăitoare. Citâm câteva din lozincile care s'au putut vedea sau auzi: *"Opriţi rusificarea!"*, *"Nu ne băgaţi pe gât limba rusă"*, *"Jos comunismul"*, *"Un-doi - comuniştii la gunoi"*, *"Nu mai vrem nici un pic, preşedinte bolşevic"*, *"Mai bine mort decât comunist"*, *"Jos laba roşie!"*, *"Moscova nu uita, Basarabia nu-i a ta!"*, *"Cine se atinge de limbă şi neamul meu să se teamă!"*, *"Jos trădătorii"*, *"Suntem Români şi punctum"*, *"Vrem în Europa!"*. Multe drapele româneşti şi câteva drapele ale Uniunii Europene erau purtate şi fluturate de participanţi, iar unii elevi ţineau în mâinile lor ridicate, manualul de *"Istoria Românilor"*, care se predă acum în şcoli. Manifestaţiile, deşi zilnice, numărul participanţilor nu scădea, ci din contra, creştea, în ciuda ameninţărilor adresate de autorităţi directorilor de şcoli, profesorilor şi elevilor. Din declaraţiile unor părinţi rezultă că aceştia, molipsiţi de entuziasmul copiilor lor, veneau şi ei la manifestaţii. Puterea comunistă a mizat pe ameninţările lor, pe oboseala şi uzura în timp a tinerilor, dar faptele au infirmat aceste supoziţii. Ceva mai mult, o acţiune de mobilizare a organizatorilor a avut ca efect, ca pe data de 24 Februarie (la a 46-a zi dela declanşarea mişcării) să vină participanţi şi din provincie, realizându-se o manifestaţie de o amploare deosebită.

Faţă de această mare de oameni ce părea nesfârşită şi de îndârjirea tinerilor, puterea comunistă a intrat în panică (unii miniştri au demisionat, alţii au fost demişi) fiind obligată să cedeze şi să retragă cele **două hotărîri** privind obligativitatea învăţării limbii ruse şi înlocuirea istoriei Românilor prin istoria Moldovei. Însuşi ministrul Învăţământului Vancea, a venit în faţa manifestanţilor, recunoscând că a greşit şi declarând că va retrage ordinul pe care l-a emis (obligativitatea învăţării limbii ruse) lucru pe care l-a şi făcut. Dar imediat el a fost demis din funcţia de ministru al Învăţământului. A doua hotărîre a fost retrasă şi ea.

Astfel, tineretul basarabean, după o lungă bătălie, înregistrează o mare victorie. Au fost suficienţi cei aproape zece ani scurşi dela obţinerea independenţei şi libertăţilor de când ei se pot adăpa dela izvoarele adevărului privind istoria Românilor şi istoria literaturii române, ca inima şi conştiinţa lor să bată şi să simtă românește. Lupta tinerilor şi victoria obţinută a fost însoţită de consecinţe importante pe care le vom menţiona mai jos:

- Manifestaţiile înflăcărate, culminate cu marea adunare din 24 Februarie au avut efectul unui cutremur politic. Panica şi dezbinarea s'au instalat în rândurile puterii comuniste, mergând până la demiterea unor miniştri. În această perioadă au demisionat sau au fost demişi miniştrii Finanţelor, Învăţământului şi Internelor. Politica lor revoluţionară s'a soldat cu un eşec. Debusolarea i-a caracterizat, - în acelaşi timp, - prin declaraţii contradictorii şi confuze;

- Marele merit al tineretului basarabeasn este acela că prin comportarea şi acţiunile sale a devenit garantul şi scutul naţiunii în calea unor eventuale alte încercări de a lovi în fiinţa neamului, prin atacuri la adresa limbii sau istoriei poporului român. Şi an de an se vor adăuga noi generaţii crescute în acelaşi spirit al adevărului. Acum este evident că atât timp cât vor exista libertăţile, nimeni şi nimic nu va putea opri pe basarabenii vorbitori de limbă română să meargă pe drumul consolidării naţionale şi al împlinirii destinului naţional;

- Manifestaţiile şi victoriile tineretului au avut darul să redea populaţiei încrederea în viitor, -în rândurile căreia se instalase teama de anii ocupaţiei ruseşti. Speranţa de salvare din comunismul primitiv şi aberant care se reinstalase, a renăscut în sufetele multor basarabeni. Tinerii, prin elanul lor şi succesul lor, au învigorat conştiinţa de neam a acelor basarabeni obsedaţi de ideea fatalismului istoric nefericit care îl urmăreşte. În aceeaşi măsură eşecul comuniştilor a pus pe gânduri pe acei oportunişti care considerau că puterea comunistă va fi de lungă durată şi că se pot pune în serviciul ei, trădându-şi neamul;

- Evenimentele dela Chişinău au redat şi în rândul Românilor din dreapta Prutului (inclusiv a Românilor din străinătate) adevărata imagine a românismului din Basarabia. Părerea acelor Români (unele articole o dezvăuie) că acolo, în Basarabia, există un românism fragil, copleşit sub presiunea antiromânismului, rusismului şi *"moldovenismului"*, credem că se va schimba în faţa demonstraţiei pe viu a existenţei unei conştiinţe naţionale în plină forţă şi dezvoltare. În aceeaşi măsură conducerea politică dela Bucureşti va privi cu mai mult interes evoluţia evenimentelor dela Chişinău şi **suntem convinşi că va adopta o strategie adecvată;**

- Un alt efect însemnat l-a constituit răsunetul pe care manifestaţiile dela Chişinău l-au avut asupra ţărilor occidentale. Numeroase comentarii care au apărut în presa occidentală ne-au dezvăluit interesul şi simpatia pe care acestea le-au arătat mişcării naţionale din capitala Republicii Moldova. Reacţia unui popor, şi mai ales al tineretului său faţă de încercările unei puteri de a sugruma libertăţile şi de a reinstala un sistem autoritar - place opiniei, publice occidentale - aşa după cum lipsa de reacţii a unui popor, - displace şi conduce uneori la caracterizări puţin onorabile;

In acelaşi timp s'a remarcat în opinia multor comentatori occidentali o schimbare de opinie asupra aprecierii situaţiei etnice din Basarabia. A existat de multe ori o confuzie privind românitatea acestui ţinut, - opinie influenţată şi de cercurile ruseşti. Lupta îndârjită a tineretului basarabean împotriva rusificării şi menţinerii istoriei adevărate a Românilor a convins pe analiştii occidentali şi opinia publică în general că acolo, în Republica Moldova, locuieşte o populaţie precumpănitor românească. Afirmaţia existenţentei unei *"populaţii majoritar românească"* a fost în această perioadă, în presa occidentală cvasi generală. Meritul acestei schimbări de opinie revine, de asemenea, evenimentelor dela Chişinău şi celor care le-au susţinut.

Vom menţiona în final că manifestaţiile din capitala Republicii Moldova au continuat şi după 24 Februarie într'o paletă de participare mai largă - **Partidul Popular Creştin Democrat, organizatorul acestora, punând, accentul, de acum înainte pe o serie de revendicări politice. Dacă evoluţia evenimentelor o va justifica, vom reveni.**

S'A ÎNTRERUPT MANIFESTAŢIA ANTICOMUNISTĂ DIN CHIŞINĂU

Preşedintele Partidului Popular Creştin Democrat, Iurie Roşca, a anunţat Luni 29 Aprilie, întreruperea temporară a manifestaţiilor din centrul Chişinăului.

Iurie Roşca a declarat că se conformează rezoluţiei Adunării Parlamentare a Consiliului Europei, urmând să vadă dacă guvernarea comunistă va da şi ea curs prevederilor rezoluţiei. În caz contrar, demonstraţiile vor începe din nou, după două zile.

UN ISTORIC ROMÂN ANCORAT ÎN LUMEA CONTEMPORANĂ

- XXIII -

Pro.Univ.Dr. Nicolae CIACHIR

Urmare din nr. trecut

2. Reichstagul şi Lantagul în Imperiul german.

Profesorul Brătianu era greu de urmărit. Îşi presăra prelegerea cu citate spuse în engleză, suedeză (ne atrăgea atenţia, la subtilitatea limbii suedeze, germane, spaniole etc.) Făcea câte o mică pauză, să vadă dacă a fost savurat de studenţi şi se uita la urmă la cele 3 asistente, care râdeau cu înţeles, că sunt discipole vrednice ale maestrului. Iorgu Iordan, în Memoriile sale îşi arată deschis nemulţumirea că Comisia dela Bucureşti, nu l-a dat afară din învăţământ pe George Brătianu, care corespondase cu Hitler, fusese primit în audienţă de mai multe ori de către acesta şi în uniformă de maior, bineînţeles român, s'a afişat pe frontul de Est, luptând împotriva Armatei Roşii.

Arătam în numărul trecut că fruntaşul naţional-ţărănist Ioan Hudiţă, mi-a fost profesor de istoria Diplomaţiei în anul universitar 1946-1947. Deoarece a apărut recent volumul III al Jurnalului său politic, pe care mulţi din cei care lecturează *"Cuvântul Românesc"* n'au posibilitatea să-l procure, apare o nouă versiune, în contextul în care Regele Carol al II-lea, în noaptea de 5 spre 6 Septembrie 1940, l-a însărcinat pe Ion Antonescu, în fucţiunea de Conducător al statului român. În audienţa acordată lui Hudiţă la 22 Septembrie 1940, Antonescu i-a prezentat cu titlu confidenţial şi numai pentru ştiinţa lui Maniu şi a apropiaţilor acestuia, modul dramatic cum a fost înlăturat regele de pe tron. Pe 5 Septembrie, Antonescu, l-a numit comandant al garnizoanei Bucureşti, pe generalul Coroamă în locul generalului Argeşanu, regele fiind de acord, dar acesta s'a opus vehement ca la şefia Statului Major, să fie numit generalul Ioaniţiu, în locul generalului Mihail. Apoi Antonescu până la 12 noaptea a mai consultat o serie de o persoane, care să facă parte din guvernul ce trebuia constituit, cel târziu la 7 Septembrie. S'a culcat la unu noaptea, n'a apucat să adoarmă, când a fost chemat la telefon de generalul Şova, comandantul Diviziei de gardă, cu sediul la Dadilov, că n'are posibilitatea să vină la 6 dimineaţă în capitală, căci n'are maşini şi nici vagoane necesare. Antonescu i-a anulat ordinul şi a înţeles că Rex şi prietenii săi pregătiseră un complot. La ora două fără un sfert noaptea, generalul Antonescu a intrat în palat împreună cu generalii Coroamă şi Ioaniţiu. Când cei trei au intrat în cabinetul lui Carol, acesta se plimba furios şi agitat, fumând ţigară după ţigară. Văzându-i, s'a repezit spre birou, cu intenţia de-a lua ceva din sertar. N'a mai avut timp, căci Antonescu, cu revolverul întins, i-a cerut să stea jos, apostrofându-l cu următoarele cuvinte: *"Eşti un ticălos incorigibil, care după ce ai distrus o ţară, voiai acum să faci o baie de sânge cu toţi patrioţii mai de seamă ai naţiunii"*. Ia o hârtie şi scrie următoarele. L-a obligat să-şi scrie abdicarea şi însărcinarea lui Antonescu cu funcţia de conducător al Statului cu puteri discreţionare. După o scurtă conversaţie telefonică cu Fabricius, Antonescu l-a lăsat pe Carol ca arestat, sub supravegherea generalului Ioaniţiu şi a doi ofiţeri din garda Palatului, iar el a plecat la Statul Major, arestând grupul de conspiratori, format din generalii Mihail, Argeşanu, Florea Ţenescu, Glatz şi Arhip. Apoi s'a întors la Palat, lăsându-l pe Carol să-şi pregătească bagajele. Aceasta este versiunea oficială. Hudiţă i-a mulţumit, că ţara a fost debarasată de către monstrul Carol.

Noi, studenţii, îl cunoşteam mai puţin pe Ioan Hudiţă în postura de profesor, cu excepţia celor două ore de curs săptămânale. Venea totdeauna grăbit, era solid, chiar gras, cu o chelie pronunţată şi mereu transpirat, ştergându-şi faţa cu o batistă. Având funcţii politice în cadrul partidului Naţional-Ţărănesc, plus avocat, îl trimitea la consultaţii şi chiar unele ore de curs, pe şeful de lucrări Horia Ursu, fiul istoricului Ioan Ursu, şi tatăl Ioanei Ursu, astăzi consilier la revista *"Magazin Istoric"*. Apropiat de studenţi, Horia Ursu, în orele de consultaţii era căutat de diferite femei, din care şi fostele sale neveste şi căra cu el aproape fiecare dată două fetiţe, Ioana, frumoasa femeie de astăzi dela *"Magazinul Istoric"*, care avea atuncea circa 2 ani. Omul nu avea nici o vină, dar îl suna Hudiţă cu jumătate de oră mai devreme, să vină la curs sau la seminar. În anul universitar 1947-1948, Horia Ursu, a predat cursul de Istoria Diplomaţiei, la un nivel superior faţă de prelegerile lui Hudiţă. Prin reforma învăţământului din 1948, acest curs dispare din planul de învăţământ al facultăţii de Istorie. Unii veneau până atuncea la istorie, căci cursul respectiv le dădea şansa de-a avea posibilitatea să lucreze în cadrul Ministerului de Externe. Un asemenea curs s'a păstrat câţiva ani în planul de învăţământ al Facultăţii de Drept, dar viitorii diplomaţi ai regimului comunist erau şcoliţi în Uniunea Sovietică şi ajungeau chiar şi acolo pe baza unui dosar riguros întocmit. Ulterior au luat fiinţă cursuri postuniversitare, unde pătrundeau copiii celor din nomenclatură, stercurându-se printre ei şi câţiva fii de muncitori şi ţărani colectivişti. Dacă părinţii făcuseră studii în URSS, copiii făceau specializări în Elveţia, Franţa, Italia şi alte state din emisfera occidentală. Incluşi în cercurile

mondene, purtau cu uşurinţă o conversaţie în engleză sau franceză şi contribuiau la bunul renume în lume al României socialiste. Ei şi-au adus aportul ca Nicolae Ceauşescu să se plimbe în caleaşca reginei Elisabeta, iar Elena Ceauşescu, care din clasa a 3-a primară n'a reuşit să treacă un examen, să devină doctor Honorius Causa al multor Universităţi din lume. După 1989, majoritatea au devenit partizanii structurilor democratice, ocupând noi posturi de ambasadori, miniştri şi oameni politici. Au pătruns în toate partidele politice, fie ele de stânga, centru sau dreâptă şi îşi ajută la rândul lor copiii sau rudele să devină diplomaţi. Este un circuit unde cineva din afară cât de capabil, riscă să nu pătrundă. Vorbesc în cunoştinţă de cauză, căci am predat la cursuri post-universitare, teme de Istoria Diplomaţiei cu accent pe Estul şi Sud-Estul, Europei.

Opinia publică românească aştepta, la începutul anului 1947, iscălirea tratatului de pace şi poate unele clauze mai uşoare, faţă de cele hotărîte la Paris în 1946 şi la a doua sesiune a Organizaţiei Naţiunilor Unite, deschisă la New York la 25 Octombrie 1946, unde a fost trimis ca observator, ambasadorul nostru dela Londra, Richard Franasovici. La 10 Februarie 1947, delegaţia română, condusă de Gheorghe Tătărescu, a semnat la Quai d'Orsay, în sala Orologiului, textul Tratatului de pace cu Puterile Aliate şi Asociate: URSS, Marea Britanie, Statele Unite ale Americii, Bielorusia, Canada, Cehoslovacia, India, Australia, Noua Zeelandă, Ucraina şi Uniunea Sud-Africană. Vlad Georgescu preciza, aprecia că Anglia şi SUA, semnând tratatul de pace cu România, au dat gir de legitimitate guvernului Groza şi parlamentului rezultat din alegerile falsificate din Noembrie 1946, despre care singure declaraseră, că nu erau reprezentative.

Sentinţa dela Viena din 30 August 1940 era declarata nulă şi neavenită, dar România pierdea Basarabia, Bucovina de Nord, zona Herţei şi Cadrilaterul. Tratatul consfinţea dictatul Ribbentrop-Molotov, care a permis Rusiei Sovietice să anexeze teritorii naţionale ale ţării. Categoric, Occidentul făcea mari concesii Rusiei, ca dovadă părţile răsăritene ale Poloniei, anexate de Sovietici în 1939, rămâneau în continuare Rusilor. În plus Cehoslovacia, care în 1947 la Paris apare în tabăra învingătorilor, mutilată şi desfiinţată de către al 3-lea Reich în 1939, pierde Rusia subcarpatiucă anexată tot de URSS. Dacă în 1939 exista o frontieră cmună româno-cehoslovacă, aceasta dispare, noi fiind învăluiţi şi din Nord de către colosul rus, acesta având acum frontieră comună cu Ungaria şi Cehoslovacia. Retragerea trupelor străine, conform tratatului de pace, trebuia să se facă în decurs de 90 de zile, dar URSS îşi rezerva dreptul de-a ţine trupe pe teritoriul nostru pentru as-şi asigura liniile de comunicaţii cu zona sovietică de ocupaţie cu Austria. Chiar după retragerea trupelor sovietice din Austria (1955), acestea au continuat să rămână în România până în 1958. Şi atuncea cu multă abilitate Hruşciov a fost îmbrobodit de către comuniştii români. Cu excepţia Iugoslaviei, trupele sovietice au rămas ani mulţi în Bulgaria, Polonia, Ungaria, Cehoslovacia şi Republica Democrată Germană. Pe baza tratatului de pace, despăgubirile de război către URSS erau de 300.000.000 de dolari, plătibili în decurs de 8 ani. Baza de calcul era dolarul american, la paritatea lui în aur la data semnării Convenţiei de armistiţiu, adică 35 dolari pentru o uncie de aur.

În acest context deosebit de complex, contemporanii mei trebuiau să plătească despăgubirile de război şi să vindece rănile celui de-al doilea flagel mondial.

Articolul 11 din Convenţia de armistiţiu, reducea efectivele Armatei Române la 120.000 de oameni pentru armata de uscat inclusiv grănicerii, 25.000 de oameni la marină şi 8.000 la aviaţie. Pe lângă ofiţerii deblocaţi din armată, unii tineri părăsesc armata de bunăvoie, şi se înscriu la diferite instituţii de învăţământ superior. Vom avea colegi la istorie pe comandorul Neacşu, venit din pandurii lui Tudor Vladimirescu, Şerban Constantin, care la terminarea facultăţii va fi oprit asistent, fraţii Diaconu, deveniţi distinşi arheologi, Mitică Dobrescu, supranumit căpitanul, care a făcut o interesantă lucrare de doctorat, privind învăţământul particular din România în secolul al XIX-lea. Şi mulţi alţii despre care mă voi referi pe parcurs.

Catedra de Istoria Românilor era ilustrată de către Constantin C. Giurescu, mare istoric, dar propulsat mai întâi ca om politic, deputat, rezident regal al Ţinutului Dunării de Jos (în care era inclus şi Ismailul), secretar general al Frontului Renaşterii Naţionale, şi unul din apropiaţii regelui Carol al II-lea. S'a bucurat şi de încrederea mareşalului, care l-a trimis cu misiuni în Turcia. Devine deputat şi în urma alegerilor din 19 Noembrie, în cadrul Blocului Partidelor Democratice, pe listele PNL (Tătărescu). Mi-a fost profesor doi ani de zile adică în perioada 1946-1948. În cei doi ani, profesorul Giurescu n'a făcut curs general, ci unul special. În primul an a făcut răscoala lui Tudor Vladimirescu, iar în al doilea an, Domniile pământene, Principatele sub administraţia rusească, cu accent pe guvernarea lui Pavel Kisselev şi începuturile Domniilor Regulamentare. Volumele lui de sinteză mergeau până la Tudor Vladimirescu, iar ceea ce preda, era în mare parte inedit, era nepublicat. Amfiteatrul Onciul era neîncăpător, căci cei dela filologie (română şi limbi străine), în structura planului de învăţământ era obligatorie materia: Istoria Românilor. Plus studenţii dela istorie, căci cursul era audiat de către toţi anii, iar la licenţă erai obligat să cunoşti întrega istorie a poporului nostru. Cursul special îl făcea conferenţiarul D. Bodin, care trata tot pe Tudor Vladimirescu. Practic, Giurescu îşi pregătea spre publicare un nou volum, după 1821 şi era testat pe studenţi. Unii în amfiteatru îşi aduceau scaune pliante, iar alţii stăteau jos turceşte, având un ziar sub ei, ca să nu-şi murdărească hainele. Acustica era proastă, iar profesorul preda încet, monoton, nu-l interesa că putea fi auzit nunmai de cei din primele rânduri. Dacă cineva striga: *"Mai tare"*, el răspundea: *"vă rog faceţi linişte"* şi continua pe acelaşi ritm. Colegul nostru, Trifan Macioapă, din părţile Bucovinei, îmbrăcat în costum naţional - căci altele nu avea - s'a dus într'o pauză la catedră, să-i ceară unele explicaţii. La catedră era un birou foarte mare, iar profesorul ţinea în mână o riglă. Macioapă a intrat, s'a oprit în cadrul uşii respectuos, şi i-a adresat o întrebare. Deoarece intrase fără să fie anunţat şi era pauză între ore şi nu consultaţii, Giurescu l-a ignorat. Macioapă, crezând că nu aude, s'a apropiat de birou şi a întrebat din nou. Neprimind nici un răspuns, Macioapă a pus mâinile pe birou şi s'a aplecat spre profesor - crezând că nu aude - şi a repetat întrebarea. S'a trezit cu două lovituri zdravene de riglă peste degete apostrofat: *"Mitocanule, aşa îl abordezi pe profesorul Giurescu? Ieşi afară imediat!"* Nu totdeauna era aşa, Giurescu. Ştia să fie amabil, să-i curteze pe studenţi, să-şi facă capital politic.

În vara anului 1947, studenţii care s'au evidenţiat la seminarii şi la cercurile ştiinţifice, au fost luaţi într'o excursie ştiinţifică prin ţară, de circa 3 săptămâni. Ca student, am ajutat şi eu la organizarea excursiei. Am obţinut două vagoane de dormit, deci practic aveam asigurată cazarea. Prima haltă a fost Brăila. Mâcam pe la cantinele liceelor, cu mese stropite cu un vin bun, pe care-l procurau profesorii de Istorie, ca respect pentru foştii lor profesori. La Iaşi, am tras un chefuleţ într'o cârciumă, aproape de bojdeuca lui Creangă, iar printul Cantacuzino, care preda la facultate cursul special de Antichităţi clasice, bine dispus, a început să cânte *"Smaranda e cea mai frumoasă..."*, de se zguduiau ferestrele. Atunci mi-am permis să-i spun că am fost la cursul D-lui 3 săptămâni şi din banca întâia de-abia puteam să percep unele idei.

Va urma.

EURO ROM DELI
HAMILTON

62 Barton St.E. (colţ cu John St.N.)

Nou deschis în Hamilton, vă oferă Mezeluri Gen România, Prăjituri, Dulceţuri, Compoturi, Zacuscă, Apă Minerală din România

TEL: (905) 528-7421

MEMORIA VICIATĂ A CULTURII

Dela Latini avem expresia că despre morţi să vorbeşti numai de bine.

Moartea ne face egali pe toţi, cei care au suferit, la fel ca şi cei ce au produs suferinţa.

Mă întreb dacă e cazul să avem compasiune, în faţa morţii, pentru cei care ne-au chinuit, torturat, sau chiar ne-au otrăvit tinereţea cu idei inumane şi ne-au îndemnat să ne comportăm împotriva firii, împotriva educaţiei morale.

Religia ne învaţă să iertăm, dar nu şi să uităm.

Vorbind despre cei care au contribuit la distrugerea ţării şi aruncarea ei înapoi, pe scara istoriei, putem spune *"Dumnezeu să-i ierte"*, dar avem dreptul să amintim contribuţia lor la distrugere, fie ea fizică, morală sau culturală.

Dar oricât de bun creştin aş fi, şi nu pretind că sunt, nu pot spune că deplâng dispariţia unuia sau a altuia care, chiar dacă nu m'au chinuit direct, au contribuit la situaţia în care ţara se află azi.

Se pare însă că Uniunea Scriitorilor din România are încă reminiscenţe nostalgice din perioada *"realismului socialist"*, când se creiau *"clasici în viaţă"* de tipul Sadoveanu, Călinescu, Stancu şi alţii tot aşa de vânduţi ocupaţiei comuniste.

De aceea mă întristează o frază din necrologul dedicat lui Petru Dumitriu... *"deplângem dispariţia unui mare scriitor român..."* (România Liberă, 9 Aprilie).

Acest Petru Dumitriu, de necontestat, a fost un condeier de talent, dar abilitatea lui în scris a fost pusă nu în slujba culturii române, ci în slujba realismului socialist pe care l-a servit cu abnegaţie, atâta timp cât regimul de ocupaţie l-a ţinut între perne de puf.

De aceea el nu poate fi considerat *"scriitor român"*, ci condeier în slujba ocupantului.

Când, luându-şi soţia, în 1960 a rămas în Germania unde, de fapt, îl trimisese partidul, în urmă, în închisori şi lagăre, încă mai trăiau victime ale lagărelor dela Canalul Sângelui, batjocorite spurcat de el în acea maculatură a urii socialiste sub titlul de *"Drum fără pulbere"*. Iar romanul său (oarecum biografic) numit *"Cronică de familie"* este o altă insultă la adresa propriei lui pături sociale, ai căror membri au trecut şi au murit pe parcursul acelui drum fără pulbere, dar şi fără respect pentru suferinţa victimelor.

De aceea el nu poate fi considerat scriitor român.

Talent? şi alţii au avut talent şi l-au pus în slujba terorii, ca Sadoveanu, Călinescu, Stancu, Ivasiuc, chiar şi groparul Barbu, ca să numesc numai câţiva care ne-au otrăvit tinereţea şi sufletul în şcoli şi universităţi. Nici ei nu sunt, în sensul de mai sus, Români.

Şi alţii au avut, poate, mai mult talent, dar au ales ori calea exilului, ori calea martirajului prin celule, fără a se lăsa cumpăraţi cu 30 de arginţi ai vânzării de ţară.

Aceştia, DA, sunt scriitori ROMÂNI.

Trăind bine mersi în zona Alsaciei şi a Lorenei, unde a şi murit, la Metz, vizitând România a dat cu nonşalanţă interviuri ca un potentat cultural dar nu a avut decenţa măcar să-şi ceară iertare pentru batjocorirea victimelor unui regim ce l-a plătit ca să batjocorească.

Iar în prefaţa retipăririi cărţii *"Cronică de familie"* a avut impertinenţa de a insinua că a fost chiar o ...victimă a regimului.

Dumnezeu îl poate odihni, îl poate chiar şi ierta, dar noi nu trebue să uităm şi, mai ales, nu trebue să-l considerăm, aşa cum greşit îl califică necrologul menţionat, scriitor român.

Radu DUNĂREANU

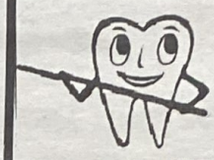

Dr. Corina Mihai
Dr. Laura Petconi
Tel : 416 225 9111
GENERAL COSMETIC DENTISTRY
175 Willowdale Ave., Unit 201,
Toronto, Ontatrio
□□□
Întreaga gamă de servicii dentare
Noi pacienţi şi urgenţe sunt bineveniţi
Programări inclusiv Sâmbăta
□□□
Check-up gratuit, seniori discount
Primim orice plan de asigurare

✝

CHIRILĂ CIUNTU

Februarie 1911 - Martie 2002

Născut pe plaiurile Bucovinei, părăseşte ţara odată cu venirea trupelor comuniste. Trecând prin lagărele din Germania se stabileşte la Windsor, Canada, unde duce o activitate românească.

A decedat pe data de 6 Martie 2002, în spitalul unde era internat, suferind de o boală grea. A fost înmormântat pe data de 9 Martie în cimitirul "Memorial Gardens" din Windsor.

Dumnezeu să-l ierte şi să-l odihnească în pace!

NU UITAŢI !
REÎNNOIŢI-VĂ
ABONAMENTUL LA
CUVÂNTUL ROMÂNESC

PENTRU VÂNZĂRI
ŞI CUMPĂRĂRI DE CASE
Apelaţi la:

COLDWELL BANKER
ELITE REALTY
ULTIMATE SERVICE

George & Dorothy Donison
Sales Representatives
775 Upper Wentworth Street
Hamilton, Ontario, L9A 4V7
Tel: (905) 388-1110
Fax: (905) 388-1736
Email: donison @ coldwellbanker.ca

VIZITA ARHIEPISCOPULUI NATHANAEL LA KITCHENER

-Între 8 şi 9 Iunie-

Cu ocazia aniversării a 35 de ani a Parohiei Sfântul Ioan Botezătorul.

2150 Bleams Road, Kitchener Ont.

Un sobor de preoţi în frunte cu Arhiepiscopul Nathanael vor participa la această aniversare.

Preot paroh, Dumitru ICHIM **Preşedintele, George MILOIE**

COLUMBUS TRAVEL SERVICE LIMITED

CELE MAI SCĂZUTE PREŢURI DIN TORONTO SPRE BUCUREŞTI, TIMIŞOARA, BUDAPESTA ŞI ORICE DESTINAŢIE ÎN EUROPA DE VEST, CU POSIBILITATEA ÎNCHIRIERII DE AUTOTURISME

Bilete de avion din Bucureşti sau Budapesta pentru cei care doresc să vă viziteze

VĂ OFERIM VACANŢE DE NEUITAT, ÎN CARAIBE, CUBA, MEXIC, SAU ÎN ALTE LOCURI, LA PREFERINŢA DVS.

Contactaţi-ne la Tel: (416) 224 5800
311 Shepard Avenue E. Toronto Ont.

PROGRAM

Sâmbătă, 8 Iunie
6.00 p.m.
VECERNIE

Duminică 9 Iunie
9.00 a.m.
UTRENIE

10.00 A.M.
SF.LITURGHIE ARHIEREASCĂ

1.00 p.m.
BANCHET ANIVERSAR

Vă aşteptăm pe toţi

VITRINA CU CĂRŢI

POEZII DIN ÎNCHISORI Culegere de Zahu PANĂ	$ 20
DIN ŢARA LUI CAIN de Dumitru PHILIP	$ 20
ÎNAINTE ŞI DUPĂ DICTATUL DELA VIENA de Aurel S. MARINESCU	$ 20
O CONTRIBUŢIE LA ISTORIA EXILULUI ROMÂNESC de Aurel S. MARINESCU	$ 20
MĂ APLEC PESTE ANI de Aurel S. MARINESCU	$ 20
ARMATA ROŞIE ÎN ROMÂNIA de Aurel S. MARINESCU	$ 20
PITEŞTI, de Dumitru BACU	$ 20
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN (1919-1939) culegere de texte	$ 15
NĂZUINŢI ŞI DEZNĂDEJDI de Petru GHEORGHEONI	$ 10
ISTORIA POLITICĂ A EUROPEI, DELA NAPOLEON LA STALIN de Nicolae CIACHIR	$ 20
CĂLĂU ŞI DIPLOMAT, VIŞINSKI de Adrian GRIGOROPOL	$ 15
ISTORIA RELAŢIILOR INTERNAŢIONALE dela Pacea Vestfalică (1648) până în contemporietate (1947) de Nicolae CIACHIR	$ 20
SÂNGELE TEMNIŢEI şi POEME de Radu GYR	$ 15
804 ZILE ŞI NOPŢI ÎN LANŢURILE MORŢII de V.BLĂNARU-FLAMURĂ	$ 25
ÎNTOARCEREA DIN INFERN VOL II (CRIMĂ ÎMPOTRIVA DEMNITĂŢII OMULUI) de Ion CÂRJĂ	$ 20
POEZII ALESE şi ŞOIMII PESTE PRĂPASTIE de Nichifor CRAINIC	$ 10
AMINTIRI DIN ÎNCHISOARE de Nicolae DIMA	$ 10
EXIL-OAMENI şi IDEI de S CONSTANTINESCU	$ 10
FÂNTÂNA LUMINII, poezii de Dumitru ICHIM	$ 10
CU ACUL PE SĂPUN, poezii de Zahu PANĂ	$ 10
LA PORŢILE DISPERĂRII de Floria BAŢU-ICHIM	$ 10

CĂRŢI ÎN LIMBA ENGLEZĂ

CAPTIVE ROMANIA, A DECADE OF SOVIET RULE by Alx. CREŢIANU	$ 20
A HISTORY OF THE ROMANIANS from Roman times to the completion of unity. by R.W. SETON-WATSON	$ 30
JOURNEY TO FREEDOM by Nicholas DIMA	$ 20
THE ANTI-HUMANS (Piteşti) by D. BACU	$ 20
RED HORIZONS by Ion Mihai PACEPA	$ 20
PRISONER OF RED JUSTICE an account of ten years captivity in comunist Romania by Leonard KIRSCHEN	$ 20

LA FIECARE COMANDĂ SE ADAUGĂ COSTUL EXPEDIŢIEI

Puteţi procura cărţile de mai sus dela
Dl. Tudor Murgoci
39 Niagara Rd. Kitchener, Ont. N2B 1T1

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

CSAT A DISCUTAT DESPRE SCOATEREA PE TUŞĂ A SECURIŞTILOR

Consilierul prezidenţial pentru securitate naţională Ioan Talpeş a declarat la finalul şedinţei CSAT, că toate instituţiile guvernamentale, inclusiv Administraţia prezidenţială, au obligaţia să întocmească fişe cu persoanele care pot avea acces la documentele clasificate NATO, urmând ca Autoritatea Naţională pentru Securitate (ANS), din subordinea MAE, să decidă, pe baza unor criterii, cine va avea acces la astfel de informaţii.

Talpeş a precizat că ANS nu are atribuţiile unui serviciu secret, ci este *"abilitată să urmărească persoanele, adică să stabilească dacă o persoană are sau nu dreptul de a avea acces la documentele clasificate NATO"*. El a menţionat că agenţia funcţionează şi lucrează la stabilirea criteriilor pe baza cărora va decide persoanele care au acces la informaţiile clasificate NATO.

Consilierul prezidenţial a precizat că s'a luat în discuţie, în şedinţa CSAT, renunţarea la anumite persoane din structurile statului, dar că *"nu s'a ajuns la o concluzie"*. *"S'a luat în discuţie şi se are în vedere găsirea unor soluţii în ceea ce priveşte oamenii care ar putea să genereze o reacţie de respingere din partea NATO"*, a mai spus Talpeş.

Ioan Talpeş a precizat că nu vor fi păstrate în structurile statului persoanele care au spionat împotriva ţărilor membre ale Alianţei Nord-Atlantice, *"în funcţie de reacţia statelor respective"*. El a declarat că persoanele care au făcut parte din poliţia politică sau care au lucrat cu KGB *"nu au ce căuta"* în instituţiile statului. El a mai spus că şi un politician aflat în funcţie ar putea deveni *"indizerabil"*. Talpeş a precizat că în Ungaria, Polonia, Cehia, după integrarea în NATO, s'a ajuns chiar la desfiinţarea unor instituţii şi obligarea unor persoane să renunţe la funcţiile publice pe care le deţineau. *"La nivelul Administraţiei prezidenţiale sunt sigur că nu vor exista probleme* (din acest punct de vedere - n.r.)", a declarat Talpeş.

Ioan Talpeş a declarat că, în prezent, în instituţiile statului lucrează persoane care au făcut parte din fosta Securitate, adăugând însă că trebue analizat modul în care acestea au fost implicate în activitatea Securităţii. El a precizat că directorul Serviciului de Telecomunicatii Speciale (STS), generalul Tudor Tănase, a lucrat în fosta Securitate, dar nu în structurile informative ale acesteia ci, fiind inginer, în domeniu tehnic. Talpeş a precizat că STS desfăşoară, de altfel, tot o activitate tehnică. *"Habar nu are* (directorul STS - n.r.) *ce se vorbeşte pe circuitele telefonice pe care le are în îngrijire şi pe care trebue să le facă să funcţioneze"*, a afirmat Talpeş.

PREŞEDINTELE CATALOGHEAZĂ DREPT FIGURĂ DE STIL ANUNŢUL PREMIERULUI PRIVIND DEMISIA

Preşedintele Ion Iliescu a declarat că anunţul făcut de Premierul Adrian Năstase referitor la o eventuală demisie, în cazul în care România nu va fi invitată să adere la NATO la *summit*-ul de la Praga, trebue privit *"ca o figură de stil"*.

"Răspunderea Guvernului şi a primului ministru nu se limitează la un singur obiectiv", a adăugat şeful statului. Iliescu a precizat că, prin anunţul făcut, Premierul Năstase a vrut să arate seriozitatea Guvernului şi că neinvitarea României la *summit*-ul dela Praga ar considera-o un eşec. *"Nu se judecă politica unui guvern printr'un singur obiectiv"*, a afirmat Iliescu. Întrebat dacă i-ar interzice premierului să-şi prezinte demisia, şeful statului a spus că nu l-ar putea forţa pe Adrian Năstase să nu facă un asemenea gest. *"Nu aş putea să îl forţez"*, a declarat Ion Iliescu.

CAMERA DEPUTAŢILOR ŞI SENATUL AU ADOPTAT MESAJUL ADRESAT PARLAMENTELOR STATELOR NATO

Forul legislativ a dezbătut, în cadrul şedinţei comune, declaraţia privind politica Guvernului pentru pregătirea aderării la NATO prezentată de Premierul Adrian Năstase şi programul de acţiuni prioritare în acest sens.

Parlamentul cere, în mesajul prezentat de preşedintele Camerei Deputaţilor, Valer Dorneanu, parlamentelor din ţările NATO să ia act de eforturile României şi să sprijine integrarea ei în alianţa nord-atlantică.

NOI ANGAJAMENTE ALE GUVERNULUI

Guvernul s'a angajat faţă de FMI, în scrisoarea suplimentară de intenţie, să permită debranşarea celor care nu plătesc curentul şi gazele şi să închidă întreprinderile pentru care nu găseşte investitori.

Consumatorii casnici vor fi obligaţi să îşi plătească facturile în 15 zile dela emitere, iar întreprinderile vor avea termen limită 45 de zile. Guvernul s'a angajat să ia aceste măsuri pentru îmbunătăţirea ratei de colectare a veniturilor în sistemul energetic.

Tarifele la curent şi gaze naturale vor continua să crească. Până la 1 Ianuarie 2003, gazele se vor scumpi, în dolari, dela 82,5 la 90 de dolari mia de metri cubi. Căldura se va scumpi, de asemenea, dela 15,4 dolari gigacaloria, la 20 de dolari, pe parcursul acestui an.

CFR CĂLĂTORI SE DOTEAZĂ CU ECHIPAMENTE NEMŢESTI

CFR Călători şi compania germană Siemens au semnat un contract prin care operatorul feroviar va achiziţiona 120 de trenuri automotoare, reprezentând prima etapă a unui program al Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor şi Locuinţei care prevede dotarea CFR cu 224 de automotoare, până în anul 2010, a declarat, la semnarea contractului, ministrul de resort, Miron Mitrea. Până în anul 2004, CFR va importa 57 de automotoare fabricate de Siemens în Germania, urmând ca restul de 63 de trenuri să fie produse de către o societate din România. Valoarea totală a proiectului este de aproximativ 270 de milioane de dolari.

SE VOR MĂRI PREŢURILE LA COMBUSTIBIL, CAFEA ŞI ALCOOL

Începând dela 1 Mai accizele pentru carburanţii auto, alcool şi cafea vor creşte, în procente cuprinse între 4% şi 54%, atingând nivelul prevăzut iniţial pentru începutul anului viitor, potrivit unui proiect de ordonanţă de urgenţă.

Astfel, accizele pentru benzină cu conţinut de tetraetil de plumb se vor majora cu 10,1%, până la 319,4 euro/tonă, iar cele pentru benzina fără plumb vor urca cu 11,6%, până la 263,6 euro pe tonă. Cea mai mare creştere de accize, de 54%, se va înregistra în cazul alcoolului, nivelul taxelor urmând să fie de 108,4 euro pe hectolitru.

Majorările de accize în cazul cafelei sunt de 6,2% pentru cafea verde, de 4,1% pentru cafea prăjită şi de 10% pentru cafea solubilă. Noile niveluri de accizare sunt de 850 euro/tonă pentru cafea verde, de 1.250 euro/tonă pentru cafea prăjită şi de 5.000 euro/tonă pentru cafeaua solubilă.

Ajustarea nivelului accizelor, astfel încât treptat să ajungă la nivelul din Uniunea Europeană, este unul dintre angajamentele asumate de Guvern prin acordul *stand-by* cu Fondul Monetar Internaţional.

Proiectul de ordonanţă de urgenţă urmează să fie discutat cu patronatele, după care va fi supus aprobării Guvernului.

MINISTERUL DE INTERNE ÎN PRAGUL FALIMENTULUI

Ministerul de Interne ar putea intra în faliment din cauza datoriilor foarte mari pe care le are faţă de furnizorii de servicii, dar şi faţă de propriii angajaţi, scrie *Cotidianul*. În acest moment, MI are nevoie de aproape o mie de miliarde de lei pentru a acoperi toate datoriile. Din aceşti bani aproape 300 de miliarde de lei sunt necesari pentru plata facturilor restante şi aproape 650 de miliarde sunt datoraţi de Ministerul de Interne cadrelor sale.

NOI CONCEDIERI

Cei mai mulţi vor fi daţi afară din societăţile Ministerului Industriei şi Resurselor, cu precădere în sectorul mineritului. Potrivit agenţiei Mediafax, ar fi vorba de companii naţionale precum Lignit Oltenia, Huila Petroşani, Societatea Naţională a Cărbunelui Ploieşti, Minvest Deva şi Remin Baia-Mare.

Concedieri se vor face şi la ministerele transporturilor, tehnologiei informaţiilor, agriculturii, culturii şi privatizării. Câteva mii de locuri de muncă vor fi eliminate prin divizarea unor întreprinderi din subordinea Ministerului Industriei.

Guvernul a hotărît şi plafonarea nivelului salariilor la 86 de societăţi de stat, a căror activitate este monitorizată de anul trecut. Potrivit acordului cu FMI, salariile bugetarilor vor fi majorate anul acesta cu cel mult 22%. Fondul de salarii pe anul acesta este de 49.500 de miliarde de lei, faţă de 40.700 de miliarde, anul trecut. Între societăţile monitorizate se numără, între altele, Termoelectrica, Petrom, Distrigaz, Căile Ferate - companii din minerit sau întreprinderi pe care Guvernul a promis că le va privatiza, anul acesta - Siderurgica Hunedoara, Tractorul Braşov, Aro Câmpulung, Nitramonia Făgăraş, etc. Toate societăţile monitorizate au obligaţia să transmită lunar ministerelor rapoarte despre salarii, fondul de salarii, datorii plătite, restanţe şi pierderi.

PREŢUL CARBURANŢILOR AUTO S'AU MAJORAT

Litrul de benzină premium costă 18.500 de lei, faţă de 16.900 până acum. Benzina premium fără plumb a ajuns la 17.900 de lei litrul. Litrul de benzină super plus cu plumb costă 18.900 de lei, iar cea fără plumb 18.100 de lei. Sucursalele Petrom pot practica preţuri mai mari sau mai mici cu cinci procente faţă de cel stabilit de conducerea societăţii. SNP Petrom afirmă că majorarea de preţ s'a impus ca urmare a scumpirii ţiţeiului pe piaţa internaţională.

BANCNOTA DE 5.000 A FOST RETRASĂ DIN CIRCULAŢIE

Banca Naţională a României a decis retragerea din circulaţie, începând cu 1 Mai, a bancnotelor de 5.000 de lei, ediţia 1998, agenţii economici fiind însă obligaţi să le primească dela populaţie până la data de 16 Iunie 2002, dar să nu le restituie clienţilor. Bancnota poate fi utilizată ca mijloc de plată până la 30 Iunie 2002. În perioada 17 Iunie - 30 Iunie, bancnotele vor fi primite dela populaţie, agenţi economici şi celelalte instituţii, în plăţi sau pentru preschimbare, numai de către unităţile bancare.

PARTIDUL UMANIST (PUR) S'AR PUTEA RETRAGE DELA GUVERNARE

Preşedintele PUR, Dan Voiculescu, a reluat ideea că Partidul Umanist se va retrage dela guvernare dacă PSD nu îşi respectă promisiunile, precizând, pe de altă parte, că ar putea apela la Curtea Constituţională pentru a obţine constituirea grupului parlamentar PUR.

PUR a luat în calcul retragerea dela guvernare, care va deveni efectivă în cazul în care *"între vorbele şi faptele PSD nu va exista concordanţă"*, a afirmat Voiculescu. Pe de altă parte, Dan Voiculescu a spus că o eventuală decizie în acest sens nu are legătură cu disputa privind formarea unui grup parlamentar PUR. Liderul PUR a evocat posibilitatea de a apela la Curtea Constituţională în acest caz. În replică, preşedintele PSD Adrian Năstase consideră că, *"în mod firesc"*, grupul parlamentar constituit în Camera Deputaţilor de PDSR şi PUR trebue să fie format din partidele care au participat la alegeri împreună. El recomandă Partidului Umanist ca, la alegerile din 2004, să se prezinte singur, pentru a-şi verifica astfel suportul electoral.

OFIŢERII ROMÂNI DE INFORMAŢII VOR DEVENI PRIN STATUT *"OAMENI DIN UMBRĂ"*

Prin proiectul de lege privind statutul general al ofiţerilor de informaţii, iniţiat de deputatul PSD Ion Stan, preşedinte al Comisiei SRI, şi depus la Camera Deputaţilor, aceşti ofiţeri sunt funcţionari publici cu statut aparte şi se află sub protecţia statului.

Statutul se aplică ofiţerilor de informaţii din SRI, SIE, DGIA (MApN), DGIP (MI), SIPA (MJ), SPP, STS şi altor structuri de informaţii, dacă sunt create ulterior apariţiei legii.

Conform acestui statut, în vederea îndeplinirii sarcinilor de serviciu, unii ofiţeri pot să ocupe funcţii în structurile administraţiei publice, întreprinderi, instituţii sau organizaţii, iar conducătorii acestora au obligaţia de a nu-i deconspira.

Îndatoririle generale ale acestor ofiţeri impun ca aceştia să păstreze *"o strictă neutralitate politică şi sindicală"*. Ei sunt obligaţi, printre altele: să nu folosească poziţia profesională sau calitatea pentru crearea de avantaje în probleme de interes personal.

Proiectul acordă şi statut oficial informatorilor. Sunt reglementate drepturile băneşti care li se dau celor ce colaborează cu serviciile secrete, precum şi la protecţia asigurată. Cetăţenilor străini care devin informatori li se poate acorda la cerere cetăţenia română.

MINISTRUL MUNCII PROPUNE O TAXĂ PENTRU A DOUA LOCUINŢĂ

Ministrul Muncii, Marian Sârbu, a declarat în conferinţa de presă a PSD, că va fi instituită o taxă plătită de persoanele care deţin a doua locuinţă şi nu este închiriată, arătând că sumele strânse în acest mod vor fi folosite pentru facilitarea obţinerii unei locuinţe de către tinerii în vârstă de până la 35 de ani.

Sârbu a spus că instituirea acestei taxe este prevăzută în Legea 116/2002 privind prevenirea şi combaterea marginalizării sociale, adoptată de Parlament, iar nivelul taxei va fi stabilit printr'o lege specială, până la sfârşitul acestui an. Legea 116 a fost publicată în Monitorul Oficial în 15 Martie şi va intra în vigoare în termen de 90 de zile, după ce Ministerul va elabora normele de aplicare, a adăugat Sârbu.

El a explicat că în Legea de prevenirea şi combaterea marginalizării sociale este prevăzut ca tinerilor care se află în imposibilitatea cumpărării de locuinţe numai prin forţe proprii le vor fi acordate, dintr' un fond, sume pentru acoperirea integrală a avansului pentru dobândirea unei locuinţe sau pentru plata chiriei, pe o perioadă de trei ani. Fondurile constituite pentru acest scop vor fi formate din taxele pe a doua locuinţă şi din sumele prevăzute în bugetele proprii ale consiliilor judeţene şi în bugetul de stat. Ministrul Muncii a arătat că şi în ţările UE există această reglementare de instituire a taxei pe a doua locuinţă şi că depinde de Parlament dacă această taxă va fi aplicată în paralel cu calcularea unui impozit mai mare pentru cei care au mai multe locuinţe. *"Dacă vorbim de solidaritate socială şi repartizarea echitabilă a veniturilor, aceste fonduri pentru a facilita tinerilor să cumpere locuinţe nu pot fi luate decât prin redistribuirea veniturilor"*, a explicat Sârbu. El a adăugat că cine este nemulţumit de instituirea acestei taxe poate să atace legea la Curtea Constituţională.

Sârbu a spus că Legea de prevenire şi combatere a marginalizării sociale mai prevede posibilitatea garantării accesului la locuri de muncă a tinerilor între 16 şi 25 de ani aflaţi în dificultate, prin faptul că agenţii economici care îi angajează pe baza contractului de solidaritate, timp de 1-2 ani, vor beneficia de rambursarea salariului de bază acordat tinerilor.

ŞTIRI... ŞTIRI... ŞTIRI...

S'AU DESFIINŢAT CORTURILE DE PE PLĂJILE DELA 2 MAI ŞI VAMA VECHE

La Prefectura Constanţa s'a desfăşurat primul Comandament Litoral din acest an, la care a participat şi ministrul Turismului, Dan Matei Agathon. După ce a inspectat toate staţiunile, pentru a se lămuri cine este pregătit pentru mini vacanţa de Paşti, ministrul a luat câteva decizii care, cu siguranţă, îi vor nemulţumi pe mulţi împătimiţi ai mării. Cea mai nepopulară hotărâre este aceea de a interzice campareа pe plajele de la 2 Mai şi Vama Veche, pe motiv că acolo sunt rezervaţii naturale.

IOAN HOLENDER CONDUCE DE ZECE ANI OPERA DE STAT DIN VIENA

Ioan Holender a fost omagiat de vienezi cu ocazia sărbătoririi a zece ani de când a fost numit directorul Operei de Stat din Viena, devenind astfel cel mai longeviv director general al celebrei opere. Ioan Holender, născut la Timişoara, a fost numit director al Operei din Viena pe 30 Martie 1992, iar recent, mandatul i-a fost prelungit până în 2005. Directorul Operei de Stat a absolvit Conservatorul din Viena în 1963, după care a devenit solist la Klagenfurt, onorând şi contracte din Elveţia sau Germania.

LEGE ABERANTĂ PRIVIND DREPTUL LA REPLICĂ

Camera Deputaţilor a adoptat proiectul de lege privind dreptul la replică - o lege care vizează presa scrisă, în primul rând. Proiectul a fost iniţiat de ministrul Apărării, Ioan Mircea Paşcu şi, deşi a suferit multe modificări în Cameră, textul mai conţine unele prevederi care pot stârni nemulţumirea ziariştilor. Astfel, sub amenin ţarea unei amenzi care poate ajunge până la 100 de milioane de lei, ziarele şi revistele vor fi obligate să publice dreptul la replică. Orice persoană care se simte lezată de informaţiile dintr'un articol apărut în presa scrisă va putea cere publicarea dreptului la replică pe aceeaşi pagină unde a apărut articolul contestat. Dacă refuză, gazeta poate fi dată în judecată, iar dacă nu se supune nici hotărârii instanţei, publicaţia poate fi amendată cu o amendă dela 5 la 100 de milioane de lei.

Ziariştii din presa scrisă susţin că nu era nevoie de o lege a dreptului la replică.

LOCUITORII DIN HAŢEG, SIMERIA, DEVA, MEDGIDIA, CERNAVODĂ, TULCEA CÂMPENI ŞI OCNA MUREŞ NU AU APĂ TIMP DE 10 ORE PE ZI

Conducerea societăţii Electrica a hotărît să sisteze furnizarea energiei electrice către regiile de apă din oraşele menţionate mai sus, din cauza datoriilor foarte mari acumulate.

"Există un întreg program de deconectare, între anumite ore, a râu-platnicilor. Timp de 10 ore pe zi nu furnizăm energie electrică regiilor de apă, ceea ce înseamnă că în această perioadă populaţia din aceste localităţi nu va avea apă", a declarat Silviu Lucian Boghiu, directorul general al societăţii Electrica. *"Îmi pare rău că, din cauza unui management defectuos la regiile de apă, suferă populaţia, care îşi achită facturile. De altfel, conducerile acestor regii se laudă, în bilanţurile lor, că încasează aproximativ 80% din facturile emise populaţiei."*

LIPSA AUTORITĂŢII ÎN PNL

Şedinţa Consiliului Reprezentanţilor Naţionali nu a rezolvat problemele liberalilor. Dela finalul întrunirii, în ciuda imaginii de armonie care a vrut să fie transmisă opiniei publice, declaraţiile *"războinice"* au continuat să apară. Liderul PNL din Senat, Radu F. Alexandru a anunţat că la viitorul Congres al partidului va propune modificarea Statutului, în sensul încluderii unei prevederi prin care senatorii şi deputaţii care vor intra pe viitoarele liste parlamentare vor avea obligaţia să-şi semneze demisia în alb care să se activeze din momentul în care se va constata că nu au o activitate parlamentară.

Totodată, senatorul PNL Paul Păcuraru a precizat că adevărata criză din PNL nu se referă atât la conflictele dintre persoane sau la o problemă de prestaţie, ci ea se rezumă la *"diferenţa dintre ceea ce se doreşte să se facă şi ceea ce se face în mod efectiv"*.

COMITETUL DE COORDONARE AL ALIANŢEI CIVICE

Alianţa Civică avertizează asupra pericolului adoptării unei legi care să pedepsească presa după bunul plac al demnitarilor. Proiectul de lege privind dreptul la rectificare şi dreptul la replică faţă de materialele publicate în presă, promovat de un membru al Executivului, trecut neverosimil de repede prin toate etapele şi aflat în faţa votului final al Camerei, reprezintă încă o dovadă că, printr'o abilă mimare a cutumelor democraţiei, partidul de guvernământ şi aceloiţi săi urmăresc înăbuşirea oricărei critici, intimidarea ultimei *"puteri"* a statului rămasă relativ independentă, mass-media.

Votarea unui asemenea proiect ar duce la adoptarea unei legi care fie că ar fi inaplicabilă, sporind haosul din legislaţia noastră, fie că ar ucide, prin absurditatea ei, presa independentă.

S'A CERUT RENUNŢAREA LA ORDONANŢA CARE CEREA PEDEPSIREA CELOR CARE NEAGĂ HOLOCAUSTUL

Parlamentarul PNL Mircea Ionescu Quintus a declarat că senatorii liberali contestă Ordonanţa de Urgenţă 31/2002 privind interzicerea organizaţiilor şi simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob, care prevede, printre altele, pedepsirea cu închisoare dela şase luni la cinci ani şi interzicerea altor drepturi pentru persoanele care neagă public Holocaustul sau efectele acestuia. În opinia lui Quintus, Guvernul ar fi trebuit să explice, mai întâi, ce înseamnă Holocaust, astfel încât cei care contestă public acest termen să ştie despre ce este vorba.

Senatorul PNL Norica Nicolai, membru în Comisia de apărare, a declarat că va solicita să se renunţe la articolul privind pedepsirea celor care neagă Holocaustul. *"Prin această Ordonanţă, Guvernul Năstase vrea să aducă istoria la tribunal. Actul normativ este contrar oricărui principiu general al Dreptului, iar menţinerea articolului 6 reprezintă obedienţa actualei puteri faţă de cercurile de lobby,"* a precizat Norica Nicolai.

CASE ŞI APARTAMENTE NELOCUIBILE

Până în anul 2020, doar 1,5 din cele 8 milioane de case şi apartamente din România vor mai fi locuibile, restul ajungând la sfârşitul ciclului lor de viaţă. Aceasta este principala concluzie a unui recent studiu realizat de Comisia Economică pentru Europa a Organizaţiei Naţiunilor Unite şi dat publicităţii zilele trecute.

ILIESCU NU SE VA RETAGE DIN POLITICĂ

Preşedintele Ion Iliescu a declarat la Cluj, că nu se va retrage din politică decât atunci când va înceta din viaţă. *"Eu din politică nu voi ieşi decât atunci când voi părăsi lumea"*, a afirmat Preşedintele Iliescu, întrebat dacă se va retrage din viaţa politică după încheierea actualului mandat de şef al statului. Iliescu a apreciat că *"a fi prezent în viaţa politică pentru un om politic este o datorie"*. În luna Februarie, după începerea discuţiilor pe tema modificării Constituţiei, în sensul alegerii preşedintelui de Parlament, şeful statului a declarat că personal nu este de acord cu această propunere, adăugând că nu este interesat de încă un mandat prezidential. Ulterior, Preşedintele Ion Iliescu a precizat că nu va mai candida pentru un nou mandat şi a menţionat că el crede că electoratul doreşte să îl aleagă direct pe şeful statului.

TAXE LA TURISMUL INTERNATIONL

Introducerea TVA pentru serviciile turistice prestate pentru cetăţenii străini ar putea conduce la majorarea cu 10% a tarifelor practicate de hotelurile de patru şi cinci stele, a declarat Alin Burcea, secretar de stat la Ministerul Turismului. Potrivit acestuia, cele mai afectate de măsură vor fi hotelurile mari, a căror clientelă este formată în majoritate din turişti străini.

"Dacă nu modificăm această lege şi nu reuşim să creăm o facilitate, în cel mai rău caz doar pentru acest an, va fi o tragedie. Hotelierii riscă să anuleze contractele, întrucât acestea au fost semnate anul trecut, cand TVA pentru această activitate era zero", a spus Burcea.

În vederea sprijinirii firmelor din domeniu, Ministerul Turismului va propune reducerea cu 50% a TVA pentru serviciile turistice prestate pentru turiştii români şi străini, în baza articolului 17 din Legea TVA care prevede posibilitatea reducerii la jumătate a acestei taxe pentru domeniile prioritare ale economiei. Oficialul Ministerului Turismului a precizat că, în cazul în care această măsură nu va fi acceptată, ministerul va iniţia, probabil, un act normativ prin care se acordă scutiri de TVA pentru turiştii străini care au contractat servicii înainte de intrarea în vigoare a noii Legi a TVA.

NUMĂRUL ROMÂNILOR CARE IES DIN ŢARĂ SCADE

Numărul persoanelor care au ieşit din România în primele trei luni ale anului a scăzut cu patru la sută faţă de perioada similară a anului trecut, ca urmare a condiţiilor impuse la frontieră, a declarat într'o conferinţă de presă ministrul de Interne, Ioan Rus.

Potrivit ministrului, scăderea a fost generată în primul rând de condiţiile de ordin financiar impuse de ţările din spaţiul Schengen.

SĂRĂCIA NU MAI PERMITE ROMÂNULUI UN ABONAMENT LA TV.

Din cauza sărăciei, Românul nu-şi mai poate plăti abonamentul la televizor. TVR a pierdut anul trecut aproximativ 78.000 de plătitori ai abonamentelor TV, se arată în raportul societăţii româneşti de televiziune pe 2001. Numărul total de abonaţi ai SRTV era în 2001 de 3,33 milioane de persoane fizice şi juridice. În acelaşi raport se mai arată că din totalul de publicitate televizată TVR deţine 15% faţă de PRO TV care are 36%, Antena 1 - 24% şi Prima - 10%.

CRIZA DIN BASARABIA CREŞTE ROLUL ROMÂNIEI ÎN EUROPA

"O situaţie critică în Republica Moldova face ca România să fie mai importantă pentru noi", a declarat comisarul european pentru extinderea UE, Günther Verheugen, în prima zi a reuniunii Comitetului Parlamentar Mixt Uniunea Europeană - România, desfăşurată la sediul Parlamenului European dela Bruxelles.

Precizarea oficialului european a venit ca răspuns la o întrebare privind efectele evenimentelor din Republica Moldova asupra procesului de aderare a României la UE. *"Evoluţia dintr'o ţară vecină nu înseamnă că perspectivele pentru o ţară se degradează, ci dimpotrivă"*.

SPORT

FCM BACĂU -DINAMO 4-2 (2-1)

Bacăul şi Dinamo au prezentat celor peste 20.000 de spectatori de pe stadionul *"Dumitru Sechelariu"* un meci de zile mari. Gazdele au confirmat că sunt gata pentru a *"învinge"*. Un meci spectaculos preserat cu şuturi la bare a dus la victoria erchipei băcăuane. Au marcat pentru FCM Bacău: Iodi (8a), Badoi (42), Cursaru (42 şi 88). Pentru Dinamo: Cl.Niculescu (18), Danciulescu (64).

PATRU MEDALII DE AUR PENTRU ECHIPA DE GIMNASTICĂ MASCULINĂ

Gimnastica masculină din ţara noastră a reuşit să se impună la Campionatele Europene dela Patras (Grecia). Sportivii români antrenaţi de Dan Grecu au cucerit patru medalii de aur, una de argint şi una de bronz.

Este prima dată în istoria gimnasticii masculine când echipa României iese campioană europeană şi cucereşte titlul la individual compus.

Pentru această performanţă istorică fiecare gimnast va primi 381 de milioane de lei.

FEDERAŢIA ROMÂNIEI DE RUGBY A PRELUNGIT COLABORAREA CU ANTRENORUL BERNARD CHARREYRE

Federaţia Română de Rugby (FRR) a solicitat forului similar din Franţa şi obţinut prelungirea colaborării cu antrenorul francez Bernard Charreyre până după meciurile de calificare a Cupei Mondiale din luna Octombrie a acestui an, a declarat preşedintele FRR, Octavian Morariu.

Preşedintele FRR a precizat că, în acest moment, Charreyre nu are un contract ferm cu federeaţia română, care, de altfel nici nu-i plăteşte tehnicianului francez un salariu, ci doar suportă anumite cheltuieli legate de transport şi de diurnă.

Bernard Charreyre, în vârstă de 52 de ani, a preluat la începutul lunii Ianuarie, pentru o perioadă de şase luni, funcţia de antrenor principal al reprezentativei României, înţelegerea iniţială cu FRR urmând să expire în luna Iunie. De când Charreyre se află pe banca tehnică, formaţia României nu a pierdut nici un meci, câştigând, cu cinci victorii consecutive, Cupa Europeană a Naţiunilor, şi având şanse foarte mari de calificare la Cupa Mondială din 2003.

"UN ATACANT MAI IEFTIN DECÂT APA"

Cotidianul turc *"Milliyet"* a notat, sub titlul *"Radu, un atacant mai ieftin decât apa"*, că Radu Niculescu primeşte 5.000 de dolari pentru fiecare meci în care evoluează toate minutele şi numai 2.500 de dolari dacă intră pe teren în repriza secundă.

SCANDALUL DIN LOTUL FEMININ DE GIMNASTICĂ CONTINUĂ

Fosta gimanastă Alexandra Marinescu, dublă campioană mondială, a declarat pentru Pro TV că i-au fost falsificate actele pentru a putea participa la concursuri, deşi nu avea vârsta permisă de regulament. *"Mie atâta mi s'a spus: <<Dacă te întreabă cineva, eşti născută în 1981>>. Adică eram cu un an mai în vârstă. Nu mi s'a repetat de fiecare dată, mi s'a spus o dată şi clar. Noi doar executăm"*, a declarat Marinescu.

Alexandra Marinescu s'a retras din activitatea competiţională la 15 ani, din cauza unei accidentări la coloana vertebrală şi a precizat că, de când s'a retras din activitate, nu a mai ieşit din ţară, deoarece se teme să nu fie prinsă de autorităţi cu acte false.

CLASAMENTUL DIVIZIEI A după etapa 23-a

Loc	Echipa	Nr.J	V	E	I	Gm	Gp	Pct
1.	Dinamo	23	12	8	3	50 - 28		44
2.	FC Naţional	23	11	9	3	34 - 16		42
3.	Rapid	23	12	4	7	38 - 25		39
4.	Oţelul	23	11	6	6	26 - 16		39
5.	FCM Bacău	23	12	2	9	34 - 31		38
6.	Steaua	23	11	3	9	35 - 25		36
7.	Ceahlăul	23	10	4	9	30 - 29		34
8.	Gloria Bistriţa	23	10	2	11	22 - 28		32
9.	Univ. Craiova	23	8	7	8	30 - 28		31
10.	FC Argeş	23	9	4	10	25 - 29		31
11.	Astra	23	7	8	8	24 - 22		29
12.	Farul	23	7	7	9	26 - 29		28
13.	FC Braşov	23	6	7	10	19 - 26		25
14.	Sportul stud.	23	7	4	12	27 - 41		25
15.	Petrolul	23	4	8	11	20 - 35		20
16.	UM Timişoara	23	3	5	15	19 - 51		14

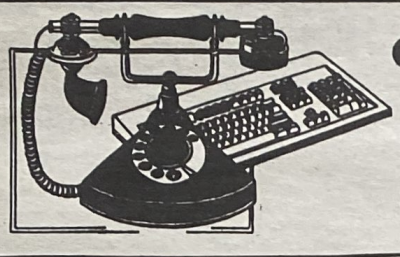

din cele 3 colțuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

STATELE UNITE SUNT ALĂTURI DE ISRAEL

"Operațiunea Zidul de Apărare" declanșată de Sharon a continuat în Aprilie cu toate că a apărut și rezoluția 1403 a Consiliului de Securitate, de respectare a rezoluției 1402 în care se cerea încetarea violențelor dintre Palestinieni și Israelieni și retragerea trupelor israeliene.

La rândul lui, Președintele Bush a cerut cu un aer hotărît, începând din 4 Aprilie, încetarea atacurilor teroriste cu bombe sinucigașe și retragerea imediată a trupelor israeliene din teritoriile ocupate conform rezoluțiilor 242 și 338 ale Consiliului de Securitate, ca și încetarea construirii de noi așezăminte evreiești în aceste teritorii. El a repetat această cerere și alături de Premierul britanic Blair, venit pentru o scurtă vizită la *ranch*-ul lui Bush din Texas.

Această intervenție a lui Bush, ca și următoarele, s'a dovedit a fi o retorică goală în fața intransigenței lui Sharon care a declarat în Knesset că *"Operațiunea Zidul de Apărare"* va continua până ce misiunea de distrugere a infrastructurii teroriste a lui Arafat *"va fi terminată"*, sfidând cererile președintelui american.

S'a creat astfel un dezastruos cerc vicios de atacuri puternice israeliene cu mijloace moderne de luptă și răspunsuri disperate de bombe sinucigașe sau încercări de rezistență cu arme ușoare.

Biserica Nașterea Domnului, asediată

În urma acestei operațiuni tancurile israeliene au continuat să pătrundă în majoritatea localităților palestiniene cu blindatele și să distrugă locuințe în căutarea militanților suspecți. Din această vânătoare a avut de suferit și Biserica *Nașterea Domnului*, amplasată pe locul unde se crede că s'a născut Iisus Christos.

Interesantă pare declarația generalului israelian Giora Eiland, care a spus că Israelul are o înțelegere cu Statele Unite de a i se permite continuarea operației. Se pare că așa a fost după cum au arătat evenimentele următoare.

Bush a trimis pe Secretarul de Stat Colin Powell în Israel, dar el va ajunge de-abia după șase zile în regiune, fiindcă a avut misiunea de a se întâlni în Maroc cu prințul saudit de Coroană, Abdullah, în Egipt cu Mubarak și în Spania cu reprezentanții Uniunii Europene în frunte cu Javier Solana, cu Secretarul General ONU Kofi Annan și cu Ministrul de Externe rus Ivanov.

După întrevederile cu prințul saudit și cu liderii egipteni Powell a aflat că Statele Unite, pentru a avea sprijinul lor în procesul de pace, trebue să ajute la retragerea israeliană, monitorizarea cu reprezentanți americani și recunoașterea că Yasser Arafat este negociatorul principal al Palestinienilor.

La Madrid, liderii europeni, Kofi Annan, la care s'au asociat Colin Powell și Igor Ivanov, au dat un comunicat. Ei au cerut Israelului încetarea operațiunilor militare și retragerea imediată din orașele palestiniene ocupate, inclusiv Ramalah unde este cartierul general al lui Arafat, ca lider ales al poporului palestinian, i s'a cerut să ia măsuri imediate pentru oprirea atacurilor asupra civililor nevinovați.

Pe teren, trupele israeliene au continuat ocuparea altor orașe ca Nablus și Jenin, unde s'au dat lupte grele în lagărul de refugiați de aici.

O situație deosebit de critică a continuat dela începutul ocupării Bethleemului, unde Biserica Nașterea Domnului a fost sub asediu din 2 Aprilie, fiindcă aici au cerut azil refugiați Palestinieni, unii înarmați, alții răniți. Înăuntru erau și 60 de călugări. Toți au rămas fără hrană, apă și medicamente, iar două cadavre ale Palestinienilor omorîți de trăgătorii cu lunetă israelieni au fost evacuați de-abia la sfârșitul lunii Aprilie.

Trupele israeliene au produs mari pagube în Bethleem. Orașul care a primit peste 200 milioane de dolari, din diverse donații pentru celebrarea mileniumului are multe magazine cu geamurile sparte și ușile rupte din balamale. Mașinile parcate au fost strivite de tancuri sau au rămas cu parbrizele sparte. Monumentul de piatră primit din Germania, dela Koeln, ridicat la intrarea vechiului oraș, a fost dărâmat.

Pastorul Bisericii Lutherane povestește cum, după ce a deschis ușa soldaților israelieni, aceștia au forțat 30 de uși și 57 de ferestre căutând, fără succes, după oameni înarmați și arme. Într'un birou au distrus un computer, iar apoi un frigider. Au spart geamurile unui stand de ceramică artizanală și un mic magazin de suveniruri.

Jessica Montell, director al grupului israelian pentru drepturile omului a declarat că soldații pot opera în teritoriile palestiniene fără a fi pedepsiți. *"Nu există responsabilitate. Nu există investigație... E greu să găsești vreo justificare de securitate pentru ce apare a fi vandalism și distrugere furioasă"*, a spus ea, după cum a relatat *"Washington Post"*.

În timp ce Colin Powell era în dificila sa misiune de pace, și-a făcut apariția la Washington Benjamin Natanyahu, fostul prim-ministru israelian care a luat cuvântul în fața unor senatori, ca din partea guvernului israelian în care a încercat să dea o lecție de politică externă administrației americane.

Tanc distrugând locuințe

În primul rând a spus că Colin Powell nu trebue să se întâlnească cu Arafat, fiindcă misiunea aceasta este sortită eșecului. De altfel, guvernul israelian a declarat că este o *"tragică greșeală"*.

După ce a spus că este îngrijorat că Israelul *"este presat să se retragă tocmai când este aproape să rupă din rădăcini teroarea palestiniana"*, fostul premier israelian a căutat să sperie pe Americani, sensibili după 11 Septembrie, ca să câștige simpatie pentru invazia israeliană. El a spus că terorismul lui Arafat se va întinde și în Statele Unite dacă Israelul nu va distruge *"fabricile de teroare"* ale lui Arafat. *"Dacă nu sunt distruse, această nebunie va lovi în autobuzele voastre, în magazinele universale, în pizzeriile și cafenelele voastre"*.

Natanyahu a comparat campania militară israeliană cu războiul Statelor Unite din Afganistan, o poziție eronată adoptată de Sharon după 11 Septembrie, când s'a încadrat automat ca luptător împotriva terorismului.

Fostul premier israelian a mai spus că ofensiva în Malul de Vest va continua *"cu sau fără suportul internațional"*, o sfidare a Națiunilor Unite a Uniunii Europene și aparent a administrației americane.

Argumentele lui Natanyahu, care sunt și cele ale lui Sharon, au fost aplaudate de numeroșii simpatizanți ai Israelului din Congres.

Deși Israelienii au crezut că odată cu ocuparea orașelor palestiniene și atacurile militare dure vor duce la oprirea bombelor sinucigașe, acestea au reînceput. Una a avut loc chiar în ziua sosirii lui Colin Powell, bomba fiind o tânără din Jenin, unde s'au dat lupte grele și Palestinienii au anunțat că au fost masacrați sute de Palestinieni.

Acest atac care a avut ca rezultat șase morți și zeci de răniți, a înrăit și mai mult pe Sharon care a anunțat din nou că nu se va retrage decât când infrastructura teroristă palestiniană va fi distrusă. Întrevederea Powell-Arafat a fost amânată până ce Arafat nu va da în limba arabă o condamnare a atacurilor sinucigașe.

Arafat a dat un comunicat în limba arabă în care condamnă atacurile asupra civililor israelieni, dar și cele făcute de trupele israeliene asupra civililor palestinieni.

În urma acestui comunicat, Colin Powell a fost la Ramalah, unde a avut o convorbire de trei ore cu Arafat pe care a calificat-o *"utilă și constructivă"*. De reamintit că la începutul lui Aprilie, Javier Solana, cu o delegație UE nu a fost lăsat să întâlnească pe Arafat, iar reporterii au fost alungați cu gaze și gloanțe de cauciuc când au vrut să-l însoțească pe trimisul lui Bush, Antony Zinni.

Deoarece situația a devenit tensionată în urma atacurilor grupării Hezbollah asupra localităților israeliene de lângă frontiera cu Libanul, de când forțele israeliene au pătruns în localitățile palestiniene, Secretarul de Stat a făcut o deplasare la Beirut și apoi la Damasc, unde s'a întâlnit cu liderii celor două state.

În Liban și Siria, Colin Powell a fost primit cu manifestații anti-americane iar în Siria Președintele Bashar al-Assad a spus că *"bombele martire nu sunt decât rezultatul și răspunsul acțiunilor israeliene"*.

Fiindcă Malul de Vest a fost în *"restricție militară"*, reporterii nu au putut pătrunde în aceste zone decât după mijlocul lui Aprilie ca și lucrătorii serviciilor internaționale de salvare care s'au plâns că trupele israeliene au tras în ambulanțe.

Ce a rămas din locuințele dela Jenin

Norvegianul Terje Rod-Larsen, trimisul special al ONU, a vizitat împreună cu lucrători ai Crucii Roșii și ai ONU, lagărul de refugiați dela Jenin, invadat de trupele israeliene pe 3 Aprilie și distrus în căutarea de militanți palestinieni. El a spus că *"este total inacceptabil că guvernul israelian nu a permis timp de 11 zile să vină aici echipe de salvare. Este moralmente fost lovit de cutremur"*. Jeninul fusese declarat *"zonă militară închisă"*. Aceste declarații îl va costa pe Norvegian înlocuirea sa cerută de Israel. Noua comisie de cercetare ONU, aprobată de Israel, va fi condusă de fostul președinte al Finlandei, Martti Ahtissari.

Arafat și Colin Powell

Palestinienii au declarat că aici a fost un adevărat masacru, lucru negat de Israelieni. Profesorul de Medicină Legală, Derrik Pounder din echipa *Amnesty International* a spus că sunt evidențe de masacru. *"Adevărul va ieși la lumină cum a ieșit în Bosnia și în Kosovo"*, a declarat el.

Pe 15 Aprilie Sharon a spus că peste o săptămână vor fi retrase tancurile din majoritatea localităților palestiniene cu excepția Bethleemului și Ramalahului. La Ramalah era încă sechestrat Arafat, iar la Bethleem în Biserica Nașterea Domnului erau încă peste o sută de Palestinieni care ceruseră azil.

Tot pe 15 Aprilie a avut loc la Washington, în fața Capitoliului, o mare demonstrație de solidaritate cu Israelul, la care au participat câteva zecii de mii de Evrei aduși cu 1.400 de autobuze din 15 state americane și Canada. Au luat cuvântul câțiva membri ai Congresului ca și Natanyahu. Când un oficial a deplâns victimele israeliene dar și civilii nevinovați palestinieni, a fost huiduit de demonstranți.

Deși turneul lui Colin Powell a fost considerat de majoritatea politicienilor ca un eșec, Bush a declarat că a fost creată o *"cale pentru a încheia o pace"*, iar pe Sharon l-a lăudat de câteva ori că este *"un om al păcii"*, care i-a dat un program al retragerii pe care l-a respectat.

Pe 16 Aprilie Israelul a serbat a 54-a comemorare a sa. După cum se știe, statul Israel a luat ființă în 1948, Statele Unite, având un rol hotărîtor în această creație, unică în istorie, când un stat a putut fi creat după două milenii cu aproximativ aceleași frontiere, deși demografia a fost mult schimbată de atunci. Washingtonul ajută Israelul cu 10 milioane de dolari pe zi.

Statele Unite au colectivitatea evreiască cea mai numeroasă din lume, o colectivitate foarte bine organizată cu reprezentanți talentați în lumea politică, financiară, comercială, mediu de informație, știință și artă, care e normal să aibă influențe în sectoarele unde lucrează.

În aceeași ordine de idei, pe 23 Aprilie, șeful Personalului Casei Albe, Andrew Card a participat la un miting al Comitetului Americano-Israelian pentru Afacerile Publice, una din cele mai puternice grupări evreiești din SUA. El a promis din partea Președintelui Bush suportul de nezdruncinat pentru Israel, declarând în ebraică *"Poporul lui Israel trăiește"*, ceea ce l-a făcut pe Natanyahu să ia cuvântul în aplauze subliniind că *"nu a fost niciodată la Casa Albă un prieten mai mare al Israelului decât Președintele George W. Bush..."*

Liderul majorității din Senat, Thomas Dashle, a declarat că *"atâta timp cât voi fi liderul majorității, Senatorul Statelor Unite va fi prietenul Israelului pe vreme frumoasă sau urâtă"*. Ca și Card el a criticat pe Arafat că nu a oprit bombele sinucigașe.

Bush și Prințul Abdullah

La întâlnirea din Texas cu Prințul de Coroană saudit Abdullah, Președintele Bush a fost avertizat de consecințele grave pentru SUA și interesele din regiune, dacă nu temperează suportul pentru Israel. Bush a declarat reporterilor că *"i-am spus prințului de coroană că avem legături unice cu Israelul și că un lucru pe care lumea poate conta este faptul că nu vom lăsa ca Israelul să fie zdrobit"*, a încheiat el.

Liderul majorității din Camera Reprezentanților, Tom DeLay (R) a propus o rezoluție de cinci pagini care are toate șansele să fie votată și care arată marea prietenie dintre Statele Unite și Israel. *"Ceea ce este cel mai important este de a trimite un mesaj lumii, Europei și țărilor arabe că acest Congres, această Cameră a stat ferm în suportul pentru Israel și războiul lui împotriva terorismului"*, a spus el.

Israelul are cea mai puternică și modernă armată din Orientul Mijlociu, plus bomba atomică. E greu de presupus că e amenințat să fie zdrobit de Palestinieni care aruncă cu pietre sau devin bombe vii.

De altfel și Evreii, când luptau pentru drepturile lor în Palestina în anii 1930-1947, când aceasta era sub mandat britanic, au luptat ca teroriști în diverse formații în care conducătorii au devenit viitori prim-miniștri ai Israelului. Ben Gurion a fost liderul grupării *Haganah*, din care a făcut parte și Shimon Peres. Menachem Begin a fost liderul formației *Irgun Zwei Leumi* din care a făcut parte și Ytzhak Shamir care a trecut apoi la *Stern Gang*.

Toate aceste formații au luptat împotriva Arabilor, dar și împotriva Englezilor. Astfel, la 22 Iulie 1946, *Irgun* a sărit în aer hotelul King David din Ierusalim, unde erau cazați guvernul britanic și ofițeri englezi, rezultând 91 de morți. La 17 Septembrie 1948 a fost asasinat de teroriști evrei contele *Folke Bernadotte*, trimisul special ONU pentru a media între Arabi și Evrei.

Privatizarea...eşec previzibil?

Wilfred H. LANG
Observator economic pentru Europa de Sud-Est

Cum şi-au furat căciula

Majoritatea celor care au contribuit în mod efectiv la răsturnarea lui Ceauşescu şi a acoliţilor săi au crezut că, după reuşita loviturii, vor ocupa ei locurile acestora, continuând cam tot la fel, doar cu un piculeţ de libertate şi o mică doză de democraţie în plus, de ochii lumii bineînţeles, în special ai fraierilor occidentali care, desigur, nu vor observa matrapazlâcurile lor dâmboviţene. Deci, oarecum după modelul lui Mihail Gorbaciov, doar cu un specific pur românesc.

Fiind însă cu totul neiniţiaţi în materie de economie, şi nicidecum în economia pieţei libere, aşa-zisa piaţă capitalistă, nu au ţinut cont de perimarea tehnologică şi uzajul material al maşinilor şi utilajelor din diversele fabrici şi uzine de tot felul şi dotarea cu totul insuficientă pentru producţia în masă a mărfurilor exportabile pe piaţa din Vest. Nemaivorbind de totala lipsă de experienţă în desfacerea acestor mărfuri, dacă s'ar fi produs la nivelul cerut de standardele occidentale (??). Unii conducători, proveniţi din CSP, pepiniera greşelilor economice majore care a dus de fapt ţara la sapă de lemn, au dispus după 1990 continuarea nelimitată a producţiei în marile combinate şi centre industriale ale fostei RSR.

S'au produs deci în continuare mărfuri de slabă calitate, tehnologic complet depăşite, ca de exemplu autocamioane *"Roman"* Braşov, sau produse de altă natură care, chiar dacă ar fi fost de bună calitate, erau necompetitive pe piaţa internaţională, fiind vândute până la urmă doar cu mari pierderi sau zăcând în stoc până în ziua de azi. Ceea ce mai scăpaseră din vedere tovarăşii a fost trecerea a patru decenii dela jaful numit *"Naţionalizare"* (legea nr.119/1948) şi schimbările de mai apoi *"pe ici, pe colo, prin părţile esenţiale"*, petrecute indeosebi după declararea intenţiei de *"glaznost şi perestroica"* dela Moscova. Drept pentru care nici un investitor major sau *"strategic"* din Vest nu s'a gândit măcar să vină în România. Alte greşeli majore au fost reducerea producţiei de cărbune şi a altor surse fosile de energie autohtone, precum şi desfiinţarea flotei maritime româneşti. De altfel, un rezultat firesc al practicii şefilor de Guvern şi de stat de până acum de a-şi alege consilierii din rândurile clientelei de partid, nu dintre cei realmente pricepuţi şi specialişti în materie.

Pagubele produse în felul acesta economiei naţionale nu sunt numai cele directe, oglindite clar în bugetul extrem de auster al actualei puteri, dar şi în bugetele anterioare, la fel de deficitare, ci în mod deosebit pagubele indirecte, virtuale, care încă în 1997 au fost estimate între 21 şi 23 milioane de dolari pe zi, prin simplă inactivitate, delăsare şi lipsă de organizare pe plan naţional. Calculate pe un an de zile, deci circa 5-6 miliarde de dolari, sau pe zece ani, 50-60 miliarde de dolari SUA, pierderi evitabile printr'o politică realistă, un pragmatism economic eficient şi luciditate pe plan industrial şi organizatoric. Altfel exprimat: pierderi produse prin nepăsare, nepricepere, ciorovăieli inutile şi un orizont intelectual restrâns, egoist şi unilateral.

De unde te poţi mira doar ce activitate sporită desfăşoară aceiaşi funcţionari pentru nişte sume relativ modeste, dela Fondul Monetar Internaţional, Banca Mondială, Uniunea Europeană sau alte fonduri economice şi financiare externe, în special dacă acestea sunt nerambursabile. Deci, de unde e ceva de luat de pomană se pricep dumnealor foarte bine, dar unde trebue să cunoşti într'adevăr materia, trebue să pui mâna şi trebue să faci o treabă ca lumea, lucrurile stau prost. Prost de tot chiar.

"Privatizare să fie, dar să ştim şi noi!"

Făcând însă abstracţie de toate considerentele politice şi lozincile puerile de genul *"nu ne vindem ţara!"*, să vedem care sunt şansele privatizării sau mai bine zis ale unei reforme structurale care să merite acest nume.

Problemele cele mai grave din prezent în România sunt starea dezolantă a infrastructurii, legislaţia confuză şi uneori chiar contradictorie şi grava lipsă de organizare administrativă. Nemaivorbind de lipsa totală de capital pentru investiţii industriale de mare anvergură şi raţionalizarea producţiei în toate domeniile industriale. Mult citata corupţie, cadrele vechi preluate dela Securitate, firmele *"capuşă"* şi marile scandaluri bancare şi excrocheriile la nivel înalt sunt mai degrabă pe planul doi. Cel puţin din punct de vedere al marilor investitori occidentali care, dacă ar veni în ţară, desigur, şi-ar impune stilul lor pragmatic şi de maximă eficienţă economică, în care corupţia, nepotismul şi apartenenţa la vreun partid nu şi-ar mai avea locul. Şi poate tocmai din această cauză mulţi politicieni, parlamentari şi chiar unii factori de decizie din România nu sunt interesaţi într'o rezolvare realistă a situaţiei. Privind infrastructura timp de peste patru decenii, comuniştii nu au făcut aproape nimic sau ceea ce au făcut au fost în cea mai mare parte cârpeli, reparaţii sumare si investiţii minore, strict necesare unei funcţionări cât de cât a noilor proiecte iniţiate de ei, în special a mastodonţilor industriali neperformanţi şi deficitari dela bun început.

Privatizarea, deci, a început şi ea prin tot felul de târâgănări şi doar acolo unde anumiţi negociatori vedeau vreun profit particular, comisioane grase sau avantaje personale sau familiale de orice fel, ritmul a fost ceva mai accelerat. Deosebit de greoi s'au desfăşurat lucrările acolo unde ar fi fost necesare cunoştinţe de specialitate, experienţă în negocieri şi o gândire strategică superioară. Clarviziune, pragmatism şi eficienţă economică şi organizatorica nefiind materii predate la *"Ştefan Gheorghiu"* şi nici la cursuri universitare obţinute sau burse de 6 luni în Franţa sau Germania, negociatorii români se prezentau în cele mai multe cazuri destul de lamentabil la tratativele duse cu diverse firme străine mai mult sau mai puţin serioase. Văzând această stare de lucruri, firmele serioase - în măsura în care s'au prezentat la diferitele licitaţii - s'au retras destul de repede, nedorind să discute cu diletanţi despre condiţii care ar fi putut avea repercursiuni grave în timpul preluării obiectivelor industriale în cauză. Nemaivorbind de faptul că marii capitalişti şi protagoniştii industriali nici măcar nu s'au prezentat la licitaţii care ar fi putut privi domeniul lor de activitate. Astfel, privatizările de până acum, în măsura în care merită acest nume, au fost realizate cu parteneri de mâna a doua sau a treia chiar, ajungându-se la dificultăţile iscate la Iaşi, IMGB sau Reşita.

Privatizarea...
un eşec previzibil

O altă piedică majoră în procesul de privatizare a celor mai multe obiective industriale o constituie imensele datorii acumulate în perioada postdecembristă, a căror situaţie nu s'a rezolvat până în prezent sub nici o formă şi care de fapt nici nu este rezolvabilă în stilul abordat de cei implicaţi în acest proces. Lipsa de strategii rezonabile, prin utilizarea de metode fireşti, practicate în mod normal în Occident, se face simţită pe toate planurile şi în orice domeniu de activitate. Teoreticieni cu ipostaze dintre cele mai ciudate vorbesc mult şi sofisticat, etalându-şi întreaga gamă de expresii de specialitate, căutând astfel să-şi impresioneze auditoriul, dar nefăcând până la urmă nici o propunere concretă şi realizabilă în practică pentru soluţionarea problemei discutate.

Mult mai simplă ar fi adoptarea metodelor utilizate în ţările dezvoltate, cu o tradiţie economică bine fondată şi probată în toate împrejurarile. Pentru a evoca doar un singur exemplu: orice societate sau companie, mică sau mare care nu-şi mai poate achita datoriile sau nu-şi poate onora obligaţiile curente merge la tribunal declarându-se insolventă sau chiar falimentul. Aceasta fiind calea legală şi de fapt obligatorie prin care se rezolvă dintr'o singură mişcare problema datoriilor faţă de toţi creditorii. În acest caz, desigur, patronii, directorii sau conducătorii întreprinderilor afectate, pierzându-şi la fel de momentan slujbele bine dotate şi influenţa legată de aceste funcţii, bineînţeles că nu sunt interesaţi într'o asemenea măsură clară şi definitivă. Soarta muncitorilor şi a salariaţilor mărunţi neinteresând conducerea, clarificarea legală şi firească a situaţiei economico-financiare e tărâgănată de ani de zile sub cele mai năstrusnice motive, evocându-se chiar protecţia socială, care de fapt este cea mai grav păgubită prin această inactivitate politică şi organizatorică la nivel statal.

Iată de ce cei intenţionat inactivi sunt de fapt mult mai periculoşi pentru economia naţională decât marii excroci şi delapidatori de tot felul, prezentaţi de presă şi televiziune publicului cititor şi spectator aproape în fiecare zi. Prin imensele pagube, indirecte sau virtuale, arătate anterior, statul român a fost dus de râpă mult mai radical decât prin marile scandaluri financiare şi fraudele majore de până acum. Inactivitatea fiind însă mult mai puţin spectaculară decât un scandal public, consecinţele au rămas în cea mai mare parte neobservate, vina punându-se mereu în cârca celor care pot fi văzuţi în prim-plan. Departe de a căuta vreo justificare pentru fărădelegile comise de bandiţii de tot soiul, trebue să arătăm totuşi unde se ascunde în realitate ponderea mizeriei economice actuale.

De ce nu vin marii investitori din Vest?

Doar pe margine ar mai trebui menţionat că aceşti mari investitori, consideraţi în mod greşit *"strategici"*, nu vin să participe la licitaţiile oficiale din trei motive bine definite:

a) unii dintre ei se consideră şi azi victime ale jafului din 1948, numit *"naţionalizare"*, nefiind dispuşi să discute cu urmaşii celor care i-au jefuit, înainte ca aceştia să le fi înapoiat, pe cale pur legislativă, averile confiscate anterior;

b) din punct de vedere economic, ei sunt nişte giganţi, cu o cifră de afaceri de câteva ori mai mare decât cifra de afaceri a întregii economii naţionale româneşti, neavând nevoie să discute cu nişte parteneri minori şi neinteresanţi;

c) situaţia legislativă instabilă din România, negarantarea proprietăţii particulare prin Constituţie şi mizerabila infrastructură din prezent.

Astfel, oferta din 1997 a D-lui Emil Constantinescu, pe atunci preşedintele României, de a discuta cu ei în mod preferenţial orice problemă, nici nu a fost luată în seamă.

Concluzii

Astfel stând lucrurile, şansele de reuşită a noului model de privatizare sunt aceleaşi ca şi ale celor de până acum. Nepriceperea şi lipsurile organizatorice evidente, supraestimarea propriilor forţe şi idei, precum şi lipsa totală de resurse financiare pentru executarea măsurilor propuse de Ministerul Privatizarii îşi vor spune cuvântul.

Ca element comparativ ar putea servi suma globală de 1.000 miliarde de euro, cheltuită în perioada de tranzit a Germaniei de Est (fosta RDG). De unde să ia biata Românie măcar a zecea parte din această sumă? Cine va putea răspunde la această intrebare va putea da şi soluţia pentru o privatizare eficientă în România.

BANII DE SALARII, DETURNAŢI PENTRU PLĂŢI COMPESATORII

În urma negocierilor cu Fondul Monetar International, Guvernul a adoptat un act normativ dubios, dacă nu chiar ilegal. Astfel, pentru cele 86 de societăţi cu capital majoritar de stat monitorizate prin acordul cu FMI se va reţine din fondul de salarii o cotă de 4%, care va fi utilizată numai cu avizul ministrului in a cărui coordonare se află întreprinderea respectivă. Hotărirea de Guvern nu specifică în mod explicit ce destinaţie vor avea aceşti bani, însă surse autorizate din Ministerul Industriilor au confirmat faptul că, în mare parte, ei vor fi utilizaţi pentru plăţile compensatorii ce vor fi acordate angajaţilor disponibilizaţi. În acest fel, bugetul statului va fi degrevat de povara plăţilor compensatorii, ele urmând a fi plătite din bugetele societăţilor respective, prin acest artificiu legislativ fără precedent.

Prin acelaşi act normativ se mai limitează şi primele ce pot fi acordate salariaţilor - până la 65% din suma dedicată acestor drepturi pentru primele nouă luni ale anului şi 35% pentru ultimele trei luni. Juridic, hotărirea este la limita legii, dacă nu chiar în afara ei.

Printre societăţile vizate de hotărirea de Guvern se află - din subordinea Ministerului Industriei şi Resurselor (MIR) Termoelectrica, Electrica, Societatea Naţională a Petrolului Petrom, Distrigaz Nord, Distrigaz Sud, Compania Naţională a Lignitului Oltenia, Compania Naţională a Huilei Petroşani, Minvest Deva, Remin Baia Mare -, iar din portofoliul Autorităţii pentru Privatizare - Tractorul Braşov, Siderurgica Hunedoara, Nitramonia Făgăraş, Letea Bacău, Rocar Bucureşti, Aro Câmpulung şi CUG Cluj-Napoca.

Decizia de oprire a cotei de 4% din fondul de salarii are ca raţiune obligarea societăţilor vizate de a se încadra în bugetul de venituri şi cheltuieli prestabilit pentru acest an. *"În cazul în care se va depăşi acest buget, ministrul va dispune blocarea banilor rezultaţi din această cotă. În acelaşi timp, dacă societăţile se vor încadra în bugetul pe acest an, vor avea posibilitatea să folosească şi aceşti bani"*, ne-au declarat surse din MIR. Folosirea acestor bani pentru plăţi compensatorii va rămâne la latitudinea fiecărei societăţi, acest lucru fiind posibil dacă sindicatele şi administraţia sunt de acord.

Maria Globe Tours Inc.

UNDE CĂLĂTORIA MULT VISATĂ DEVINE REALITATE

Servicii de turism

- Bilete de avion
- Vacanţe la soare
- Croaziere
- Închirieri de maşini
- Asigurări medicale pentru vizitatori
- Asigurări de călătorie
- Bilete de tren
- Rezervări de locuri la hoteluri

Servicii speciale

- Curier săptămânal spre România
- Invitaţii pentru vizitatori
- Comenzi de alimente pentru Bucureşti, distribuite la domiciliu
- Şampanie, flori şi tort pentru cei dragi la aniversări

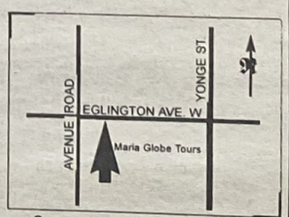

Luni - Vineri 10 am - 6 pm; Sâmbătă 10 am - 3 pm

261 EGLINGTON AVENUE WEST, TORONTO, ONTARIO M4R 1B1 Tel 416.481.2227 Fax 416.481.2067

mariagt@idirect.com

CRONICA IDEILOR

IARĂŞI TRATATUL CU RUSIA

——Ion BOIERU——

Declaraţia lui Ion Iliescu, făcută recent, că: *"Avem un proiect de tratat modern, european, în care părţile se află pe poziţii egale"*, se referă la Tratatul de bază cu Rusia. El însă nu are nici o valoare, nici ca document istoric şi nici în perspectivă istorică.

În perspectivă istorică, relaţiile noastre cu Rusia au fost totdeauna nule, pentrucă niciodată nu au fost respectate de către Rusia imperialistă, *"fără întrerupere imperialistă"*.

Echipa diplomatică a lui Iliescu nu are o perspectivă istorică; nu cunoaşte istoria României, nici istoria Europei sau a Rusiei. Mai mult decât atât, ea nu reprezintă interesele naţionale româneşti, nici poporul de astăzi. *"Susţinerea unanimă"* a proiectului despre care vorbeşte Iliescu este firavă şi fără valabilitate de reprezentare naţională.

Menţionăm o culegere de articole, scrise de Pamfil Şeicaru în ziarul *"Curentul"*, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, care au fost publicate în Exil sub titlul de *"Articole de Fond"*, scrise în anul 1944, din Ianuarie până în August, ca o documentaţie excepţională în ceea ce priveşte relaţiile dintre Rusia Sovietică şi Statele Unite şi Anglia, pentru desfăşurarea acţiunilor militare împotriva lui Hitler.

Toate fazele războiului sunt urmărite cu atenţie de către Şeicaru şi dezvăluie perfidia politicii sovietice prin care înşela naivitatea anglo-saxonă, în *"absolut toate împrejurările"*, din acea învolburare a marelui război, în care Sovieticii au fost ajutaţi ca să zdrobească forţa uriaşă a armatelor hitleriste. Şi cu toate promisiunile făcute, Moscova roşie niciodată nu s'a ţinut de cuvânt şi, apoi, în ultimă instanţă a ocupat o bună parte din Europa, unde nu aveau ce căuta sălbaticii din stepele ruseşti, sub nici un motiv, cu nici o legitimitate juridică, politică.

O jumătate de veac această parte a Europei a fost ocupată, răvăşită şi supusă decadenţei intelectuale, morale şi politice, în sfidarea cea mai nerușinată, practicată după legea lor marxistă, de către satrapii Rusiei sovietice.

Mai poate Rusia de azi, care este încă infectată de toate viciile politicii lor vechi şi specifice, să-şi menţină promisiunile făcute la încheierea unui Tratat de bază, cum visează Iliescu şi cei de teapa lui, ca Geoană, un diplomat fără suflul unei concepţii de viaţă, cum a fost făurită de poporul român de-a lungul veacurilor?

Ştiu, oare, diplomaţii de azi ai PSD, câtă demnitate au avut în trecutul istoriei naţionale, toţi cei ce au luptat pentru unitatea poporului român, pentru integritatea graniţelor româneşti?

Ştiu, aceşti diplomaţi de azi, cum s'a făcut Unirea Principatelor, la 1859? Ştiu aceşti diplomaţi, cum s'a făcut Marea Unire dela 1918?

Au auzit vreodată de curajul lui Ion C. Brătianu, care a condus delegaţia României dela Conferinţa Păcii, de după cel de-al Doilea Război Mondial?

Acest mare bărbat de stat a trântit uşile şi a părăsit şedinţele conferinţei, înfruntând pe Clemenceau şi Wilson, căci nu a acceptat umilinţele pe care le pregăteau acei ce aveau să organizeze o nouă structură europeană. Şi, până la urmă, Brătianu a rămas biruitor, deşi a fost înlocuit de Vaida Voievod. Pentrucă dreptatea era de partea României, care a contribuit cu jertfe mari pentru salvarea Europei.

Românii salvaseră Europa de Imperiul Austro-Ungar, dar şi de Revoluţia comunistă a lui Bela Kun, trimis de Moscova roşie să facă o breşă în Europa, pentru planurile ei de viitor. Deci, România nu putea să accepte condiţiile unei Păci, impuse de oameni care nu aveau viziunea cuprinzătoare a personalităţilor politice româneşti şi aceea ce reprezenta România.

Diplomaţii din România de azi nu au perspectivele istorice ale unei Ţări Româneşti, care încorporează structurile unei ţări cu tradiţii, cu spiritualitate şi cu idealuri naţionale. De aceea, cei de azi umblă pe la marginile problemelor formale, de cabinet şi nu merg la realităţile istorice şi profunde ale unui neam întreg, ci nu ale unui partid, chiar dacă se cheamă PSD.

În fond, socialismul de azi, nu are nici o legătură organică cu realităţile naţionale ale României. Socialismul nu pleacă din fiinţările naţionale ale României şi nu exprimă idealurile vieţii româneşti. Este străin de *"întregul românesc"*.

Actuala guvernare, dacă are intenţia de a face ceva temeinic, nu se poate rupe de valorile şi înfăptuirile trecutului, de înţelepciunea, dragostea şi conştiinţa naţională a clasei conducătoare, adică a elitei româneşti. Din trecutul nostru istoric, ne pot veni toate încurajările şi gândurile bune, chiar împotriva tuturor potrivniciilor. Numai aşa se salvează neamurile în istorie; şi, aici, în cazul nostru, este vorba de *"Neamul Românesc"*, nu de PSD, un partid oarecare.

MOARTEA PROCURORULUI CHRISTIAN PANAIT A ADUS ÎN DEZBATERE INDEPENDENŢA JUSTIŢIEI

Procurorul Cristian Panait a murit în condiţii rămase insuficent elucidate. Se pare că s'a aruncat pe fereastră cu intenţie sinucigaşă. Emoţia publică şi a mediului său profesional a fost foarte puternică. Cei apropiaţi l-au descris ca pe un magistrat foarte corect, care nu ar fi fost dispus să facă nici o concesie în exercitarea profesiunii sale. Ministrul Justiţiei, Rodica Stănoiu, a avut la rândul său cuvinte elogioase. Moartea tânărului procuror care nu avea 30 de ani, dar se ocupase totuşi de cauze foarte dificile, a mobilizat pe toată lumea, dela presă, Parchet şi până la membrii guvernului care s'au simţit datori să dea declaraţii şi să-şi exprime regretul pentru cele petrecute. S'a creat astfel foarte uşor impresia că moartea tânărului procuror nu este un accident oarecare şi că ea ar avea semnificaţii care privesc întregul sistem judiciar din România.

Unii s'au îndoit că procurorul Cristian Panait s'a sinucis, iar alţii, acceptând chiar versiunea oficială, au căutat să pună moartea acestuia în legătură cu dosarele la care lucra. S'a descoperit astfel că procurorul Cristian Panait avusese în lucru un dosar extrem de delicat privitor la un alt procuror, Alexandru Lele, dela Oradea. Procurorul Alexandru Lele a fost şi el în atenţia publică, el acuzându-l pe primul ministru Adrian Năstase că *"intră,* după cum s'a exprimat el, *cu bocancii în anchetele penale"*. Procurorul Lele arestase pe un prezumtiv răufăcător care era însă în legături strânse cu partidul de guvernământ. - Alexandru Lele a devenit însă la scurt timp el însuşi obiectul unei cercetări penale. Procurorul orădean s'a declarat însă nevinovat şi a cauze puterea politică că intenţionează să-i însceneze un proces. Sarcina clarificării lucrurilor a căzut asupra lui Cristian Panait, procuror care, în ciuda vârstei sale foarte tinere, activa deja la Parchetul General de pe lângă Curtea Supremă de Justiţie. Aşa cum s'a aflat după moartea sa, el recomandase neînceperea urmăririi penale în cazul procurorului Lele, dar superiorii săi i-au infirmat concluziile.

Magistraţii din România au atras atenţia nu o dată asupra amestecului politicului în justiţie, au acuzat în multe rânduri faptul că prin insistenţe şi intervenţii de sus, concluziile firești ale unei anchete au fost deturnate.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine

ISSN 0705-8365

Redacţia şi Administraţia:
P.O. BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE_____

PRENUMELE_____

STRADA / Nr._____

ORAŞUL_____ STATUL / PROVINCIA_____

CODUL POŞTAL_____ ŢARA_____

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $ 60 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$ 50 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$ 40 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

CRONICA CELUI DE PE URMĂ

VENIŢI DE LUAŢI LUMINĂ!

În prima Duminică după echinocţiul de primavară, următoare a lunii pline, peste cupola Sfântului Mormânt dela Ierusalim coboară un glob luminos, spărgându-se în raze ce se strecoară pe lespedea Mormântului, aprinzând vata încărcată de roua rugăciunilor. Patriarhul adună în căuşul palmelor vata aprinsă de Sfânta Lumină, de o culoare galben-verzuie, care timp de trei minute nu frige, şi o pune în două cupe de aur cu găuri. Acestea, prin ferestrele *"Capelei Îngerului"* a *"Sfântului Mormânt"* sunt încredinţate, celor doi diaconi ortodocşi care, în pioşenie, aşteaptă afară, ca apoi Patriarhul să iasă, cu două buchete a treizeci şi trei de lumânări aprinse, după numărul anilor Mântuitorului, zicând: Veniţi de luaţi lumină!

Este lumina dumnezeiască, care sub privirile înmărmurite ale pelerinilor aprinde candelele Ortodocşilor, o parte din candelele şi sfeşnicele Altarului Catedralei. Este lumina ce nu arde, care poate fi mângâiată, radiind o mare bucurie duhovnicească. Este lumina ce an de an se răspândeşte din creştin în creştin şi cu evlavie este ţinută aprinsă tot drumul spre casă. Mai întâi se trece pe la mormintele celor dragi, aprinzând candele din flinţa aceleiaşi lumini şi, apoi, ajunşi acasă cu semnul crucii este stinsă de pragul uşii.

Mă duc amintirile în timpul copilăriei, când la întrebarea noastră: *"de ce se roşesc ouăle"*, bunica ne spunea legenda cum că Maica Domnului s'a dus cu coşul cu ouă să-i înduplece pe Evrei, să nu-i mai tortureze Fiul, dar din rănile Lui, sângele scurs a înroşit ouăle. "Se ciocnesc ouă. Oul reprezintă <*mormântul*> Domnului, iar coaja care se sparge şi se înlătură este lespedea ce a fost îndepărtată. Cojile de ouă se dau pe apă curgătoare ca să vestească învierea Domnului până la marginea lumii", mai spunea ea.

Când anii au mai trecut şi teroarea devenise atribut al existenţei de zi cu zi, adunaţi, cu privirile mai mult în jos de frica de a nu fi văzuţi, în gând cu credinţa că va veni o zi a libertăţii, admiraţi chiar de străinătate că putem rezista unui regim dictatorial, ateist, umăr la umăr întindeam mâinile măcar să atingem potirul sfintei flăcări la chemarea, *"Veniţi de luaţi lumină"*.

Cu acea formă de manifestare a unirii, în faţa unei suferinţe generale, ce depăşea puterea de înţelegere, lumină din lumină descopeream taina luminii învierii. Ea punea în fiecare suflet o catenă a Sfintei Lumini. Ştiam, într'un fel, cât de mare era ura şi ce puternică era dragostea. Ştiam faţa hidoasă a răului şi ne imaginam ce luminată ar fi faţa binelui. Nu ne cunoşteam prea bine, dar ne puteam uita cu priviri îngăduitoare unul în ochii altuia fiindcă în buna noastră intenţie nu aveam nimic de ascuns. Existau uneltele regimului opresiv, nu ştiam numărul lor cu exactitate, şi de ce şi cum sunt în stare să acţioneze. Dar marea iubire către semeni, cu care ne-a zămislit Cel ce astăzi a înviat, ne făcea să le acceptăm existenţa şi chiar, uneori, în naivitatea noastră, utilitatea. S'au desfiinţat mânăstiri, s'au dărâmat biserici, s'au aruncat cruci, s'au profanat morminte, dar plecam cu Sfânta Lumină în mâini şi cu căldura credinţei în inimi.

În zilele lui Decembrie '89 şi în perioada imediat următoare, când speram că vom recăpata libertatea mult dorită, acea mică coeziune pe care o moşteneam ca zestre civică a celor aproape cincizeci de ani de comunism a fost sfâşiată şi ne-am trezit faţă în faţă cu miliţia, Securitatea şi *"oamenii de bine"*. A fost un timp, chiar în perioada de pregătire sufletească şi trupească a primirii Sfintei Lumini a Învierii, când doream să strângem mâna celor care încercau să demonstreze că bezna morală este caracteristică naţiunii noastre, iar din încleştarea ei să sublimeze iubirea.

Acum se pare că trăim într'o lume prefabricată, care se construieşte sub manevra presiunior politice, lăsând impresia că am fi presaţi de timp, pentrucă cei care cu voie sau fără voie au greşit în trecut şi ar trebui să se retragă în pocăinţă, în arhivele vremii, nu renunţă la putere, discreditând un întreg popor. Acceptăm să arătăm luminaţi pe dinafară şi să ascundem întunericul dinăuntru; am vrea măcar lumina primită să o putem reflecta ca şi cum ar fi dela noi, fiind conştienţi totuşi că aceasta nu durează mult; luciul dispare şi rămâne matul, cenuşiul.

Aşteptăm adevărul, aşteptăm să vedem lumina dela capătul tunelului care ni se pare fără sfârşit. Nu ne mai mulţumim cu ceva mai multă căldură în case, cu ceva mai multă hrană la care acum, e drept, ne putem uita, cu un paşaport, cu discursuri pline de promisiuni care nu-şi regăsesc împlinirile şi cu o imagine externă virtuală. Astăzi, când fiecare din noi mai are încă luminiţa mică ce pâlpâie în suflet, ar trebui să găsim un răgaz în torenţialul evenimentelor zilnice, în zbuciumul lăuntric, să o apărăm cu podul palmelor de furtuna distrugătoare din noi şi din afară. Oricât de mare ar fi răul lumii, oricât de adânc ar sfredeli sufletul nostru, mai cuprinzătoare şi mai penetrantă este Sfânta Lumină a Învierii.

Să sperăm că zilele noastre vor fi ca Ziua învierii şi că, primeniţi sufleteşte, despovăraţi de ură şi patimi, la chemarea *"Veniţi de luaţi lumină!"*, cu mâinile întinse la cupele de aur pline de lumină dela fulgerul albăstrui ce a luminat mormântul, vom primi lumina mântuirii noastre.

Alexandru TOMESCU